

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

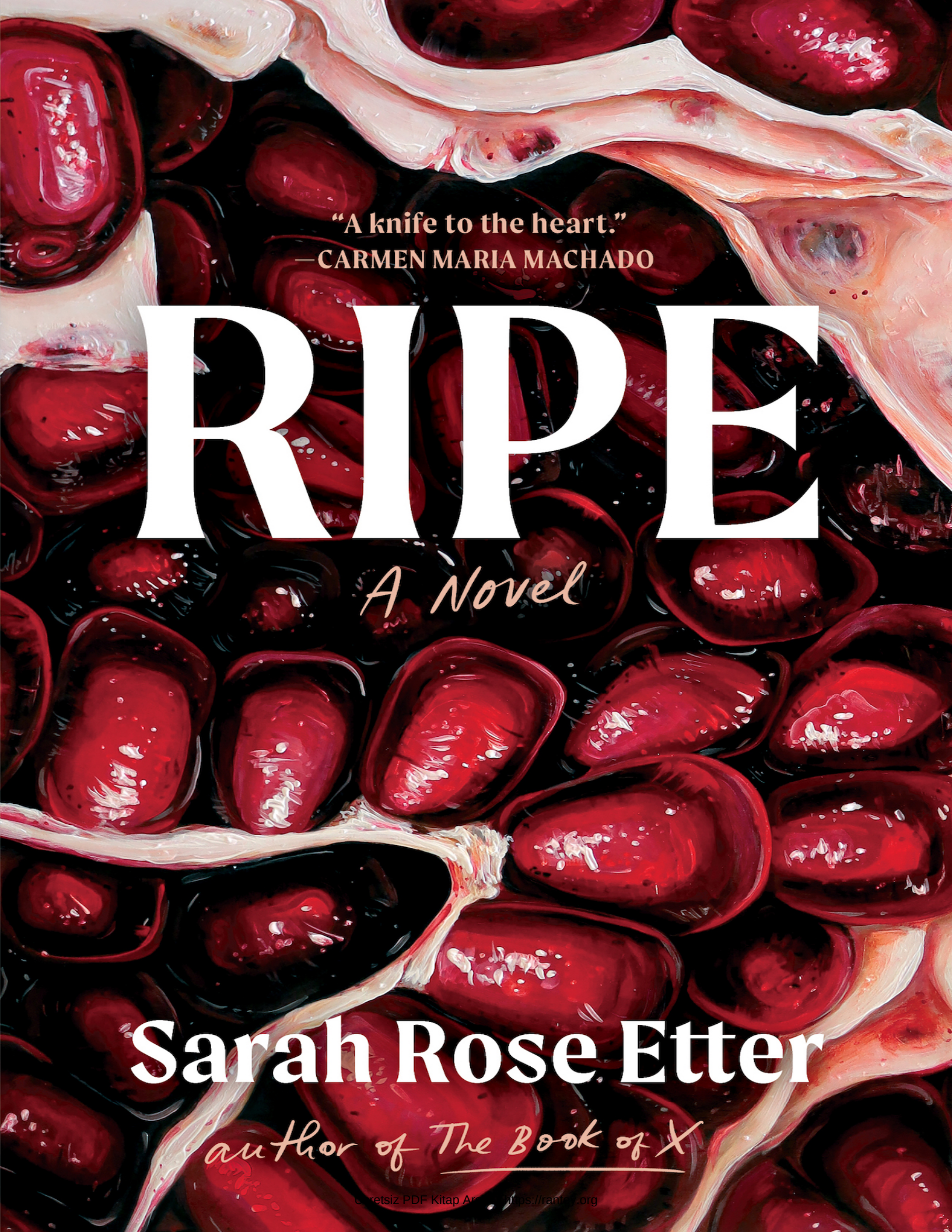
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**"A knife to the heart."
—CARMEN MARIA MACHADO**

RIPE

A Novel

Sarah Rose Etter

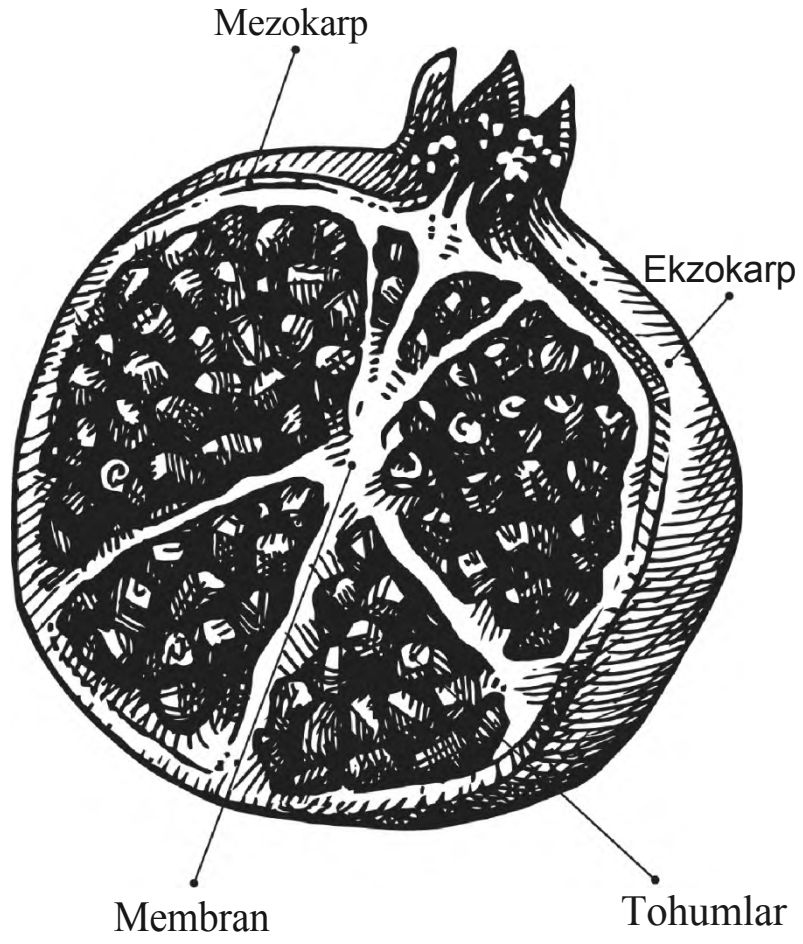
author of The Book of X

RIPE

Sarah Rose EHer

SCR IBNER

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi



Şekil 1 Nar

ekzokarp

/ˈeksõˈkärp/

isim

1. Şeftali veya nar kabuğu gibi olgunlaşmış bir yumurtalık veya meyvenin en dış tabakası.

Bir adam böyle ışıklar içinde görülmemeli. Bu kadar keskin bir korku sizinle kalır. Kalbe saplanmış bir bıçak gibi.

Bir Salı günü, trende, akşam, iş çıkışı. Tren insan ve yıkıntı, kötü nefes, eski ter, çürük meyve kokuyor. Kirli pencereden, kışın San Francisco: parıldayan suyun üzerinde soğuk gün batımı, ışıklarla tozlanmış karanlık tepeler, solmakta olan pastel gökyüzünü pençeleyen palmiye yapraklarının siyah silüetleri.

Tren inananlarla dolu. Ben onlardan biri değilim. İnananların soluk tenleri ve cam gibi gözleri var. Giydikleri: teknoloji logolu rüzgar ceketleri, ham kotlar, kanvas spor ayakkabılar, sürdürülebilir bale fareleri. Beyaz plastik kulaklıkları gerçek hayatın sesini bastırıyor, yüzleri ekranlarına gömülü. Konuşmuyor ya da göz teması kurmuyorlar. Gerçekten burada değiller. Tren kabuklarla dolu.

Onlardan biri gibi davranıyorum. Kulaklıklarımın yavaş, hüzünlü bir müzik çalıyor. Şarkı, işe gidiş gelişlerimi bir film gibi hissettiriyor. Manzaranın her değişiminde, tren beni daha da uzağa taşıyor. Burada geçen her gün içimdeki yaşamı bastırıyor. Eve dönerken sessizim, sıçanım, posam çıkmış.

Kara delik solumdaki boş koltuğun üzerinde duruyor. Merkezinden karanlık bir ısı yayılıyor. Metalik bir koku beni ele geçiriyor, uzayın kokusu. Kara deliği başka kimse göremez. O sadece ve sadece benim. Her zaman öyleydi.

"Hanımefendi, bir dolara ihtiyacım var," diye sesleniyor bir ses müziğimin içinden.

Koridorda bir adam duruyor: soluk kahverengi takım elbiseli, buraya uyum sağlayamayacak kadar yaşlı, koyu renk gözleri yaştan ya da içkiden kan çanağına dönmüş.

"Hiç param yok," diyorum.

"Hiç mi? Hadi ama."

Kara delik genişler ve saat yönünde döner.

"Gerçekten üzgünüm."

"Dostum, siktir git," diye mırıldanıyor ve bir sonraki kabuğa geçiyor.

Tren durağıma ulaştığında kulaklıklarımı çıkarıp kılıflarına yerleştiriyorum. Perondaki kalabalığın arasından geçiyorum: bebek arabası iten anneler, kollarının altında uçan kaykay taşıyan İnananlar, küfreden

gençler, oyun oynayan kör adam

hırpalanmış bir keman, tellerin melankolik notaları istasyonun göbeğinde titreşiyor. Kara delik benimle birlikte, onların başlarının üzerinde hareket ediyor.

Dışarıda, şehrin kalbine doğru birkaç blok yürüyorum: yiyecek ve çardak satan satıcılar, ayaklarında beyaz kovalarla eski gitarları tıngırdatan sanatçılar, sokak lambalarının altında parıldayan gümüş takılar satan kadınlar. Sonra onu görüyorum.

Kaldırımdaki küçük bir kalabalıkla başlar. Bir kamyonet ve birkaç polis arabası cadde üzerinde gelişigüzel park etmiş, mavi ve kırmızı ışıklar yanıyor.

Kalabalığın gürültüsü arasında bir polis memuru, "Bayım, lütfen bunu iyice düşünün," diyor. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Birden başımızın üstünde turuncu bir Rickering beliriyor. İlk başta bunun bir bonfire olduğunu düşünüyorum ama bir uluma havayı yırtıyor ve bedenler birbirinden ayrılıyor. Uzun bir alev parlıyor ve Rames'in içinde kollarını sallayan bir adamın şeklini seçiyorum. Sessiz bir çığlıkla ağzını açıyor.

İremenler söndürücülerini onun üzerine çevirir, yanan bedenini sentetik karla örterken, onun ateşi kaldırıma çöker. Kömürleşmiş deri ve saçların berbat kokusu havaya yayılır.

Bir saniye daha dayanamam. Arkamı dönüyorum.

Daireme doğru yürürken sessiz bir halüsinasyon görüyorum. Korkunç bir döngüde dayanılmaz sonrasını hayal ediyorum: yanmış derisi kayıyor, altındaki çığ kırmızı Reş ortaya çıkıyor.

Mahallemin pastel renkli sıra evleri karanlıkta griye bürünüyor. Kapalı dükkânların girişlerinde, evi olmayan insanlar gece için küçük, geçici kamplarını kurmuşlar. Kara delik önümde gökyüzüne doğru yükseliyor, karanlık bir yıldız.

Uyuşmuş ve titreyerek cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana dokundum.

Ülkenin öbür ucunda saat geç ama cevap vereceğini biliyorum.

"Hey, tatlım."

"Selam, baba."

"Dinle, bu şekilde aramak için çok geç. Zaten uyuduğumuzu biliyorsun. Neredeyse anneni uyandıracaktın. Her şey yolunda mı?"

1re'deki adam boğazıma takıldı. Bütün sahne orada, boynumun içinde, için için yanarak yaşıyor. Duman tadı alıyorum.

"Her şey yolunda gidiyor," diye boğuluyorum.

"Sadece seni özledim." "Ben de seni özledim.

Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor ve göğsümdeki yalnızlık bir anlığına beni ele geçiriyor. Apartman dairelerine dönüştürülmüş sarı bir ev olan binamın önüne ulaşıyorum. Pencerenin altındaki kaldırımda yaşayan adam uyuyor.

Üst kattaki küçük dairemde, dondurucudan küçük bir kokain torbası çıkarıp bir çizgi kesiyorum, sonra tozu burun deliklerimden emiyorum. Uyuşturucu kanıma karışıyor. Ucuz mavi koltuğumda arkama yaslanıp beyaz tavana bakıyorum. Bir an için, sadece bir an için, 1re'deki adam yok oluyor ve aklımda hiçbir şey kalmıyor. Bir an için soğuk, hareketsiz, gümüş otopsi masasında bir kadavrayım.

Ama gözlerimi kapattığımda, yine Rames'e yükseliyor, zihnimin karanlığında parlıyor. Durmadan yanıyor, sessiz feryadı oksijensiz kalıyor.

Gözlerimi açıyorum ve kara delik üzerimde geziniyor. Genişliyor, bir gözbebeği gibi büyüyor.

İşte gerçekler: Otuz üç yaşındayım, Silikon Vadisi'nde bir işte neredeyse bir yıldır çalışıyorum ve hayatımın gerçeğinin çatlayıp kendini göstermesini bekliyorum.

Burada, paranın bir yerin hayatını mahvettiğinin tüm işaretleriyle çevriliyim: zenginler yüksek şehir evlerinde yaşıyor, fakirler şanslılarsa soluk kirli çadırlarda yaşıyor, yeni meyve suyu barlarının yanında tahtadan yapılmış işyerleri var, insanlar ya sokaklarda dışkılıyor ya da gurme yiyecekler alıyor, pahalı restoranlarda ya da arka sokaktaki çöp bidonlarından yemek yiyor. Burası uçlarda bir şehir.

Şehir İnananlarla dolu. İnananlar burada olmak istiyorlar, burada olmak için doğmuşlar. Ivy League'den geliyorlar ve tüm varlıklarını teknolojiye adıyorlar. Gözleri pikselleşmiş gibi parlıyor. Nabızları hisse senetlerinden, sürücüsüz arabalardan, hayatlarının verilerini dijital gösterge tablolarında toplayan telefonlardan atıyor: dinlenen şarkılar, atılan adımlar, ziyaret edilen yerler, tamamlanan egzersizler, uyunan saatler.

İnançlı olmayan bizler, ölmekte olan kasabalardan, eyalet içi üniversitelerden, alt sınıf geçmişimizden sıyrılıp zenginliğin üst tabakalarına yükselmek için buradayız. Buraya kendimizi yeniden keşfetmeye geldik, ailelerimiz bizi ileri itiyor, elleri sırtımızda, bizi batıya gitmeye, altın bulmaya çağırıyorlar.

Ama burada, batıda, bitmek bilmeyen işe gidip gelme saatleri, sürekli e-postalar ve bildirimler, çok gizli projeler, imkansız teslim tarihleri var. İnançlı olun ya da olmayın, San Francisco'daki atmosferin baskısı sizi değiştiriyor, şekillendiriyor, yeni bir çalışan türüne dönüştürüyor. Beni değiştirdi.

Burada hayatta kalabilmek için kendimi ikiye ayırdım: gerçek benliğim ve sahte benliğim. Sahte benliğim, talepler çok büyük olduğunda görevi devralmak için ortaya çıkıyor. Belki de her zaman iki kişi olmalıyız - gerçek benliğimiz ve bu dünyada hayatta kalmak için yarattığımız benliğimiz.

Buradaki ilk günlerimde yeterli olduğumu düşünüyordum. Ama hayat bir adım önde olamayacağım kadar hızlı akıyordu: Teslim tarihleriyle boğuştum, uyuyakaldım, kötü performans gösterdim. Sonra, bir iş etkinliğinden sonra, satış ekibimizden bir kız ilk beyaz toz torbasını avucuma bastırdı.

"Hepimiz bu şekilde ayak uyduruyoruz," dedi, gözbebekleri siyah fincan tabağı gibiydi. "Belli ki buna ihtiyacın var."

İlaçlar beni daha keskin, daha net, daha kontrollü yapıyor. Her sabah bir satır çekiyorum, bir ritüel, ilk fincan içkinin yeni bir versiyonu. Artık sunumları rekor sürede tamamlıyorum. Yemek için durmadan on beş saat çalışıyorum ve başarılı oluyorum. Daha da iyisi, ilaçlar kara deliği küçültüyor. Kokain devreye girdiğinde bir zerreye kadar küçülüyor. Çalışmadığım zamanlarda, buradaki herkes gibi ben de ekranlarda kayboluyorum: dizüstü bilgisayar, telefon, tablet, televizyon.

Alternatifi çok korkutucu. Ayıkken, ekranlar kapalıyken, büyük bir acı yüzeye çıkıyor. Korkunç sessizlikte, kalbimin koyu kırmızı mağarasında kükreyen melankoli nehrinin sağır edici sesini duyabiliyorum.

kara delik

/'blak 'höl/

isim

- 1. Hiçbir madde veya radyasyonun kaçamayacağı kadar yoğun bir çekim alanına sahip uzay bölgesi.**
- 2. İnsanların veya nesnelerin iz bırakmadan kaybolduğu yer.**

Örneğin, tehlikeye açılan kapılar, hiçlik, gizem, kötülük, diğer boyutlar, bilinmeyen, mistik boşluk, ölüm, bildiğimiz dünyanın sonu.

Fizikçiler onları kara delikler olarak adlandırmaya başladılar çünkü açıklanmaları imkansızdı. Kara delikler için uygun bir edebi ifade yoktur - insan anlayışının dışında var olurlar. Dil bizi başarısızlığa uğratar, bu yüzden fenomeni kişileştiririz. Kara delikler: yer, yutar, emer, kusar, yutar, genişler, büyür. Onları anlamak için, bu yaşamın ötesine dair korkumuzu azaltmak için tanıdık hale getiriyoruz.

Metaforlarda güvenlik vardır. Gerçek çok daha korkutucudur: Kara delikler uzay ve zamanın çöküşüyle yüzleşmektir. Hem sonsuzla hem de ölümle hesaplaşmadır, her zaman tepemde gezinen ve beni asla görüş alanından çıkarmayan iki güçle.

Ama anlamaya, metaforun ötesine geçmeye çalışmaya devam ediyorum. Makaleleri okuyorum, araştırmaları takip ediyorum, yanı başımda yaşayan kara deliği anlamlandıracak bir keşfin yapılacağı günü bekliyorum.

Örneğin, Kara delik kendimi bildim bileli benimle birlikte, hayatımın 1. karesinde karanlık bir nokta.

Annemden çıktığımda, kara delik de tıpkı benim gibi ona bağlı olarak beni takip etmiş olmalı. Doktor o gün bilmeden iki kordon kesmiş olmalı:

Biri kırmızı, biri siyah.

Kara delik yalnız olduğumda en güçlü halini alıyor. Diğer insanların yanındayken küçük kalma eğiliminde, küçük bir noktaya kadar küçülüyor. Ama melankoli çok büyürse, yükselir ve beni ele geçirirse, kara delik şişer, dünyayı engelleyen dönen bir kütle haline gelir. Tatlı ve metalik kokuyor, astronotların uzayın kokusunu tarif ederken anlattıkları gibi: kaynaklanmış gümüş, ahududu, yanmış et notaları.

Kara delik genişlediğinde, kalbimi ve zihnimi tutuyor, bedenimdeki tüm neşeyi ve ışığı emiyor. Kara delik şarkı söylüyor ve tek bir nota tutuyor, adımın şarkısı. Ona direnmek kolay gibi görünebilir. Ama derinliklerindeki çağrıyı duymamak mümkün değil. Bu boşluğun siren şarkısı.

Kara delik sabahın erken saatlerinde **sessiz**. O da benim kadar yorgun. Güneş doğmadan önce, iş günü ritüeli: fokur fokur duş, cildi sabunlamak, saçları kurutmak, makyaj yapmak, dişleri fırçalamak, bir firt çekmek, çantamı kapmak, kapıyı kilitlemek ve bedenimi merdivenlerden sokağa sürüklemek. Sonra uyuşturucu kanımı uyandırıyor.

Dışarıda sis ağır, karanlık ve yoğun. Buna hâlâ alışamadım. Sis sokakları ürkütücü, perili, gerçek dışı gösteriyor.

Birkaç metre ötede, pencerenin altında yaşayan adam, avcı yeşili bir battaniyeye sarınmış, çıplak ayaklarını soğuk kaldırıma dayamış horluyor. Teni betona değince midem bulanıyor. Sokak, fermuarsız uyku tulumları ya da yırtık pırtık yorganlar altındaki insanlarla dolu.

Bu sabah pencerenin altında uyuyan adam ya da diğerleri için hiçbir şey yapmadım. Yardıma ihtiyacı olan insanların çokluğu beni felç ediyor. Çoğu zaman başka tarafa bakıyorum.

Telefonumu çıkardım ve birkaç tuşa bastım. İki dakika sonra, renkli camlı siyah bir araba yanaşıyor. Arka koltuğa kayıyorum ve şoför şehrin dik yokuşlarında ilerliyor. Kara delik yanımdaki koltuğun üzerinde asılı duruyor.

"Bugün nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor şoför.

Uygulamada nereye gittiğimi görebildiğini biliyorum ama sohbet etmeye çalışıyor. Kibar olmaya çalışıyorum.

"Valley'e." "Orada

mı çalışıyorsun?"

"Maalesef."

"Birçoğunuz buradasınız."

"Bir sürü kim?"

"Teknoloji insanları. Vadi insanları. Şehri değiştiriyorlar." "Bence artık her yer değişiyor."

"Önceden daha iyiydi. On iki yıldır buradayım."

"Sanırım on iki yıl önce her yer daha iyiydi."

"İnan bana çok farklı. Daha da değişti. Burası daha kötü, çürümüş."

"Oh."

Bunun için çok erken. Sessiz kalıyorum, o da bunu biliyor. Radyoda çalan parlak şarkının sesini açarak sohbeti sonlandırıyor. Nakaratı içime çekiyorum: Bir kadın tarafından içi boş, hipnotik bir ritimle tekrarlanan bir patron orospusu rmasyonu.

Bir anlığına, şarkı beni yükseltiyor. Melodi ve uyuşturucu beni bir Mümin gibi hissettiriyor: *Yapabilirim. Bugün her şeyi yapabilirim. İşimde harikayım. Ben harika bir işçiyim. En iyilerden biriyim.*

Neredeyse işe yarıyor, ama çok kısa sürüyor. Bu his hiç sürmüyor. Kara delik bir kez dönüyor, dev bir göz bana bakıyor.

Tren peronunda, yüzleri telefonlarına gömülmüş kadın ve erkekler duruyor. Herkes birbirine o kadar benziyor ki görüşüm bulanıklaşıyor, sanki aynı kadın ve erkek tarafından çevrelenmişim de bir aynalar çemberi tarafından çoğaltılıp teklife dönüştürülmüşüm gibi.

Sabah G ekspres treni istasyona yanaşıyor. Bu tren bizi işe daha hızlı götürmek için durakları atlıyor. Önce gümüş ağza, sonra da metal göbeğe oturuyoruz. Kara delik 1. koltuk büyüklüğünde ve benimle yan koltuktaki genç bir kadın arasındaki boşluğu kaplıyor. O bir Mümin. Dümdüz karşıya bakıyor, o kadar hareketsiz oturuyor ki kendimi onun bir sonraki nefesini beklerken yakalıyorum.

Telefonum yeni bir mesajla titriyor. Birkaç aydır çıktığım şeften geliyor.

Seni ve geçen geceyi düşünüyorum. XO.

Kokainin yüksekliğini aşan bir şarj uzuvlarımı elektriklendiriyor. Seni arzulayan doğru adam zor bir uyuşturucu. *Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, yazıp gönder tuşuna basıyorum.*

Bir anlığına, üzerimdeki ellerini, bedenlerimizi bir bütün olarak nasıl hareket ettirdiğimizi, sonrasında başımı göğsüne koyduğumu hatırlayarak yeniden insan gibi hissediyorum. Tatlı bir sızı büyüyor, neşenin sınırındaki o nadir ve kısa duygu.

Ama tren sarsılarak ilerliyor ve bu hissi bozuyor. Yılan gibi geçiyoruz: kırık dökük metallerle dolu hurdalıklar, yıpranmış bambu bahçeleri, terk edilmiş araba parkları, banliyölerin sırtan alışveriş merkezlerinin dişleri, dükkanların ve benzin istasyonlarının kapıları gün için açılıyor, kapitalizm yavaş yavaş sabah çiçekleri açıyor.

Trende, yolcular: e-postalarını açıyor, oyun oynuyor, sevgililerine mesaj atıyor, sağa kaydırıyor. Kendi telefonunun çekimine direnmeye çalışıyorum ama bu imkansız. E-postalarımı kontrol ediyorum, bir iş sorusunu yanıtlıyorum, sonra manşetlere tıklıyorum.

Avrupa'da Yayılan Yeni Virüs

Görevden Alınan Epidemiyolog Uyarılarının Dikkate

Alınmadığını Söyledi Evsizlik ve Barınma: Şehir Bir

Çözüm Bulabilir mi?

Yarım Kız Kardeşler Yerel Köprü Altında Ölü Bulundu

İlk başlığa tıklıyorum. Kısa makalede hızla yayılan garip bir hastalıktan bahsediliyor. Düşüncesi beni korkutuyor, ta ki karnımın alt kısmına bir kramp girene kadar. Tarihi kontrol ediyorum: reglim birkaç gün gecikmiş.

Gebe kalındığında, hücreler bir çocuk yaratmak için çoğalır. Hücreler şu anda içimde çoğalıyor olabilir, kırmızı bir kütle nefes alabilene, duyabilene, görebilene, yürüyebilene, konuşabilene, okuyabilene, yazabilene, tüketebilene, çalışabilene kadar kendini tekrar tekrar bölüyor olabilir.

Tren hızlanıyor. Ne kadar hızlı gidersek, manzara o kadar bulanıklaşıyor. Manzara bulanıklaştıkça ben de bulanıklaşıyorum. Daha hızlı ve daha hızlı gidiyoruz, ta ki *anne* kelimesi derimin altında titreşirken ben sadece bir bulanıklık olana kadar.

Anne

/ˈmæT̪Hər/

isim

1. Çocuğu veya çocukları ile ilgili olarak bir kadın.

fil

1. (bir çocuğu) özen ve şefkatle yetiştirmek.

Örneğin, başlangıçta annemin yüzünü neredeyse tanımıyordum. Kara delik aramızda gezinir, onu gölgede bırakırdı. O zaman bir bakıma, annemin bedenini vekil olarak kullanarak beni büyüten kara delikti.

İnce konağımız bej rengineydi ve panjurları lacivertti. Evimin yakınındaki ormanın arkasında iki devasa gri elektrik santrali bacası yükselir, gökyüzüne durmaksızın mükemmel beyaz bulutlar savururdu. Evimizin arkasındaki ağaçların arasında yer alan küçük dere sık sık Ruoresan sarısı renkte akardı. Kimse nedenini bilmiyordu. Ailemizin nükleer teorileri vardı.

Kardeşim doğmadan önce sadece annem, babam ve ben vardık.

Babam soğukkanlıydı, ucuz bir mermer heykel gibiydi. Sık sık başka bir dünyada, gazete ya da kitap okuyor gibi görünürdü, benimle birlikte ama benimle değil. Birlikte yalnızdık. Bazı anlarda yumuşak ve nazik olurdu.

Ama annem? Bir eşek arısı, kraliçe, hepimizden büyük, iğnesi olan tek arı.

Örneğin, Cumartesi sabahı üzerimde dönen kara delik beni yatağıma mıhlamıştı. O zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüm ve bu beni sık sık dehşete düşürüyordu. Sonra annemin eli saçlarımdaydı ve beni yataktan çekiyordu.

"Temizlik zamanı," dedi.

Annemin öfkesinde belirgin bir uğultu vardı.

Vakum benim için çok uzundu ama ellerimi ince, metal boynuna doladım.

"Halının üzerinde güzel şekiller yap."

Büyük süpürgeyi oturma odasındaki bej halının üzerinde küçük desenlerle hareket ettirdim. Bana öğrettiği gibi yaptım. Kara delik yukarıdan beni izliyordu.

Dışarıda, diğer çocuklar evlerinden çıkıp havaya pırıl pırıl su fışkırtan fiskiyelede oynuyorlardı. Fark ettim ki, yaz mevsimiydi.

"Temizliğe devam et," dedi annem.

Örneğin, Annem soktu ve soktu. Sözleri soktu. Öfkesi yaktı. Avuç içi tenime battı. Aşkın bir parçası da acı olmalı.

Yeterince kırmızı yaradan sonra değişmeye başlarsınız. Sonunda, saklanmaya başlıyorsun. Odanızda kalırsınız, sessiz. Sonunda, yeterince soktukten sonra, eşek arısından tamamen kaçınmayı öğrenirsiniz. Sonunda, büyür ve olabildiğince uzağa taşınırsınız. Hatta kraliçe arı ile arınıza koca bir ülke bile koyabilirsiniz.

Yüzümüzü telefonlarımızdan **ayırıyoruz** ve tren belli bir istasyona ulaştığında ayağa kalkıyoruz. Her büyük teknoloji şirketinin genel merkeziyle dolup taşan zengin bir kasabanın kaldırımına dökülüyoruz. Caddeler palmye ağaçları ve butiklerle kaplı, ama burada bile kapı önlerini battaniyeye sarılmış bedenler süslüyor.

İnananlar kalabalığının içine düşüyorum. Tren raylarını geçip siyah camlı beyaz bir mekiğe biniyoruz ve yan tarafında şirketimizin logosu var: VOYAGER yazan yıldızlar ve kod parçaları.

Servis aracında logo her yerde: Tişörtler, sweatshirtler, şapkalar, kitap çantaları, anahtarlıklar, su şişeleri, telefon kılıfları, puly yelekler. Ben logoyu hiç giymiyorum. Kıyafetim: ucuz siyah bir elbise üzerine kot ceket ve siyah takunyalar. Dört gündür tıraş olmamış, hatırlamadığım rastgele koyu morluklarla dolu bacaklarım etek ucunun altından görünüyor. İşte, bunlar isyan eylemleri.

Servis aracı otoparktan çıkıyor ve asfaltta gümbür gümbür ilerleyerek bedenlerimizi itip kakıyor. Bu kısımdan nefret ediyorum: Sıkışık otobüste yetişkinler olarak oturmak, koltuklar için fazla büyük olmak, dizlerimin yanımdaki Mümin'in dizlerine sürtünmesini engelleyememek.

Şehir merkezinden geçip daha geniş bir servis yoluna çıkıyoruz. Yol boyunca zayıf bir nehir akıyor. Nehrin yanında bir çadır çemberi var. İçlerinde yaşayan adamlar çamaşırlarını suda yıkıyor ya da kontrplaktan yapılmış derme çatma bir köprünün üzerinde oturuyor. Gözlerinizi kısarsanız, onları denize giren adamlar sanabilirsiniz.

Şehirde yaşadığım aynı his şimdi daha güçlü bir şekilde geri dönüyor. Nehir boyunca onların yaşamlarını görmek midemi bulandırıyor.

Yolun her iki tarafında sıra sıra karavanların ve kampçıların yanından geçiyoruz. Karavanlar beyaz ya da bej, turuncu, kırmızı, kahverengi çizgili, çoğu güneşten solmuş, pencereleri mahremiyet için asılmış çarşaflarla gölgelenmiş.

Empatiden, suçluluktan, hamilelikten ya da her üçünden midem yine bulanıyor. Karavanların içinde yaşayan insanları hayal etmemek mümkün değil. Bir mühendis

Jeremy adında bir VOYAGER şirketimizin otoparkında park edilmiş mavi bir karavanda yaşıyor. Herkes Jeremy hakkında kısık sesle konuşur, koyu

renk gözlü, soluk sarışın, içki içmekten vücudu şekillenmiş bu adama karşı bir saygı tonu vardır.

Takviyeler. Herkes Jeremy'nin tutumlu ve akıllı olduğunu söylüyor. Herkes onun kendini şirkete adadığını söylüyor.

Bir hayal kuruyorum: O uyurken karavanına gizlice giriyorum ve eşyalarını inceliyorum, yastıklarını ve çarşaflarını kokluyorum, çekmecelerini ve dolaplarını açıyorum, tek bir soruyla yanıp tutuşuyorum: *Bir insan hayatı neredeyse sifıra indirgenmişken nasıl yaşar?*

Telefonumdan **banka bakiyemi kontrol ediyorum**. 1gure artmış. Ama vergilerden sonra, düşündüğüm kadar fazla değil. Yine de kira çeki hesabımdan silinene kadar bedenimi rahatlatmaya yetiyor. İğrenç gerçek şu: Para kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, dünyanın kötü yanlarını uzakta tutuyor, en azından şimdilik bir koruma sağlıyor.

Servis aracı küçük bir servis yoluna sapıyor. Zayıf nehir, güneşin altında suyun üzerinde parıldayan körfeze doğru büyüyor: dalgalı, gelgit yüksek. Koy boyunca uzanan patika çiçek açmış mor Rowers'larla kaplı. Eğer suya ve çardaklara odaklanırsam, her şey çok güzel. Görüşümü sadece kenarlardan kesmem gerekiyor.

"Sonraki durak: VOYAGER," diyor şoför. VOYAGER, kullanıcıları hedeflemek ve onları çevrimiçi alışveriş yapmaya yönlendirmek için verileri şeffaf olmayan bir şekilde kullanması nedeniyle 1G milyar dolar değerinde bir tek boynuzlu at girişimidir. Ben pazarlama ekibinin baş yazarıyım.

Servis aracı otoparka girdi. İniyoruz, omuzlarımız yine birbirine değiyor. Melankolim dalgaları yükseliyor.

Dışarıda, tertemiz cam binalar gökyüzünü kendine geri yansıtıyor. Sade giyimli yakışıklı adamlar lüks elektrikli spor arabalardan iniyor. Atletik giyimli kadınlar yeşil palmiye yapraklarının altında yürüyor. Yemek servisi yapanlar, sabah güneşinde mücevher gibi parlayan selofan ambalajlı sandviç ve parlak meyve kutularını boşaltıyor. Her şey parlıyor: çimler, kürekler, şezlonglar ve hamaklarla döşenmiş verandadaki minyatür insan yapımı şelale. Başka bir servis aracı geliyor, kapılarını açıyor ve daha çoğumuzu kampüse döküyor.

Kara delik görüş alanımın sınırında, canlı yeşil çimlerin üzerinde yükseliyor. Binaya doğru attığım her adımda korkum artıyor - ve kara delik de artıyor, güneşi kapatıyor, kendini hayatımın sahnelerine zorluyor.

Kulaklıklarımda daha parlak bir şarkı başlıyor, pop enerjili bir şarkı, yeni aynalı binaların ısıltısı, mavi gökyüzü ve körfez, güzel körfez. Müziğin her şeyi bastırmasına izin veriyorum. Bunların hiçbirisi benim başıma gelmiyormuş gibi davranıyorum. Bu başkasının hayatıymış gibi davranıyorum.

iş

/ˈwɜrk/

isim

1. Bir amaca veya sonuca ulaşmak için yapılan zihinsel veya fiziksel çaba içeren faaliyet.
2. üstlenilmesi gereken bir görev veya görevler; bir kişinin veya şeyin yapması gereken bir şey.

fil

1. Özellikle kişinin işinde bir amaca veya sonuca ulaşmak için fiziksel veya zihinsel faaliyette bulunmak; iş yapmak.

Örneğin, babam bir aile tatilinde iş görüşmeleri arasında "İş durmuyor" demişti.

Annem yatağının yanındaki çöp tenekesine kustuktan sonra, ateşten sulanmış gözleri çukurlaşmış bir halde, "Ben hallederim," dedi. "Ben o ce'ye gidiyorum."

"Bazen canavara ihtiyacı olanı vermen gerekir," demişti babam onuncu doğum günü partimden ayrılıp acil bir durumla ilgilenmeye gitmeden önce.

Merkezdeki acil durumun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kağıtların ve kalemlerin şiddetli bir isyan içinde olduğunu, önemli anlaşmaların Rames'te patladığını, şirketin zaman ve ilgi isteyen muhtaç bir çocuk olduğunu hayal ederdim. Her zaman görünmez bir şeyler oluyor gibiydi: kapanan ya da kaybedilen satışlar, güç hamleleri ya da büyük kayıplar, müzakereler ya da rastgele davalar.

Ailemin yemek masasında kullandığı dil yabancıydı, uzak bir kıyıdan, başka bir ülkeden geliyordu.

Babam, ağzı ucuz biftekle dolu bir halde, "Çeyreği kapatmak üzereyiz ve çıtayı yükseltmeliyiz," dedi.

"Onlar kale direklerini oynatmadan önce bir kazan-kazana ihtiyacımız var," dedi annem. "Burada her açıdan sikiliyorum, düşük asılı meyvelerle bile."

"Sikerim böyle herifleri," dedi babam. "Burada okyanusu kaynatmanıza gerek yok. Onların çalkalanması senin suçun değil."

Hayal ettim: bir futbol sahası, bir meyve bahçesi, mavi deniz, bir küvet tereyağı.

Sonunda, bitmek bilmeyen toplantılar, şirket baskısı ve hedefler vardı. Hiçbir şey yemek masasında görüldüğü kadar egzotik değildi. Gençken, hayatın her parçası büyük ve anıtsal görünür. Yaşlandığınızda, bunların ne olduğunu görebilirsiniz: oynamaktan başka seçeneğiniz olmayan daha büyük bir oyunun küçük parçaları.

Banyodaki sarı ışığın altındaki aynada **annemim**: gözlerimin altında koyu yarım aylar, kova gibi iri gözenekler, dudaklarımda ince, acımasız bir çizgi. Elimdekilerle çalışıyorum. Dağınık, eczane kumral saçlarımı düzeltiyorum, Sıçan kahverengisi gözlerimin altındaki lekeli siyah maskarayı siliyorum, yanaklarımı çimdikliyorum, yüzüme yeniden hayat vermek için dudaklarımı kızarana kadar ısıyorum. Ayarlamalar yapmaya devam edersem, sonunda güzel olabilirim.

"Günaydın!" diyor biri.

Aynada yanımda belirliyor: daha genç, sarı saçlı, parlak mavi gözlü, parlayan bronz tenli, yeni nesil teknoloji, Vadi'nin vücut bulmuş hali, probiyotik ve spirulina yayıyor. Adı Cat ya da Julie ya da Jennifer ya da Lindsay. Yeni kızları Satış'tan asla ayıramıyorum.

Sahte benliğim bir maske gibi
üzerimden kayıyor. "Günaydın!" Bir
Mümin gibi söylüyorum. "Elbisene
bayıldım!" diye cıvıldıyor.

Dış görünüşüne hızlıca bir göz atıyorum: şirket logolu gri dokuma bir tişört, ham kot pantolon ve sürdürülebilir ya da bir hayır kurumuna bağlı nane yeşili spor ayakkabılar. Muhtemelen ayakkabıları sayesinde şu anda yağmur ormanlarındaki bir ağacı kurtarıyorlardır.

"Aman Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi! Yine de teşekkürler!" Tam zamanında söyledim. "Ayakkabılarına bayıldım!"

"Teşekkür ederim! Aman Tanrım, buna inanmayacağınızı biliyorum ama bunlar geri dönüştürülmüş soda kutularından yapıldı. Yani, evet, çok şık. Ama aynı zamanda? *İyi* bir şey yapıyoruz."

"Kesinlikle! *İyi bir* şey yapmalısın."

Onun varlığı tüm Raw'larımın altını çiziyor: Rabby karnım, geniş burnum, Sıçan karnının karşısında düzensiz olarak ortaya çıkan tüm benliğim, dolgun dudaklar, parlak gözler, mükemmel simetri.

"Günün nasıl geçiyor?" diye soruyor.

Duraklıyorum. Saat daha sabahın sekizi bile değil ve günüm daha yeni başladı. Bu hileli bir soru. Bana her açıdan saldırıyor. Kuşatma altındayım, bir savaşın içindeyim.

Düşman şafakta saldırıyor.

"Gerçekten, *harika!* Çok fazla toplantı var, biliyor musun? Büyük gün!" diyor sahte benliğim, onun tepkisine bakarak. Nefesim kokuyor diye endişeleniyorum. Kokusunu alabilir mi?

"Burada da aynı! Ne kadar büyük bir gün. Önüne geçmek için erken gel kızım!" "Kızım, aynı! Buna değer! Çok şanslıyız!"

"Biliyorum! Kesinlikle buna değer. En şanslı biziz! Dışarıda görüşürüz," diyor kareden kaybolurken.

Omuzlarım performansımın verdiği eforla gevşiyor. Ayna, çift lavabo, kabinler ve tuvalet malzemeleri masası sanki bir aynanın içindeymişim gibi eğriliyor. Önümde on saatlik bir çalışma uzanıyor. Derimin üzerindeki baskıyı hissediyorum. Tek bir hata bile yapmamalıyım.

Aynada, kara delik başımın arkasında dönüyor, küçük bir noktadan karanlık bir haleye doğru genişliyor. Zihnimde yeni bir soru yankılanıyor: *Artık ben de bir kabuk muyum?*

Açık kat planı bir çeşit boğulmadır. Beyaz masalar mavi-gri halı üzerinde mükemmel sıralar halinde duruyor. Aydınlatmanın üretkenliğimizi yüzde 14 artırdığı bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Beton renkli dev kanepeler odayı kaplıyor ve oturup dinlenmeye davet ediyor. Ama hiç kimsenin kanepelere oturduğunu görmedim. Alt metin açık: asla rahatlamamalıyız.

Düzen, yürürken, yemek yerken, düşünürken, nefes alırken, çalışırken herkesin bizi görebileceği anlamına geliyor. Her hareketimiz sergileniyor. O ce boğazımda iki el ve görünmez bir göz, gözetliyor, izliyor, üretkenliğimizi ölçüyor.

Tek bir olumlu yanı var: Odanın içine girdiğimde kara delik küçük ve sessiz kalıyor, sanki o bile odaklanmam gerektiğini biliyormuş gibi.

Ölçülü adımlarla masama doğru ilerliyorum, midemi emiyorum, dengeli olmaya çalışıyorum, ses çıkarmamaya dikkat ediyorum.

Birkaç gece önce gördüğüm bir rüya aniden aklıma geldi: Kalbim boğazımdan çekildi, gerilmiş dudaklarımın arasından çıkana kadar bedenim sarsıldı. Sonra kalbim önümde havada asılı kaldı: ıslak ve nabız gibi atıyor, ağzımdan göbek bağı gibi uzanan kırmızı damarlara bağlıydı.

Bu anı boğazımı sıkıyor, sanki gerçek kalbimle boğuluyormuşum gibi. Bu hissi yutuyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve sahte benliğim harekete geçiyor: e-postalar gönderiyor, mesajları yanıtlıyor, 11es'ı düzenliyor, projelerimin ilerleyişini gözden geçiriyorum. Ekranıma hem yoğun hem de niyetli bir şekilde bakıyorum. Birileri, bir yerlerde, her bir tuşa basışımı, hangi web sitelerini ziyaret ettiğimi, her gün kaç saat aktif olduğumu ölçüyor.

Büyük görünmez gözün ne görmek istediğini biliyorum ve bunu yapıyorum. İş hakkında bildiğim her şeyi bana babam öğretti:

"Her toplantıda üç akıllıca şey söyle, sonra da çeneni kapat."

"Her zaman size söylediklerinden daha fazla paraları vardır."

"Elinize fırsat geçse mezarlarına işeyeceğiniz üç kişinin listesini tutun."

"Her zaman CEO'yu izleyin. Ve dinleyin. Her zaman."

Bu yüzden izleyenleri izliyorum. Dinleyicileri dinliyorum. CEO'yu yakından izliyorum.

Bu CEO kodun mavi ışıltısıyla konuşuyor.

01000101 01111000 01100011 01100101 01101100
01101100 01100101 01101110 01100011 01100101
00101100 00100000 01110010 01100001 01110000
01101001 01100100 00101101 01100110 01101001
01110010 01100101 00100000 01110000 01110010
01101111 01100100 01110101 01100011 01110100
01101001 01110110 01101001 01110100 01111001
00101100 00100000 01101100 01100101 01100001
01101110 00100000 01100010 01101111 01100100
01101001 01100101 01110011 00101100 00100000
01101111 01110000 01110100 01101001 01101101
01101001 01111010 01100001 01110100 01101001
01101111 01101110 00101100 00100000 01101100
01101111 01100111 01101001 01100011 00101100
00100000 01110000 01100101 01100001 01101011

00100000 01110000 01100101 01110010 01100110
01101111 01110010 01101101 01100001 01101110
01100011 01100101 00101110 00100000

Mükemmellik, hızlı üretkenlik, yalın organlar, optimizasyon, mantık, en yüksek performans. Durmayın. Asla durmayın. Çalışmaya devam edin. Sen herkesten daha iyisin. Yemeğe ihtiyacın yok. Şekere ihtiyacın yok. Daha çok çalış. Daha çok çalış. Daha çok çalış. Olduğunuz şeyin ötesinde büyüyün. Korkularınızı aşın. Kalbinizi evde bırakın. Önemli olan tek şey ürettiklerinizdir.

Onun sözleri havaya karışmış, görünmez sporlar, şirket kültürümüz tek kişilik bir bulaşıcı hastalık.

Neredeyse kendimi üretkenliğin tınısında kaybediyorum. Ama yapılacaklar listemdeki maddeleri kontrol ederken, sahte benliğimin maskesinin altında, göğsümün içinde bir ses davul gibi patlıyor: kalbim *hayır, hayır, hayır* diye bağırıyor.

ergosfer

/ˈərgōˌsfir/

isim

1. Bir kara deliğin etrafında enerjinin hala kaçabileceği varsayılan bir bölge.
2. Dönen bir kara deliğin dış olay ufku dışında bulunan bir bölge.

Örneğin, ergosfer bir kara deliğin dış bölgesidir. Kozmik bir girdaptır - ergosfer içindeki herhangi bir nesne kara deliğin döndüğü yönde, hatta uzay-zamanda hareket etmeye zorlanır. Ancak bir kez girdabın içine çekildiğinde, yeterli hıza sahip bir nesnenin ergosferden kaçması mümkündür. Buradan, teorik olarak bir kara delikten canlı olarak kaçabilirsiniz.

Örneğin, kara deliğin temel davranışlarını çözmüştüm: tehditkâr varlığına rağmen hiçbir şeyi emmiyor, bana dokunmuyor, sadece beni korkutacak ya da görüşümü engelleyecek kadar yaklaşıyordu. Bana yaklaştığında, yaydığı karanlık sıcaklığı hissedebiliyordum.

Gerçeklerin bir listesini yaptım:

- Bir kara deliğin dış bölgesi son derece sıcaktır, ancak merkezi dondurucu derecede soğuktur.
- Orada dört türleri. siyah delikler: yıldız, orta, süper kütleli ve minyatür.
- Kara deliklerin üç özelliği vardır: kütle, yük ve spin.

- Minyatür kara delikler büyük patlamadan hemen sonra oluşmuş olabilir. Hızla genişleyen uzay, bazı bölgeleri güneşimizden daha küçük, yoğun kara delikler halinde sıkıştırmış olabilir.

Beni takip eden kara deliğin, bilinen dünyamızın başlangıcından beri bu kadar uzun süredir var olup olmadığını merak ettim.

Örneğin, Araştırmalarım lisede başladı. Kitapları ve bilimsel dergileri yutuyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bu sırada, ben yatak odamda tek başıma otururken kara delik üzerimde dönüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babam, açık yatak odamın kapısından kafasını uzatarak. O görüldüğünde kara delik küçüldü.

"Araştırıyorum," dedim.

"Yine mi kara delikler? Sana ne oldu böyle?"

"Büyüleyiciler, biliyor musun? Şunu dinle," dedim kitaptan okuyarak: "Bir kara delik, kendi üzerine doğru çöken büyük bir yıldızın ölümüyle oluşur ve yıldızın dış katmanları havaya uçar."

"Tamam, beni yakaladın. Bu oldukça havalı," dedi babam. "Ama içinde ne var?" "Şey... uzay-zaman o kadar bükülür ki, kendi içinde bir delik açarak Başım ağrımaya başlamıştı." dedim. "Uzay ve zaman yer değiştiriyor. Kitap, bildiğimiz fizik kurallarının artık geçerli olmadığını söylüyor."

"Peki bir tanesine girersen ne olur?"

"Hala bunu çözmeye çalışıyorlar."

Babam başını salladı. "Dinle, sadece akşam yemeğine gelmeni söylemek için buradayım. Geri kalan her şeyde iyi şanslar."

Kadrajdan çıktı ve sadece ben ve daha da genişleyen kara delik kaldık. Uçuruma baktım ve ilk ya da son kez değil, içine düşmeme izin verirsem bana ne olacağını merak ettim.

Örneğin, bu takıntı beni yetişkinliğime kadar takip etti. Neredeyse her gün kara delikler hakkında yeni bir şey ortaya çıkıyordu: nasıl göründükleri, nasıl davrandıkları, evren üzerindeki etkileri. Ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Ezberlediğim manşetler:

Gökbilimciler Bir Kara Deliğin Şimdiye Kadarki En Detaylı Fotoğrafını

Çekti Kara Delikler Zamanın Başlangıcından Beri Var Olmuş Olabilir

Kara Delikler ve Karanlık Madde Aynı Olabilir

Kaliforniya'daki ilk haftalarımdayken trendeyken telefonumda ilk başlık belirdi. Uyuşturucu ve umuttan nabzım hızla atarken heyecanla linke tıkladım: belki kara delik benimkine benziyordu, belki görüntü beni her gün takip eden boşlukla ilgili bir ipucu verecekti, belki de beni rahatsız eden kara bulmacayı nihayet çözebilecektim.

Ama bu çok anlamlı bir şey değildi. Kara delikler ışık yaymaz veya yansıtmaz, bu nedenle fotoğraf sadece kara deliğin etrafında dönen gazı yakaladı. Fotoğraf, 1ft-1ve milyon ışık yılı uzaklıkta merkezinde karanlık bir nokta olan sıcak kırmızı bir bulanıklık gösterdi.

Şimdiye kadar gördüğüm en koyu siyah olan kara deliğime pek benzemiyordu, derinlikleri hala çıldırtıcı bir şekilde anlaşılmazdı.

Örneğin, durumumu tam olarak açıklamasa bile araştırmanın geri kalanı beni büyüledi.

Belgesellerden birinde astronomlar ve astrofizikçiler mantıklı siyah boğazlı kazaklar ve abartısız süveterler giymişlerdi. Başımı döndüren hesaplamalarla kaplı kara tahtaların önünde durdular. Dönen galaksilerin ve çarpışan kara deliklerin görüntüleri arasında Stephen Hawking ve Carl Sagan'dan alıntılar yaptılar.

Sonra astrofizikçi Janna Levin ekrandaydı: "Galaksilerin merkezlerindeki süper kütleli kara delikler, galaksilerin şeklini yapılandırıyor, şekillendiriyor, yontuyor.

galaksiler oluşur. Ayrıca bize geleceğimiz hakkında da bir şeyler söylüyorlar çünkü sonumuzun gelmesi muhtemel yer orası: kara deliklerin merkezi."

Belgeseli kapattım ve oturma odamdaki uçurumun derinliklerine baktım.

Buzda, yazmam gereken şeyleri yazıyorum. Yeni fikirler geliştiriyorum, raporlar hazırlıyorum, veri topluyorum, slaytlarla anlatılar oluşturun, çünkü herkes anlatı istiyor, bir hikaye bekliyorlar, empati ve enerji içeren dinamik bir hikaye.

Bugün, insanların dikkatini çevrimiçi ortamda nasıl çekebileceğimize ve koruyabileceğimize dair bir rapor yazıyorum: ilk olarak kumarbazlar üzerinde kullanılan tekniklerden nasıl yararlanılacağı ve bir kullanıcıyı daha fazla ödül için satın alma düğmesine tıklamaya teşvik etmek ve tekrar tekrar gelmelerini sağlamak için insanoğlunun oyun sevgisine nasıl hitap edileceği. Düğmelerin renkleri, metnin en uygun şekilde kullanımı, gözün ekranda nereye gitme eğiliminde olduğu, insanın bir oluktan geçer gibi, kesime giden bir inek gibi, doğru yere, doğru eyleme, doğru zamanda, satış hunisine doğru takip edilmesi için nasıl kurnazca kandırılacağı hakkında yazıyorum.

Zihnim mavi parıltıda bozuluyor. Zamanın kendisi esnekleşiyor. Beynim boşalıyor.

Patronum Sasha, bir saat geç geldi. Sırtı bana dönük oturuyor, ezberlediğim bir sırt: düzensiz beslenme ve anksiyeteden zayıf, yoga ve pilatesten kaslı, yıllarca dizüstü bilgisayarın üzerinde kambur durmaktan belirgin bir kambur.

"Günaydın, Sasha," diyorum.

Başını sallıyor, ekrana dönmüyor.

Sasha'nın koyu renk gözleri ve zaman zaman parlak sarı veya karamel röflelerle şokladığı koyu kahverengi saçları var. Yoga pantolonu giyiyor ve kemikli bileklerinin etrafına altın harflerle maneviyatını ilan eden ince bilezikler takıyor: *Budizm, Zen, Kötü Kaltak*. İğrenç, parlak yeşil bir araba kullanıyor. Beni ya görmezden geliyor ya da azarlıyor.

Şirketin kurucu ortaklarından biri ve C seviyesinin geri kalanını erkekler oluşturuyor. Medyada iyi yer bulan bir başlangıç hikayesi var, bu yüzden bunu düzenli olarak tekrarlıyor:

"Rusya'da doğdum, çok fakirdim, akan su veya elektrik olmadan büyüdüm. Sonra üniversite için Amerika'ya geldim ve burada VOYAGER'in kurucularından biri oldum.

İşte Amerikan rüyası budur."

Hikayesinin gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Onu çözmiyorum. Merkezinden bir soğukluk yayılıyor. Bu yönüyle bana kara deliği hatırlatıyor. İçinde bir acı olmalı, vahşi, asi bir acı. Ama bu, sahte özgüven katmanlarının ve çevrimiçi liderlik kurslarından ve CEO'dan tekrarladığı jargonun altında gömülü:

"Kadınlar toplantılarda saçlarına dokunmamalı."

"Meyve suyu ile arınmayı denedin mi?"

"Bir dinleyici kitlesine sunum yaparken, kendinizden emin bir hava vermek için deri ceket giymeyi deneyin."

"Çok fazla şeker yemek kötü sunumlara yol açar."

AİLE

/'fam(ə)lē/

isim

- 1. Bir veya daha fazla ebeveyn ve çocuklarının bir birim olarak birlikte yaşadığı bir grup.**
- 2. Ortak bir atanın tüm torunları.**

Örneğin, aile, birbirlerine kan ve tarih bağıyla bağlı bir grup insandır. Bazı tarihler, amaçlarını incelememizi gerektirir. Bazı aileler çarpık bir soyu anlamamızı gerektirir. *Aile* kelimesi belli bir kişinin içini ürpertebilir.

Örneğin, "Sonra annem hamile kaldı. Kardeşimle doldu, ayak bilekleri şişti. O zamanlar sokamayacak kadar yorgundu. Onun yerine sıradan meyveleri yedi: çilek, ahududu, şeftali, erik.

Karnı büyüdü. Bazen babam ellerini karnının üzerine koyardı. Gözleri hem şaşkınlık hem de dehşet doluydu. Bazen kara delik annemin karnının önünde dururdu ve annem uçurumu taşıyor gibi görünürdü.

Geçmişe baktığımda, annem ve kara delik aynı sesi çıkarıyordu, o alçak, acımasız vızıltıyı. Belki de her zaman peşimde iki kara delik vardı.

Örneğin, bir gün annem çılgın atmaya başladı. Birdenbire evi bir kargaşa kapladı. Sonra bej renkli steysin arabaya bindik, sonra da soluk mavileri ve yeşilleriyle denize tuhaf bir selam veren hastaneye.

Mavi plastik bir sandalyeye oturdum. Babam arada bir otomattan bana atıştırmalık bir şeyler getirmek için annemin bulunduğu odadan çıkıyordu. Odanın içinde neler olduğunu bilmiyordum. Annem ılık atıp duruyordu. Kara delik yanımda, kendi mavi plastik sandalyesinin üzerinde asılı duruyordu. Doğum bir gizemdi ama o zamana kadar acıya aşınaydım.

Ondan sonra annemin hastane odasına girmeme izin verdiler. Ondan sonra bir kardeşim oldu. Küçüktü ve domuz gibi pembeydi. İri kahverengi gözleri ve gür kahverengi saçları vardı. Bana baktı ve küçük elini parmaklarıma doladı, nasıl ve neden olduğunu bilmeden hemen sevdiğim garip yeni bir yaratıktı.

Örneğın, kardeşimle aramızda geçen yıllar ilişkimize bir mesafe koydu. Onunla ne yapacağımından hiçbir zaman emin olamadım. Aynı temelden filizlenmiştik ama ayrı yönlerde büyümüştük. Annem ona daha az acı ektirirdi; bunu hep fark etmişimdir. Cumartesi günleri uyumasına izin verir, asla sesini yükseltmez, eli asla saçında olmazdı. Onu sevmesini izledikçe içimdeki hüün daha da büyüdü.

Örneğın, normal anlar vardı: 1. Kutsal Komünyon, izci kız grubu, bebek bakıcısı, okul, yaz tatilleri, arkadaşım olan bir grup kız, kitaplar, sanat dersi.

Ama o zaman bile, o kadar gençken bile sadece yarı mevcut, yarı canlıydım.

Annem sık sık, "Uzaklara bakmayı kes," diye çıkışırdı. "Hiç aklın başında değil."

Doğruydu. Dikkatim dağılmıştı. Kara delik her zaman sahneye kayıyor, tüm anları gölgeliyor, dünyanın devasa alanlarını karartıyor, dönüyor, vızıldıyor, tanıdık metalik kokusu beni bu hayatın ötesinde daha fazlası olup olmadığını merak etmeye zorluyordu.

Örneğın, anneme onu da bir kara deliğın takip edip etmediğini hiç sormadım. Bir keresinde, serin bir bahar gününde çok yaklaşmıştım. Şehirdeki evimizin sıkışık arka bahesindeydik. Uzakta, ağaç tepelerinin üzerinde, elektrik santrali mükemmel bulutlarını

gökyüzünde. İçeride insanlar enerji üretmek için atomları parçalıyordu. Arkadaşlarımın babaları fabrikanın göbeğinde çalışıyordu. Ürettikleri enerjiyi mavi kürelerden fişkıran turuncu şimşekler olarak hayal ettim.

O hafta lisede, santralin erimesi durumunda ne yapacağımıza dair tatbikatlar yapmıştık: bedenlerimiz sıraların altına kıvrılacak ya da komşu kasabalara taşınacaktık. Otobüslerin sızan enerjiden daha hızlı hareket edeceğini umuyorduk. Erimeler ya 1reworks gibi parlak ya da kara deliğin ağzı sadece beni değil her şeyi yutmuş gibi karanlık görünecekti.

Örneğin, annem o gün öğleden sonra şarap içiyordu. Saatten bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Parlak mavi gökyüzüne karşı duruşu: kısa eczane kahvesi saçları, kalkık burnu, yaşlılıktan çukurlaşmış yanakları, gözlerinin altındaki torbalar, geleceğimi ortaya koyuyordu. Kısa boyluydu, bu da aramızdaki gerilimi artırıyordu. Boyum bana babamdan miras kalmıştı. Annemin garip ayak parmakları ve büyük elleri bana miras kalmıştı. Onları kendimden çıkaramıyorum. Bazı şeyler kalıcıdır.

Kara delik daha talepkâr hale gelmişti. Ne zaman yalnız kalsam, korkunç bir güneş gibi yükseliyor, dönüyor ve beni merkezine çağırıyordu. Beni yok etmek mi istiyordu, yoksa başka bir gelecek, farklı bir yol, yeni bir boyut mu öneriyordu, bilemiyordum.

"Bazen üzülüyorum," dedim anneme, çıplak ayaklarımız yamalı, yarı ölü çimenlerin üzerinde, güneş başımızın üzerinde yakıp kavururken. "Bazen o kadar üzülüyorum ki fiziksel olarak acı veriyor. Bazen yer yarılsın ya da deniz beni alıp götürsün istiyorum."

"Üzgün mü?" diye sordu. "Şey, üzülmeni istemiyorum elbette, istemediğimi biliyorsun. Ama toprak? Deniz? Bütün bunların ne faydası var? Ne denizi? Okyanusun yakınında bile değiliz."

"Bazen bu seni bunaltmıyor mu? Yaşıyor olmak? Bazen her an kendinizden koparılabilecekmişsiniz gibi hissetmiyor musunuz? Hayatınızdan?"

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Kendi duygularına çok bağlısın. Hayat senin kendin için yarattığın kadar karmaşık değil."

Kelimeler onun iğnesiydi, kalbi hedef alıyordu.

Annem kadehinden bir yudum aldı, pembe şarap ışığı kırıyordu. *Kara delik* kelimelerini söylemek istedim ama ağızımdan zorla çıkaramadım. Zaten bir cevap alacağımdan da emin değildim. Eğer peşinde bir kara delik varsa, bunu benden saklayacaktı. İlişkimizin doğası buydu: karşılıklı bir saklanma.

"Sanırım bu benim için farklı bir durum," dedim.

"Kes şu hüznü deniz muhabbetini. Tanrı aşkına. Başka ülkelerde çocuklar ölüyor. Okyanusun sizi alıp götürdüğüne dair bu saçmalıklarla ortalıkta dolaşmadan önce Afganistan'a gidin ve orada insanların nasıl yaşadığını görün."

"Afganistan mı?"

"Afganistan. Üzüntünün gerçekte ne olduğunu biliyorlar. Orada cep telefonu yok. Sadece yoksulluk, hastalık, intihar. Kendinizi eğitin."

"Afganistan'a gitmiyorum."

"Gitsen de gitmesen de kendine hakim olmalısın. Ve daha sert bir cilt."

Kendimi böyle hayal ettim: sert derili bir kadın, vücudum deri kaplı, dünyanın içinden geçilmez, üzüntü ya da deniz tarafından dokunulmaz.

Sabah treninden inen başka iş arkadaşları da var, hepsi aynı kişiye dönüşüyor. Gülümsüyor ya da başlarını sallıyor, kulaklıklarını takıyor ve bilgisayarlarını açıyorlar. Coşku yayıyorlar, niyetle -neredeyse zevkle- yazıyorlar. Gözlerinin bir amaç uğruna canlanışını, vücutlarının başlangıç çizgisindeki olimpiik atletler gibi duruşunu, odaklanışlarını ve kararlılıklarını izliyorum.

Her gün birlikte saatler geçirdiğim bu yabancıları ne yapacağımı bilemiyorum. Kokularını, yeme alışkanlıklarını, bir günde kaç kez tuvalete gittiklerini, arkadaşlar ve sevgililer arasında paylaşılan tüm bilgileri biliyorum, ama biz ikisi de değiliz.

Sözde önemli bir e-posta gönderiyorum, sonra Sasha'ya ve ekibin geri kalanına bakıyorum. "Sadece tuvalete gidiyorum" derken sinirlerim neredeyse beni yenecekti.

Bej renkli kabinde kendimi güvende hissediyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve şirketin dizüstü bilgisayarlarımızda engellediği sosyal medyaya tıklıyorum. Güncellemelerin ve fotoğrafların akışına kapılıyorum: buruşuk bebekler, egzotik tatiller, yeni işler, tamamlanmış maratonlar, mükemmel düzenlenmiş selfleler.

Banyoda duvara yaslanıp bir fotoğraf çekiyorum, sonra gözlerimin altındaki torbaları hızlıca düzeltiyorum ve on beş yaş daha genç görünmek için bir filtre takıyorum. Telefonum uyarılarla aydınlanıyor: On beş beğeni, iki yorum. O telaşa, bir an için, neredeyse telefondaki kızın ben olduğumu hissediyorum. Sanki bir illüzyonmuşum gibi hissediyorum.

Yalnızlığın ya da herhangi bir yoksunluk halinin fotoğrafını çekmenin elbette bir yolu yok. Grinin yalnızlığın rengi olduğu düşünülür, beynin ya da kanı çekilmiş kalbin rengiyle aynıdır. Her zaman bekleyen, izleyen, küçülen ya da büyüyen kara deliğin, o acımasız karanlık aynanın fotoğrafını çekmenin elbette bir yolu yoktur.

Sasha'nın neon-turuncu ayakkabıları tezgah kapısı ile geri dönüştürülmüş park konilerinden yapılmış yeni bir fare serisi olan Roor arasındaki boşlukta beliriyor.

"Cassie?" diyor yumuşak bir ses tonuyla, aksanı ismimi olduğundan daha güzel gösteriyor.

Omuzlarım gerildi. Bu evde tek bir an bile huzur bulamıyorum,

hiçbir yer güvenli değil.

"Evet? Ne oldu?"

"Oh, hiçbir şey! İşin bittiğinde, senin için bir şeyim var."

"Tamam, harika, hemen çıkıyorum."

Kullanılmayan tuvaleti aceleyle getirip kabinden çıkıyorum. Sasha aynı anda hem utangaç hem de acımasız görünüyor. Uzattığı ellerinde beyaz bir paket tutuyor. "Son zamanlarda çok çalıştığını biliyorum," diyor. "Ve biliyorum ki

her zaman kendimi nasıl ifade edeceğimi bilirim. Bu yüzden sana bunu aldım." Elime tertemiz bir kutu tutuşturdu.

"Oh, teşekkür ederim," diyorum. "Çok düşüncelisin. Benim için harikaydınız, gerçekten. Bir akıl hocası."

İkimiz de yüzümüze gergin bir gülümseme yerleştirdik. Paketi açtım, kağıt mendili kenara kaydurdum ve altın harflerle *She Believed She Could and So She Did (Yapabileceğine İnandı ve Yaptı)* yazan beyaz bir tabak ortaya çıktı.

Bir an hayallere dalıyorum: tabağı duvara çarpıyorum, beyaz kırıklar uçuşuyor, porselen parçaları yüzümüze ve saçımıza bulaşıyor, tenimizdeki küçük kanlı yaralar bizi gerçek kardeşler olarak işaretliyor.

Sonra sahte benliğim devreye giriyor.

"Tanrım, bu çok güzel!" Ben de öyle dedim. "Ben de tam peynir ve kraker için yeni bir tabak arıyordum."

"Aynen öyle!" diyor, gözleri kocaman. "Peynir ve kraker! Yanında da şarap!"

Başka bir kadının, sıcak yoga yapan, teknolojiyi ve start-up'ları kucaklayan ve logoyu gururla taşıyan vegan bir kadının minnettarlığını hayal ediyorum.

"Teşekkür ederim, gerçekten. Benim için anlamı çok büyük. Çok duygulandım."

Gülümsüyor, yarım bir gülümseme, neredeyse gerçek bir insan gibi. Onu iş dışında hayal ediyorum: bir plajda, saçları güneşte parlıyor, korkunç bir insan değil, sadece benim kadar mutsuz olan bastırılmış bir kadın.

Tuvaletin kapısını açarken "Tamam, dışarıda görüşürüz" diyor. Sonra duraklıyor ve bana dönüp bakıyor. "Bu arada, dijital dönüşümle ilgili son raporda yazdıkların tamamen berbattı. Her şeyi yeniden yap. Sen 1 katına çıkana kadar onu editoryal takvimden çıkardım. VOYAGER'da en iyisini bekleriz, bok yığınlarını değil."

Kapı arkasından kapanıyor. Bir mide bulantısı dalgası bana çarptı. Proje

için haftalarımı harcamıştım. İş iyiydi, biliyorum. Ama bir an için gerçekliğim

dalgalanmalar: belki berbat biriyim, belki burada olmayı hak etmiyorum, belki de bir hiçim.

Üstümüzde galaksiler dönüyor ve çarpışıyor. Yıldızlar doğar ve ölür. Tüm evren nefes alıyor ve genişliyor. Birden eşitsizliği çok net görebiliyorum - nehirde yıkanan adamlar ve banyoda elinde porselen bir tabak tutan, her zaman başarısız olan ben.

Buz mutfağı küçük, bu da bir başka zoraki samimiyette dirseklerimizi çarpmamıza neden oluyor. Mutfak, CEO'nun sağlık konusundaki kararlılığını yansıtıyor: tahılsız filizlenmiş ekmek, avokado, limon, organik az şekerli fıstık ezmesi.

CEO nadiren bizim önümüzde yemek yiyor, bu da onun insan ötesi, yetkinlik ve kontrol timsali olduğu algısını pekiştiriyor. Onunla kendi kodlarıyla konuşarak bu davranışı yansıtıyorum. Elimden geldiğince burada yemek yememeye çalışıyorum. Espresso, yeşil çay, maden suyu, limonlu su, hepimizi uzun süreli üretkenliğe itmek için neredeyse ölümcül miktarda kafeinle özel olarak tasarlanmış turbo soğuk demleme ile hayatta kalıyorum.

Biri kalçama vurdu. Başımı kaldırıp Jeremy ile göz göze geliyorum. Soluk mavi dokuma bir tişört giymiş, kasları pahalı emici kumaşı zorluyor. Uzun süreli göz temasından kaçınmak için aşağı bakıyorum ve uzun, ince parmakları olan güzel elleri olduğunu fark ediyorum ve bu neredeyse daha samimi.

"Günaydın," diyor. Sesi omurgamdan aşağı küçük bir arzu akımı gönderecek kadar derin.

"Günaydın," diyorum.

"Gördüğüm kadarıyla her zamankinden
içiyorsun." "Her zamankinden mi?"

"Kahvaltıda bir tane Splenda istersin. Ve biraz da badem sütü."

Onun bu gözlemi kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor.

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

"Evet, ben de öyle anlıyorum. Peki ya sen? Her zaman burada garip bir tozla karışımlar yapıyorsun."

"Bu, Madagaskar'dan gelen ve kan akışını iyileştirmek için kullanılan nadir bir kabuk."

"Ah, tamam, kan sırası. Tamam. Otoparktaki karavanda yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet, orası benim yerim."

"Harika. Güzelmiş. Orada yaşamayı seviyor musun?" "Şimdilik tek ihtiyacım olan bu."

Sessiz kalırsınız.

Böyle erkekler kafamı karıştırıyor. Onunla seks yapmak istiyor muyum? Hiç sanmıyorum. Ama işte o burada, ben buradayım ve işte bu değiş tokuş. Ne zaman bir erkeğin yanında olsam böyle oluyorum: Ne istediğimi asla bilemiyorum.

Soğuk demlememin içine Splenda serpiyorum. Mutfaktan çıkarken gözlerini sırtımda hissediyorum. Onları orada istemediğimi söylemek yalan olur.

Odanın **resimli pencereleri** körfezin panoramik manzarasını sunuyor. Yüksek gelgitte suyun doğal dalgası çekiliyor ve kıyının kirli, kahverengi çamurunu ortaya çıkarıyor.

Bir keresinde körfez boyunca uzanan patikada yürürken, annelerinin peşinden kürek çeken bir ördek yavrusu ailesi gördüm. Durdum ve suyun kenarına yaklaşmalarını izledim. Bir an için daha büyük bir güç tarafından seçildiğimi hissettim, sanki bir ışık eli bulutların arasından uzanıp bu yaşam mucizesini bana özel olarak göstermişti. Gözlerimi o yavru ördeklerden alamadım, küçük kalpleri dünyada yeni ve vahşi atıyordu.

Birdenbire bir karga alçaldı ve yavrulardan birini kaptı. Gerçek gibi görünmüyordu ama gerçektir: ördek yavrusu o siyah gaganın içinde havadaydı, sonra gevşeyene kadar bir kayaya çarptı, doğanın acımasızlığı beni dehşete düşürdü.

Etrafımda çalkalanmaya devam ediyor. Çekilen su ortaya çıkarıyor: Ish'nin kemikleri, çürüyen ahşap, boş cips torbaları, parlak ezilmiş soda kutuları. Her şeyin cilalanıp parlatıldığı tertemiz kampüste çirkinliği görmek iyi hissettiriyor. Sular çekildiğinde dünyanın gerçeği ortaya çıkıyor: yutulmuş, kullanılmış, çürümüş.

hafıza

/ˈmem(ə)rē/

isim

- 1. Zihnın bilgiyi depoladığı ve hatırladığı yeti.**
- 2. geçmişten hatırlanan bir şey; bir anımsama.**

Örneğin, belki bir anıya güvenemezsiniz. Beynimiz teknolojiyi yansıtır: belirli anlar daha büyük, daha önemli anılar tarafından geçersiz kılınır. Kodlama, depolama, geri çağırma. Zihinde sadece çok fazla yer vardır.

Bana Kaliforniya'ya nasıl geldiğimi sorsanız, zihinsel 1'leri kazabilir, zamanda tünel açarak yeni verilerin altına gömdüğüm anılara ulaşabilirim. Hangi anıların doğru olduğunu ve hangilerinin bozulduğunu söylemek zor.

Örneğin, Anılar: ülke çapında yalnız bir uçak yolculuğu, lüks bir otel odası, mülakat için bir elbise ve blazer ceket, araba servisinin güneşli arka koltuğunda o ce'ye bir yolculuk, tüm palmiye ağaçları ve güller - burada her şey her zaman çiçek açar - sonra küçük bir konferans salonunda Ruoresan ışıkları altında oturmak.

Birbiri ardına gelen yüzler: bilgimi sınanan genç erkek ilahlar, en büyük başarılarımı ve başarısızlıklarımı soran kadın İK temsilcisi, Bali'den video aracılığıyla arayan potansiyel patronum Sasha.

Röportaj süresince kara delik sahnenin çevresinde bir çil gibi sağa doğru salındı.

Örneğin, beyaz tahta yarışması sırasında iblis oldum. Mülakata katılanlar arasında birkaç küçük tanrı ve Sasha'nın devasa yüzü de vardı.

bir Sıçan ekranı.

"Zihninizin nasıl çalıştığını görmek istiyoruz," dedi içlerinden biri. "İşte meydan okuma: tamamen yeni bir ürünü piyasaya sürmek için bir plan oluşturun."

Sonra benim sahte versiyonum devreye girdi ve her şeyi durdurdu. Eline siyah bir keçeli kalem aldı ve kaygan bir kuru silme yolda manik bir yolculuğa çıkan keçeli uçla tahtayı fikirlerle doldurdu. Her şeyi detaylandırdı: vaka çalışmaları, e-posta gönderimleri, uygulama içi bildirimler, bir damla kampanyası, banner reklamlar, reklam panoları, otobüs duraklarını ele geçirme, on dokuz dile çevrilen ve paranın yettiği her ülkede dağıtılan bir basın bülteni.

Kendini sattı; tanrım, bu çok güzel bir şeydi. Paneldeki kafalar onun çalışmasını, enerjisini ve parlaklığını takdir ederek başlarını salladılar.

Görüşme bittiğinde gitmişti.

Örneğin, daha sonra, enerjim tükendiğinde, otel yatağımın bulutundan babamı aradım.

Emeklilik işi olan markette rafları dolduruyordu. Organize olmayı sevdiği için orada çalışıyormuş gibi davranırdık. Ama gerçek şu ki, ailemin parayla arası iyi değildi ve onun 401(k)'siyle geçinemezlerdi. Onu bordo logolu polosunu, haki şortu ve beyaz ol marka Costco spor ayakkabılarıyla baharat reyonunda diz çökmüş, elleri tarçın çubukları ve karabiberlerle tıkrıdayan cam şişelerle dolu olarak hayal ederdim.

"Nasıl gitti, bebeğim?"

"Bana öyle deme."

"Onlara eski cazibeni mi veriyorsun?"

"Sanırım öyle, yaptım. Ama onların hangi gizli testinde başarısız olmuş olabileceğimi asla bilemezsiniz."

"Umalım ki almışsındır."

"Gerçekten kabul eder miyim? Gerçekten buraya taşınır mıyım?"

"Yani... burada artık senin için hiçbir şey yok. Başka neler yapıyorsun?"

Aslında hiçbir şey. Yıllardır aynı işi yapıyor, büyük bir yazılım şirketinde pazarlama metinleri yazarak rahat bir pozisyonda çalışıyordum. Beni her birkaç yılda bir saat gibi terfi ettiriyorlardı. Diğer binlerce kişinin arasında kaybolabilirdim.

Çalışanlar. Sıkılmıştığ, durgunlaşıyordum. İkimiz de bu yeni işi kabul etmezsem, zaten olduğumdan başka bir şey olamayacağımı biliyorduk.

"Sanırım... Sanırım kabul ederdim."

"Bir kalp atışında. Bunu yapmamak için lanet bir moron olmalısın. Bu ailede aptal yok, tamam mı? Gitmeliyim, bu biberiye rafa kaldırılmalı. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Otel odasının köşesinde, kara delik şişti ve ses bir ninni haline gelene, ben uykuya dalana kadar mırıldandı.

Örneğin, Sasha beni üç gün sonra Brezilya'dan aradı. Arka planda kıyıya vuran denizin sesini duyabiliyordum. Neredeyse tuz ve kum kokusunu alabiliyordum, tuzlu su boğazımda yükseliyordu.

"Bu pozisyonu sana verdiğimiz için çok heyecanlıyız," dedi Sasha. "Taşınma masraflarını karşılayacağız ve cömert bir hisse senedi ile imza ikramiyesi içeren bir paket hazırladık."

Kalbim göğsümde tekmeledi. Kırmızı kapakçıklar daha hızlı açılıp kapanıyor, nabzımı hızlandırıyor. Yakın geleceğimi hayal ettim: Bu kez kalmak için ülkenin öbür ucuna koşmak, yeni olmak, yeniden başlamak, boş bir tuval.

"ok teşekkür ederim! Bu haber çok heyecan verici," dedim, sözlerini otomatik olarak ona tekrarlayarak.

"Oy birliğiyle karar verildi. Herkes bizim için neler yapabileceğini görmek için çok heyecanlı."

Heyecanlı olduğunu söyleyip duruyordu. Heyecanlıydım. O heyecanlıydı. Herkes heyecanlıydı.

Görünüşe göre çok heyecan vericiydi.

"Bunu düşünmek için bir gün izin alabilir miyim?"

Hat sessizleşti. Kara delik diğer kulağımda uğulduyor, beni dinliyordu. "Bir gün mü?" diye sordu, sesi artık jilet gibi, keskin.

"Evet, sadece bir gün."

"İyice düşündün mü? şu anki maaşını iki katına çıkartıyoruz. Hemen evet demelisin."

"Sadece iyice düşünmem ve bunun benim için doğru hareket olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Ben... evet, evet, bir gün izin al. Bir e-posta göndereceğim." "Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim, çok heyecanlıyım."

Öğleden sonraydı. Kendimi güvende hissettiğim tek yer olan yatağıma tırmandım. Güneş, panjurların arasından turuncu ışık huzmeleri saçıyordu. Kendimi yeni hayatımda hayal ederken kara delik üzerimde asılı duruyordu. Bu beklenti o kadar bunaltıcıydı ki bedenim kapandı ve derin bir uykuya daldım.

Örneğin, hatırladığım bir rüya: pembe-beyaz buzlu pastadan yapılmış ve devasa aynalarla kaplı bir oda, fondan taraklı duvarlar, üzerimde parlayan krema işlemeli avizeler.

Bir parmak uzandım ve bir top krema parçasını ağzıma götürdüm. Dilimde eridi, şeker enfesti. Sanki yeri biliyormuşum gibi döndüm ve şeker kaplı korkulukları olan bir yürüyen merdivene adım attım. Kara delikten hiçbir iz yoktu. Sakindim, huzurluydum, yeni keşfettiğim tatlılığın tadını çıkarıyordum.

Yürüyen merdivenin tepesinde, kenarları özenle hazırlanmış pembe krema girdaplarıyla süslenmiş tek bir pencereye doğru ilerledim. Dışarıda, görebildiğim kadarıyla, kıpkırmızı yanan 1res'lerle dolu, yağa bulanmış koyu bir bataklık vardı. 1res'in sıcaklığı gittikçe yaklaşıyordu. Manzaranın üzerinde korkunç bir önsezi asılı duruyordu.

Örneğin, bir saat sonra telefonumun çalmasıyla soğuk terler içinde uyandım. "Alo?"

"Cassie, ben VOYAGER'ın CEO'su. Sasha ile teklifimiz hakkında konuştum." Kalbim durdu. Sesi para ve iş gibi geliyordu. Babam gibiydi.

"Merhaba. Mülakatım sırasında tanışma fırsatımız olduğunu sanmıyorum." "Tanışmadık. Ama Sasha bana pozisyon konusunda ayak sürüdüğünüzü söyledi."

Kollarım korkudan uyuştı. Kalbim çarpmaya başladı. Kara delik şişti, tatlı metalik kokusu burun deliklerimi doldurdu.

"Ayaklarımı sürümüyorum, sorun şu ki... ülkenin öbür ucuna taşınmak benim için büyük bir mesele. Teklif için çok heyecanlıyım, sadece bir dakika

oturup düşünmek istedim."

"Teklifi hemen kabul edeceğinizi umuyorduk. Sasha bu iş için uygun kişi olduğunuz konusunda beni temin etti ama sırada bekleyen başka adaylarımız da var."

"Bu harika bir fırsat. Söz veriyorum, yakında size geri döneceğim."

"Doğru seçimi hızlı bir şekilde yapacağınızdan eminim. VOYAGER'da zaman kaybetmeyiz. Sizinle konuşmak güzeldi. Yakında görüşürüz."

Ertesi sabah işi kabul ettim. Ya da belki de sahte benliğimdi, diğer ben. Benim nerede bitip onun nerede başladığını söylemek zor.

Örneğin, beyin esnek ve hafıza hatalıysa, belki de bu hikayelerin hepsi yanlıştır. Belki de tamamen farklı bir şekilde gerçekleşmiştir. Belki de mutluydum ve şimdi bunu unuttum.

Yıllık cinsel taciz eğitimi sırasında **zihnim çözülmeye başlıyor**. İş arkadaşlarım ve ben, oturumlara ara verildiğinde kış güneşinin altında büyük bir veranda masasında oturuyoruz. Sabah boyunca bir konferans salonunda gündelik blazer ceketler giymiş erkekler ve mütevazı bir elbise giymiş bir kadın önümüzde durarak sanki yeni kavramlarmış gibi *sınırları* ve *rızayı* tanımladılar.

Şimdi etrafımda softbol ligleri, pilates, gelin partileri, çay saatleri, elektrikli arabalar, protein tozları, hisse senedi opsiyonları hakkında anlamsız konuşmalar dönüyor.

Masanın ortasında olgunlaşmış meyvelerden oluşan bir tabak duruyor: nar, ejder meyvesi, çarkıfelek meyvesi, guava, lgs, yıldız meyvesi ve tanımlayamadığım diğerleri.

VOYAGER tişörtü giymiş bir adam, "Ejder meyvelerinden bıktım," diyor. "Her seferinde ejder meyvesi gönderiyorlar. Bu ne lan?"

Meslektaşlarım rengarenk diziyi gagalıyor. Evde egzotik ürünlerimiz yoktu ve ben gözlerimi tabaktan alamıyorum. Tonlar ve desenler gözümü kamaştırıyor: pembe ve beyaz benekler, benekli sarı, parlak turuncu, koyu mor, dikenli yeşil. Bazı meyveleri yemek için özel teknikler gerekiyor: kabukların yarılması, çekirdeklerin çıkarılması, iç kısımların kepçelenmesi.

"Ben de bıktım," diyor siyah atletik kazak giymiş bir kadın. "Bize hep aynı şeyleri söylüyorlar."

Bu tabakları üretmek muazzam bir çaba gerektiriyor olmalı: dünyanın öbür ucundaki yemyeşil, tropik ağaçlarda ve çalılarda yetişen meyveler, düşük maaşlı eller tarafından toplanıyor ve ardından binlerce kilometre taşınarak ağzımız açık kalana kadar olgunlaşıyor.

"En azından bu sefer mango yenilebilir," diyor bir başkası.

Hepsinin parlak güneşin altında donuklaşan boş yüzleri yine birbirine karışıyor.

İş arkadaşlarımdan biri, "Acaba bu çeyrek, ortalıkta dolaşan yeni virüs yüzünden zor geçecek mi?" diyor.

Gözlerim nara, dökülen kırmızı çekirdeklere ve tabağın kemik beyazına sıçrayan kanlı suya yapışmış durumda.

"Virüs hakkında ne düşünüyorsunuz? Saçmalık mı yoksa endişeli misiniz?" diye soruyor bir başka iş arkadaşı masadakilere.

"Bunların hepsi saçmalık," diyor birisi.

"Dün Paris'te bir adamın bu yüzden öldüğünü okudum," diyorum. "Korkutucu."

Kara delik üzerimizde genişliyor, güneşi kapatıyor ve üzerime bir gölge düşürüyor, ama başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor. Yeni karanlığın içinde oturan tek kişi benim.

"Orası Paris ama," diyor birisi. "Orası farklı. Anlarsınız ya? Hepsi birbirinin üstünde yaşıyor."

"Endişelenmiyorum," diyor bir iş arkadaşı, sanki bir yargıç karar veriyormuş gibi, sanki hepimiz adına karar veriyormuş gibi kesin bir ifadeyle. "Burada biriz."

Kara delik sanki bir uyarı gibi dönüyor ve büzülüyor. Ama ben pek dikkat etmiyorum. Nar taneleri güneşte yeni çekilmiş dişler gibi parlıyor. Zengin yakut rengi beni içine çekiyor. Kendimi tekrar meyvenin içinde, hayatın gür elektrik kırmızısında kaybediyorum.

Konferans salonuna döndüğümüzde, eğitim oturumu devam ediyor. Küme halinde oturuyoruz. Öndeki bir başka genel olarak yakışıklı adam eğitimi veriyor. Erkekler her zaman odanın önündeler, takım elbiselerine tutturulmuş küçük mikrofonlarla konuşuyorlar, elleriyle önce küçük sonra giderek daha büyük hareketler yapıyorlar.

"Gördüğünüz gibi, çalışma ortamında istenmeyen dokunuşlar her iki taraf için de zararlı bir etkiye sahiptir ve bu davranış şirketi yasal risk altına sokar," diyor adam, kollarını iki yana açmadan önce göğüslerini gererek. "İşte size nelerin uygunsuz ya da istenmeyen dokunma sayılacağına dair bir örnek. Kalça, bel, ense..."

Pencereden dışarı bakıyorum. Gözlerim masanın üzerindeki terk edilmiş tabağa dönüyor. Yenmemiş meyveler güneşin altında harap bir natürmort gibi duruyor. Yarılmış ama zar zor yenmiş nar, parlak bir vermilyon renginde parlıyor. Aynı rengi rahmimde hissediyor, kırmızı hücrelerin çoğaldığını hayal ediyorum.

Kara delik görüş alanımın tam ortasında, şimdi bir nar büyüklüğünde kök salıyor.

Toplantı nihayet sona eriyor. Boş kalan birkaç dakikamda dışarıda duruyorum ve yavaşça telefonuma *nar* kelimesini yazıyorum.

Gerçekleri okudum:

- Yunan mitolojisinde nar, Adonis'in kanından doğduğu söylendiği için "ölülerin meyvesi" olarak bilinirdi.
- Nar, antik Yunan ve Roma'da ölümün yanı sıra doğurganlığı da simgelerdi.
- Yeraltı dünyasının tanrısı Hades, Persephone'yi üç nar tanesi yemesi için kandırarak her yılın birkaç ayı boyunca onunla birlikte yerin altında yaşamaya mecbur bırakmıştır.
- Eski İran Hristiyanlığına göre, Cennet Bahçesi'ndeki asıl yasak meyvenin elma değil nar olduğuna inanılırdı.

Bir sonraki toplantının konusu çok gizli. Takvim davetiyesinde "Yeni Proje" yazıyor ve başka ayrıntı yok. Görev zamanı geldiğinde CEO böyle yapar.

Büyük konferans odası yatırımcıları etkilemek için tasarlanmıştır: egzotik ahşap ve temperli camdan yapılmış uzun bir masa, palmiye ağaçlarının manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerle sıralanmıştır. Cam kapılı küçük bir buzdolabında nadir bulunan seltzer Ravors ve yerba maté bulunuyor.

Kalemimi ve kâğıdımı çıkardım. CEO ile yapılan toplantıların çoğunda telefonlara ya da dizüstü bilgisayarlara bakmamız yasaktır. Sadece birbirimize bakmamız, zihinlerimizin yeni ve yenilikçi fikirlerle dolup taşması, aramızdaki havada veri alışverişi yapmamız gerekiyor.

Toplantıda ben, Sasha, Jeremy, satıştan bir kadın ve Corbett adında soluk benizli bir Ivy Leaguer var. Corbett'e mini CEO diyorlar. Sivilceli teni, kalın siyah çerçevelerin ardındaki sulu gri gözleri, İngiliz ve Amerikan tonlarının bir sentezi gibi gelen tuhaf aksanıyla ondan kalbimin 1. hissiyle nefret ediyorum,

Sahte olduğu kadar sümüklü bir ses. Bir satranç dehası olduğu söyleniyordu, CEO onu kapmadan önce bir Ivy'de antropoloji diplomasını yarılarmıştı ve küçük tanrılarımızdan biri olmak için okulu bıraktı.

CEO masanın başında oturuyor. Kahverengi saçları, koyu renk gözleri, bronz teni, elektrik beyazı dişleriyle genel olarak yakışıklıdır. Vadinin tüm CEO'ları gibi: babası doktor ya da avukat, annesi bilinmeyen bir meslekten, karısı Ivy League'den bir doktor ya da tam zamanlı bir hayırsever.

CEO hakkında dedikodular fısıldanıyor: yemek yerine özel smoothie'ler içiyor, ağız kokusundan nefret ediyor, şeker tüketmiyor, beyaz ekmekten nefret ediyor, evindeki spor salonunda ağırlık kaldırıyor. Her gün gücüyle, prestijiyle birlikte kaslarının da büyümesini izliyoruz. Onun hakkında sanki kraliyet ailesinden bahsediyormuşuz gibi konuşuyoruz. Ona tapıyoruz, dehşete düşüyoruz, büyüleniyoruz.

"Eminim hepiniz neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur," diyor CEO. "Çok açık sözlü olacağım. Elimizde bir durum var. Bu şirketin yaşamı ve ölümü bu girişimin başarısına bağlı olacak. Basitçe ifade edeyim: rekabeti alt etmeliyiz. Ve hepinizin bildiği gibi, Nomad'dan bahsediyorum. O pislikler öğle yemeğimizi yiyor."

Corbett, "Bunlar iğrenç şeyler," diyor.

"Öyleler. Onları yok etmeliyiz. *Yok* etmekten bahsediyorum," diyor CEO. "Sizi buraya davet ettim çünkü size güvenebileceğimi biliyorum. Güvenin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Satış bölümündeki kız hariç hepimiz başımızı sallıyoruz. Felç olmuş gibi, gözleri kocaman.

"Eğer bundan sonra söyleyeceklerimden rahatsız olursanız, lütfen salondan çıkın. Önemli demografik gruplarda zemin kaybediyoruz. Nomad müşterilerimizi alıyor ve adımızı lekeliyor. Ne pahasına olursa olsun üstünlüğü yeniden ele geçirmeliyiz. Bu odada kim kalırsa kalsın, bu toplantılardan ya da planlarımızdan bu grubun dışındaki hiç kimseye tek kelime bile etmemelidir."

Ciddiyetle pencereden palmiye ağacına bakıyormuş gibi yapıyorum. Ne yaptığımız ya da kimi yok ettiğimiz umurumda değil. Babam kapitalizmin bir satranç maçı olduğunu söyler. Aynı satranç oyununu sadece oynamadığımız sürece, maaş çekleri kesilene kadar oynuyoruz. "... bu yüzden birkaç özel yatırımcının desteğine ihtiyacımız var ve sonra da harekete geçmeliyiz," diye devam ediyor CEO. "Bu girişime Prometheus adını veriyoruz. Ve eğer bunu yapabilirsek - eğer Nomad'ı ortadan kaldırabilirsek - her şeyi yapabiliriz. Biz

olacağız

Durduramaz. Bir numara olacağız ve hiçbir şey bize dokunamayacak. Halka açılacağımıza hiç şüphe yok."

Konuşma neredeyse beni etkiliyor, o kadar iyi. Nomad'ı yok ettiğimizi ve halka açıldığımızı, hisselerimin yükseldiğini hayal ediyorum. Gelecekteki servet düşüncesi kendime rağmen beni uçuruyor. Sahte benliğim babamın yapacağı konuşmayı yapıyor:

"Ben varım," diyorum. "Hadi onları yok edelim." CEO'nun gözleri parlıyor.

"Evet!" diyor. "Bu odada istediğim enerji bu. Ama daha ileri gitmeden önce, gitmek isteyen var mı? Eğer çekilecekseniz, şimdi tam zamanı."

Satış bölümündeki kız ayağa kalkar. Yüzü kan içinde ve kağıt gibi.

"Yapmam gereken bir sürü başka iş var," diyor fısıltıyı zorlukla aşarak. "Açıkçası daha fazlasını üstlenebileceğimi sanmıyorum."

CEO ona doğru bakıyor. Bir an için ona zarar verecek mi diye merak ediyorum. Sonra gerginlik geçiyor ve sessizce dışarı çıkıyor.

"Başka kimse var mı?" diye sorar. "Bu odada korkaklar olmayacak." Başka kimse kımıldamaz.

"O zaman fikirleri konuşalım. Onlara nasıl sert vurabiliriz?"

Sasha, "Üzerinde logomuz olan bir kamyoneti onların e v l e r i n i n önüne park etmeliyiz," diyor. "Bu onların moralini bozacaktır."

Bu fikir o kadar aptalcadır ki, ardından gelen sessizlik acı vericidir. CEO ona boş boş bakar.

"Öncelikle, adlarıyla ilgili tüm Google arama sonuçlarını satın almalıyız," diyorum. "Her arama motorunda onlardan önce biz çıkacağız."

CEO başını sallar. "Devam edin. Bu iyi bir başlangıç ama ben gerçek bir hasar vermek istiyorum."

"En iyi müşterilerine yönelik hedefli pazarlama kampanyası," diyorum. "Onlara pahalı bir şeyler gönderiyoruz -şık şaraplar, dronlar, nadir purolar- ve bir toplantı talep ediyoruz."

"Mükemmel. Bunu uygulayın. Şimdi yasadışı bir konuda beyin fırtınası yapmak istiyorum."

"Arabalarının lastiklerini patlatın," der Sasha. "Hayır, öyle değil," diyor CEO.

Jeremy, "Daha sofistike bir plana ihtiyacımız var," diyor.

"Beklenmedik bir şeye ihtiyacımız var. Hazırlıklı olmadıkları bir şey," diye ekliyorum.

CEO Corbett'e bakar.

"Senin bir fikrin var mı?" diye soruyor.

Corbett, "Yasa dışı, şey, ben sadece... Yasa dışı şeyler hakkında ne kadar bilgim olduğundan emin değilim," diyor. "Üzerlerine uyuşturucu yerleştirebilir miyiz?"

CEO başıyla beni işaret ederek, "Sasha, Jeremy ve Cassie'yle konuşmama izin verin," dedi. "Takıma karar verildi. Diğer herkes gidebilir."

Corbett'in yüzü çöküyor ve ben onun başarısızlığından dolayı parlıyorum. Jeremy nadiren gülümsüyor. Solgun yanakları bana masaüstü ekran koruyucuları dışında hiç görmediğim Alpleri hatırlatıyor. Şimdi onları, güneş ışığında bembeyaz parlayan dağ karlarını düşünüyorum.

O kör edici beyaz ışık hüzmesinde tüm hayatımı görebiliyorum: takvimim arka arkaya toplantılarla dolu; her saat, her dakika, her saniye bu CEO'ya ve onun eserine teslim edilmiş, onun hayat misyonu, benim değil. Banka hesabımı, aşırı pahalı küçük dairemi, ölüm anımı, son nefesimi düşünüyorum. Sonunda bunların bir önemi olacak mı?

Corbett bir hışımla ayrıldı. Sadece dördümüz bir arada otururken, Jeremy elini saçlarında gezdiriyor ve CEO bir soluk alıyor.

Dışarıda, körfez boyunca, erkekler mor kürekçiler için zemini taze malçla kaplıyor. Toprak zengin, koyu kahverengi. Ayağa kalktığımı, toplantıdan çıkıp Kürekçilerin yanına gittiğimi, yanlarına uzandığımı, yanaklarım patlayana kadar ağzıma yeni topraktan avuç avuç aldığımı, dilimin nemli toprağa değdiğini, yüzümün balçıkla kaplandığını, yanımdaki gelgitin kalbimin atışına göre yükselip alçaldığını hayal ediyorum.

"İhtiyacımız olan şey bir *strateji*," diyor CEO. "Savaş bunu gerektirir. *Strateji* kelimesini her duyduklarında benim adımı düşünmeliler."

Hayatımın daha kaç saatini erkeklerin kendileri hakkında konuşmalarını dinleyerek geçireceğim? Kendimi sakinleştirmek için çarelerimi sıralıyorum:

- Mastürbasyon
- Gün batımında okyanus

- Sıcak bir fincan zencefil çayı
- Dondurucudaki çantadan bir sıra kokain•

Cumartesi günleri uyumak

"Haklısın," diyorum zihnimdeki listeyi bir kenara bırakarak. "Senin adını her duyduklarında akıllarına *strateji* kelimesi gelmeli."

"Bu bir savaş," diyor Jeremy. "Onlara en çok zarar verecek yerleri bombalamalıyız."

Bir asırlık savaşları sıraladım: Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı, Kore, Vietnam, Afganistan, Irak. Bunlar kanla yıkanmış ve bombalarla buharlaştırılmış çatışmalardı. Bizim savaşımız bir konferans masasının etrafında oturan dört kişiden oluşuyor.

CEO, Jeremy ve bana başını sallayarak, "İkinizi seçtim çünkü bu işi çözebileceğinizi biliyorum," dedi.

Sasha, Jeremy ve CEO fikirlerini sıralamaya başladılar: saldırı planları, sabotaj yöntemleri, gizli casusluk yöntemleri. Ben de iki ya da üç net ve öznlü fikir sunmak için söz aldım.

Sonunda bir çıkmaza giriyoruz. Odaya sessizlik çöktü. Sonra CEO bana bakıyor, doğrudan gözlerimin içine. Başım dönüyor. Küçümsememe rağmen, onun tarafından kabul edilmek neredeyse kutsal bir deneyim.

"Bir insan ne yapardı?" diye soruyor. "Bir insan bununla nasıl başa çıkardı?"

Soru havada asılı kalıyor. Yüzümün buruşmasını engellemek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Şimdi en gerçek halini gösterdi. Bu sorunun adam hakkında ne düşündürdüğünü görmezden gelmek mümkün değil. Sözlerimizin gerçekliğimizi ortaya çıkardığı zamanlar vardır.

"Demek istediğim," diyor, "bir insan buna nasıl tepki verirdi?"

Gözümde canlandırmadan edemiyorum: derisinin altında veri akışları, renkli kablo düğümleri, tüm devreler ve konektörler ve göğsünün ortasında bir kalp için bir anakart.

Tamamen doğal öğle yemeği büfesinde zorlama **bir** kısıtlama **havası var**.
Gümüş tepsilerde et ve tuzsuz baharatlı buharda pişmiş sebzeler bulunuyor.
Şekersiz tatlı ikram ediliyor

sadece arşamba günleri. Bugün arşamba değil.

Tepsilerimizi CEO'nun tabağındaki porsiyon boyutlarına göre önerilen miktarda yiyecekle dolduruyoruz. Benimkinde baharatsız tavuk, havuç, hafif soslu marul var. Bakıyor olacaklar. Platon ışığın gözlerden yayıldığına inanırdı. Böyle durumlarda buna inanırım: gözleri üzerimde, projektör gibi sıcak.

Bugün departmanımın büyük konferans salonunda bir ekip yemeği var. Grubumuz küçük ve çok alışıyor. Sasha herkesi denetliyor: bir tasarımcı, bir web geliştiricisi, Corbett, ben, bir etkinlik koordinatörü ve bir kıdemsiz yazar. Bu ğle yemeklerinden korkuyorum çünkü Sasha'nın başına her şey gelebilir.

"Hadi bir oyun oynayalım," diyor bir ağız dolusu lahananın arasından. zerinde büyük boy bir kazak ve kocaman kışlık botlarının içine sokulmuş yoga taytları var. Saçları yeni boyanmış ve ağzı yeni dolgunlaştırılmış. Dudaklarında kırmızı iğne izleri var.

"Ne tür bir oyun?" Corbett soruyor.

"Bana Anlat adında yeni bir oyun oynayabileceğimizi düşünüyordum," diyor Sasha. "Bu hafta sonu arkadaşlarımla oynadım."

"Söyle bana?" Corbett soruyor. "Bunu nasıl oynayacağız?"

"Kim başlarsa 'Anlat bana...' cümlesini söyler ve ardından herkes hakkında bilmek istediklerini sorar. Bu şekilde birbirimizi anlarız. Bu samimiyet ve güven oluşturur. İlk ben başlayacağım: *Anlat bana...* başına gelen en travmatik şeyi."

Gözle görülür bir rahatsızlık içinde bedenlerimizi masanın etrafında kaydırıyoruz. Sonra nasıl davranmamız gerektiğini hatırlarız.

"Bayıldım!" diyor web geliştiricisi. "Hadi oynayalım!"

"Kesinlikle," diyor etkinlik koordinatörü.

"Sabırsızlanıyorum." "Var mısın?" diye soruyor yazar, bana bakarak.

Beni travmatize olmuş ama zayıf olmayan biri olarak gösterecek bir olay bulmak için en kötü anılarımı hızla gözden geçiriyorum. Tam olarak doğru notaya basacak bir şeye ihtiyacım var: ekibin hikayeyi tekrarlamayacağı kadar unutulabilir ama Sasha'yı tatmin edecek kadar dramatik bir şey.

"Elbette," diyorum.

"Ben başlayayım," diyor web geliştiricisi. "vey babam annemi taciz ederdi ve annem de bu yüzden onu terk etti. Sıra sende!"

Etkinlik koordinatörü, "Tamam, tamam, vay be, tamam, eski erkek arkadaşım ben on bir yaşındayken bir araba kazasında öldü," diyor. "Sadece vay be. Korkunçtu. Tamam, sen git!"

"Bu olay başınıza geldiği için çok üzgünüm. Bunu bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim" diyor yazar. "Tamam, benimki biraz kişisel ama göğsümden bir yumru aldırđım."

Corbett'i işaret ediyor.

"Ahh, tamam. Çok travmatik. Bir düşüneyim," diyor Corbett, çenesi elinde, büyük bir filozofmuş gibi tavana bakarak. "Şey, küçük bir erkek kardeşim vardı ama o doğduğunda öldü. Sanırım bu oldukça travmatik."

Bütün gözler bana döndü.

"Omurilik ameliyatı geçirdim ve yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kaldım" diye yalan söylüyorum.

"Vay canına, hepiniz hakkında çok şey öğreniyorum," diyor Sasha. "Tamam, bir keresinde Rusya'daki evimizde günlerce suyumuz yoktu ve bir çiftliğe ulaşmak için kilometrelerce yol kat etmemiz gerekti. Oraya vardığımızda, annem çiftçiden su almak için onunla özel bir şey yapmak zorunda kaldı. Suyu alıp eve gittik ve bu konudan hiç bahsetmedik."

Herkes sempati içinde gıdaklıyor. Bir kalp büyüklüğündeki kara delik, görüş alanımın çevresinde sağa doğru havalanıyor.

"Bu harikaydı," diyor Sasha. "Birbirimizi yeni bir şekilde gerçekten anladığımızı hissediyorum. Bir toplantıya gitmem gerekiyor."

"Ben de," diyor web geliştiricisi.

"Aynen," diyor Corbett. "Bu takımda olmak benim için bir onur."

"Bu oyunu tekrar oynamak için sabırsızlanıyorum," diyor web geliştiricisi ışıldayarak. Herkes ayağa kalkıyor ve yarısı yenmiş yemek tabaklarını toplamaya başlıyor.

Hayatımda beni bu ana, bu odaya, bu insan topluluğuna neyin getirdiğini merak ediyorum; tüm acılarımız havada asılı duruyor. Bedenlerimiz ortadan ikiye bölündü, bağırsaklarımız konferans salonundaki masanın üzerine döküldü. Peki ne için?

"Bu arada," diyor Sasha kapı aralığından, "yarın sabah 3'te gelmeni istiyorum. Yurtdışına bir basın bülteni göndermemiz gerekecek."

"Ama bunu halkla ilişkiler ekibi halletmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Onları bu sabah kızarttım. Beni kızdırdılar."

"Bir halkla ilişkiler ekibine ihtiyacımız var, değil mi? Yani, şirketin bu aşamasında... Bunun önemli olduğunu sanıyordum?"

"Şey, pahalılar. Ve birini tutana kadar işi sen yapabilirsin." "Bekle, kimi işe alacağım?"

"Pakistan'da halkla ilişkiler için birini işe alacaksınız. Lahor' d a k i merkezde çalışsınlar."

"Pakistan mı? Lahore o ce? Ne?"

"Orası daha ucuz. Git genç bir çocuk bul ve ona 25 bin dolar öde. Kendilerini zengin sanacaklar."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Halkla ilişkiler hakkında ne biliyorsun? Hiçbir şey. Sadece bu basın bültenini bitirmeni ve başka birini işe almanı istiyorum."

"Ben sadece... Pakistan'da birine daha az ödeme yapmak-" diyorum. "Bu... etik değil mi..."

"Çeşitliliğe karşı mısınız? Zengin bir fikir ve zihin yelpazesine sahip bir şirket istemiyor musunuz?"

Dilimi ısııyorum. Her yıl Silikon Vadisi'nin büyük oyuncularını hakkında bir çeşitlilik raporu yayınlanır. Geçen yıl VOYAGER en alttaki on şirket arasındaydı.

"Evet, ama burada birini bulup ödeme yapabiliriz gibi görünüyor-"

El sallayarak beni başından savdı. "Ben rolü CEO'ya onaylatacağım. Sonra sen mülakatlara başlarsın. Ve o basın bülteninin yarın tüm hedef ülkelerimize gönderilmesini istiyorum. Sakın berbat etme."

Salisbury bifteği

/ 'sò lz-ber-ē- stāk/

isim

1. Kıyma yumurta, süt, galeta unu ve baharatlarla karıştırılır ve büyük bir köfte haline getirilip pişirilir.

Örneğin, ben büyürken Perşembe günleri akşam yemeği özeldi: dondurulmuş Salisbury bifteği ve hazır patates püresi.

"Patatesleri sen yapıyorsun," dedi annem. "Onları her zaman en iyi sen yaparsın."

Nadir bulunan bir övgüydü. OI-beyaz Rakes'i bir kaseye koyar, sıcak su, süt, sarımsak tozu ve ekşi krema eklerdim. Ekstra malzemeler sahte patatesleri gerçek gibi gösterirdi.

Çoğu gece dördümüz birlikte küçük mutfak masamızın etrafında akşam yemeği yedik. Genellikle ucuz makarna ve rastgele sebzeler olurdu. Buzdolabının üstündeki portatif televizyon akşam haberleriyle parlardı. Masayı ben kurardım. Kesinliği severdim: dört tabak, dört peçete, dört çatal, dört bıçak, dört bardak.

Annem merdivenlerden çılgılık attıktan sonra küçük kardeşim aşağı indi. Kara gözlü, kara saçlı ve uzun boyluydu. İri gövdesini benimkinin yanındaki sandalyeye çöktetti.

"Hey," dedi başını sallayarak. "Hey," diye mırıldandım.

Kardeşim ailem için güvenli bir limandı. Dikkat çekmezdi ama bazen gizlice gider ve annemizin son çılgınlıkları hakkında notlarımızı karşılaştırırdık. Onu o sessiz haliyle, konuşmak zorunda bile kalmadığınız haliyle seviyordum.

Masada, büyük gümüş bir kaşıkla Salisbury biftek köftelerini mikrodalgada pişirilebilen kaplarından çıkardı ve kahverengi bir sosun içinde

çamur. Etin üzerinde sahte ızgara izleri vardı; annemin köfteleri bir düğmeye basarak kızartmaktan daha fazlasını yapmış gibi görünmesini sağlayan üç çizgi. Islak bir gümbürtüyle tabağıma bir biftek bıraktı. Et çatalımın altında parlak ve yumuşaktı.

Babam bizimle konuşmaktan yorulduğu zamanlar için gazeteyi tabağının yanında tutardı. Annemin yanında da çizgi romanlar vardı. Kardeşim ve ben, onlar okurken öylece otururduk. Ama önce annem sorgulamalarını yaptı.

"Herkesin günü nasıl geçti?" diye sordu televizyondaki bir annenin, stüdyodaki bir aktrisin sesini andıran bir sesle. Ses boğazımı sıktı, ciğerlerimdeki hava daraldı.

"Güzel," dedim. Daha fazla soru sorulmasını engellemek umuduyla önce ben cevap vermeye çalıştım. Hiç işe yaramadı.

"Peki, nasıl iyi?" diye sordu.

Günümü bir sır gibi içimde sakladım, korumam gereken bir dizi olay. Kötü bir öğretmenim, iyi bir öğretmenim, aşık olduğum biri ve arkadaşım olan birkaç kız vardı. Ama ona hiçbir şey söylemek istemiyordum. Bunun yerine bulutsuz mavi bir gökyüzü hayal ettim ve yalan söyledim.

"Bir sanat projesinde iyi bir iş çıkardım," dedim. "Koridordaki duvara Vincent van Gogh'un bir eserinin duvar resmini yaptım."

"Bekle, kim?" diye
sordu. "Vincent van
Gogh."

"Eski ünlü ölü sanat adamı," dedi babam. "Kulağını kesmişler. Tam bir ucube."

"Evet, bu o," dedim.

"Peki, tamam," dedi annem, kaşları çatılmıştı. Ağabeyime döndü. "Peki ya sen?"

"Matematik sınavımdan yüz aldım," dedi. Kahverengi gözleri bana özür diler gibi baktı.

"İşte, mantıklı bir şey," dedi annem. "Peki ya sen tatlım? O ce nasıldı?"

"Güzel, güzel," dedi bir ağız dolusu etin arasından. Konuştuğunda, çiğnenmiş gri topakların diline değdiğini görebiliyordum. "Ay sonuna yaklaşıyoruz, nasıl olduğunu bilirsin. Birkaç büyük anlaşma yapmam gerekiyor."

"İyi bir ipucun var mı?" diye sordu annem.

"İki büyük balınayı yakalamaya çalışacağım, sonra da küçük balinaları yakalayacağım," dedi babam.

Doğadaki balinaları biliyordum: Okyanusta yaşıyorlardı, dişli ya da dişsiz, şarkılarını söylüyorlardı, binlerce mil öteden duyulabilen inilti ve çığlıklardan oluşan bir kompozisyon. Ben de yemek masasının yüzeyinin altında belli belirsiz bu şekilde şarkı söylediğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Balinalar iş başında mı?" Ben sordum. "Bu ne demek oluyor?"

Babam cevap vermeden önce ağzına bir çatal dolusu daha parlak et attı.

"Bunlar büyük çocuklar," dedi. "Onlar en büyük satışları yapan büyük şirketler."

"Balinalar kadar büyük," dedi annem. "Yeni bir araba alacak kadar para."

"Ya da kredi kartını ödeyecek kadar para," diye karşılık verdi babam. "Ya da arabanın muayenesini yaptıracak kadar para. Ya da üniversite için para biriktirmek gibi."

Para, evimizde bir savaş alanı yarattı ve kredi kartı, çatışmanın merkezi bir alanıydı. Ay başında gelen fatura annemle babam arasında bir savaşa yol açıyordu. Annemin gizli alışverişleri ortaya çıktı: benim için bir kazak, kardeşim için çoraplar, QVC'den alınmış, ortasında sentetik safir bulunan iğrenç bir yüzük, annemin boynuna tünemiş, ancak yeterince yaklaşırsanız fark edebileceğiniz bir yalan.

"Bu aile hiçbir şey olmadan hayatta kalamaz," dedi. "Herkesin bazen bir şeylere ihtiyacı olur."

Eski bir soul şarkısı gibiydi.

"Herkesin her zaman her şeye ihtiyacı yoktur," dedi babam. Bu kez ağzı boştu, bu yüzden kelimeler daha yüksek, daha keskindi.

"Biz fakir falan değiliz! Fakirmişiz gibi yaşamayacağım!" diye bağırdı annem. "Çok çalışıyorum!"

"Biz de zengin değiliz!" diye bağırdı babam, masaya bir tane vurarak. Kâğıt tepsinin içindeki kahverengi sos sanki depresyon olmuş gibi titriyordu. "Yakacak paramız varmış gibi ortalıkta dolaşıp duruyorsun. Bil bakalım ne oldu prenses? Paramız yok!"

Kardeşim ve ben gözlerimizi tabaklarımızdan ayırmadık. Gizemli etin dış hatlarını takip ettim. Kavga ettiklerinde yüzüm kızardı.

"Sen bir pisliksin!" diye bağırdı annem. "Evlenirken siklerin kralıyla evlendiğimi fark etmemiştim!"

"Parayı su gibi harcayan bir moronla evlendiğimi fark etmemiştim!" diye kükredi babam. "Tahmin et ne oldu prenses? Musluğu kapatıyorum!"

"Ben de çalışıyorum," diye karşılık verdi annem. "Para harcamayabilmeliyim. Her şeyi kontrol edemezsin."

"*Hiçbir şeyi* kontrol edemezsin. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım! Aksi takdirde bizi fakirhaneye gönderirsin!"

Annem çizgi romanları kaptı ve masayı tekrar sallayan bir güçle ayağa kalktı.

"Bu *sik kafalıyla* yemeğinzin tadını çıkarın," dedi ve hışımla merdivenleri çıktı. Babam biftekten bir ısırık daha aldı ve gazetesini tokatlayarak açtı. "Güzel yemekti lan," diye mırıldandı.

Sonra televizyon dışında oda sessizleşti. Kardeşim bana omuz silkti. Söylenecek fazla bir şey yoktu. Ayrıca, şimdi huzurluydu, fırtına sonrası bir göl gibi, Sıçan ve mor gökyüzünün altındaki bir ayna gibi hareketsizdi.

Sınırıma ulaştığımda, şirketin hoş karşılamadığı bir şey yapıyorum: Tek başıma dışarı çıkıyorum. Kendinize zaman ayırmak, büyük gözün gözetiminden kaçmak bir ihanet olarak görülüyor. Büyük göz ruh halimi, zaman yönetimimi, genel bağlılığımı ve adanmışlığımı izliyor.

Dışarıda, körfezin kıyısındaki devasa palmiye ağaçlarının altındaki mükemmel peyzajlı yolu takip ediyorum. İki yanımda devasa Kaliforniya leylakları mor ve ağır bir şekilde yükseliyor. Gökyüzü geniş ve mavi, bembeyaz bulutlar yavaşça geçip gidiyor.

Sahne mükemmel görünüyor, ama endişe göğsümde dörtmala koşan binlerce kırmızı at gibi yükseliyor, kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımda. Gelecekteki başarısızlıklarımın görüntüleri bir montajda hızla geçiyor: alarımın çalışmaması, basın bülteninin hiç gönderilmemesi, Sasha'nın beni büyük konferans salonunda 1ring yapması, hayatımı kutulara koymam, her şeyin gözlerimin önünde çökmesi, her şeyin yeniden başlaması.

Gözlerimi suya dikiyorum. Kara delik benimle göz hizasında buluşuyor ve genişliyor, bir tekne boyutuna ulaşıyor, sonra bir evden daha büyük, sonra o kadar büyük ki kenarlarını göremiyorum, gücü tenimi emiyor. Bir an için davetini kabul etmek istiyorum: karanlığa adım atmak, kendimi onun çekimine bırakmak.

Onun yerine, hipnotik büyüsunü bozmak için başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Kızım nasıl?" diye soruyor babam birkaç kez çaldıktan sonra sıcak bir şekilde. Siyah delik yanımda küçülüyor.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sen nasılsın?"

"Burada yepyeni bir Oreo Ravor'umuz olduğunu bilmek sizi heyecanlandıracaktır. Bunları rafa kaldırıyorum. Buna hazır mısınız?"

"Hazırım. Hangi Ravor onlar?"

"Kırmızı. Kahrolası. Kadife."

"Ne kadar inanılmaz," diyorum. "Eminim daha sonra bunlardan yüz tane yiyeceksin." "Çalışan indirimim var. Ve sanırım annen de heyecanlanacak. İşler nasıl?"

"O günlerden birini yaşıyorum. Buraya gelmeli miydim bilmiyorum. Benden yine çılgınca şeyler yapmamı istiyorlar."

"Bunu birkaç haftada bir söylüyorsun, tatlım."

"Birkaç haftada bir benden çılgınca şeyler yapmamı istiyorlar."

"Sana bunu defalarca söyledim, tatlım. Burada senin için hiçbir şey yok. Burada kalamazdın. Gitme zamanın gelmişti."

Sanki ben gittiğimde her şey yok olmuş gibi. Ama kasaba hâlâ duruyor: elektrik santrali bacaları, ilkbaharda yeşil, sonbaharda kırmızı ve turuncu ağaçlar, annemle babamın garaj yolunda yan yana park etmiş arabaları, çıplak pencereleri ve boş otoparklarıyla başarısız işyerleri. Hâlâ insanlar var: sessiz bağımlılar, gürültülü sarhoşlar, sokağın aşağısında psikiyatrik bir tesise yatırılan kadın, bizim evin karşısındaki evde kendini asan adam.

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... iş çılgınca ve her şeyi mahvetmekten endişe ediyorum."

"Herkes her zaman her şeyi berbat ediyor. Yapabileceğiniz tek şey ortaya çıkmak ve denemek. Bu şekilde güçlü olursunuz."

"Öyleyim, öyleyim. Yine de bu insanları görmelisin. Çok korkutucu. Burası dışında hiçbir şey için var olmuyorlar."

"Oyunu oynadığınızı unutmamalısınız. Bazı insanların hiçbir seçeneği yoktur. Peki ya senin? Senin seçeneklerin var. O şerefsizler için endişelenme. En kötü ihtimalle, gidip başka bir yerde çalışırsın."

"Onlar şerefsiz."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Onlar dürüst piçler. Görüştüğün beyefendi nasıl?"

"Onunla gerçekten görüşmüyorum. Bu... bu her neyse." "Peki, nasıl?"

"İyi... o tatlı biri."

"Evlenmek tatlı mı?" "Aş artık bunu, baba."

Mağaza hoparlöründen bir ses gelir. "*Steve, beş numaralı reyonda stoklarımız tükenmiştir. Steve beş numaralı reyona.*"

"Şey, gitmem gerek. Duyabileceğiniz gibi, hizmetlerime talep var."

"Emekli olman gerekmiyor muydu? Bunu neden yapıyorsun ki? Evde puzzle yapıyor olman gerekirdi."

"Suçu annene at. Gizli bir kredi kartı daha kullanmış. Her neyse, umurumda değil. Birlikte çalıştığım bir çocuk var."

dünya hakkında. Ona öğretmek
zorundayım." "Elbette
öğreteceksin. Seni seviyorum."
"Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor. Sonrasındaki sessizlik hep acı veriyor, sanki bir şey kaybetmişim gibi; hayır- sanki bir şey çalınmış gibi. Önümdeki kara delik, içimdeki sürekli acının büyüklüğünü yansıtarak şişiyor. Sessiz bir hıçkırıyla göğsüm kabarıyor ve gözlerimde birkaç damla yaş birikiyor.

Uzakta, çadır sakinlerinin derme çatma kasabalarını toparladıklarını görebiliyorum.

Bedenimi yataktan kaldıramadan alarmım üç kez çalıyor. Dışarısı karanlık. Gece 2. Rutin işlerimin arasında tökezliyorum, gözlerim kamaşıyor, kara delik yanımda küçülüyor. Renkli camları olan siyah b i r arabaya biniyorum ve beni otogara kadar götürüyor. Yolda sadece birkaç araç var, ışıkları karanlıkta kör edici huzmeler saçıyor.

O ce boştur. İnananlarla dolu olmadığında hoş bir boşluğu var. Masama taze bir soğuk bira götürüyorum ve Sasha'nın VOYAGER'in en son e-ticaret raporuyla ilgili basın bülteni taslağımla ilgili e-postayla gönderdiği geri bildirimi açıyorum.

Ben çalışırken, sahte benliğim devreye giriyor: Sasha'nın son yorumlarını ve düzenlemelerini gözden geçiriyor, CEO'dan hayalet olarak yazılmış alıntıyı değiştiriyor, rakibimizin ne kadar korkunç olduğunun altını çizmek için dili güncelliyor ve bu arada kopyadaki soğuk ifadeleri çözüyor.

Basın bülteni hazır olduğunda, PR portalına giriş yapıyorum ve çeviri için yüklüyorum. Neredeyse anında, algoritmalar basın bültenini bana bilmediğim bir düzine farklı dilde geri gönderiyor.

Ekranımda bir dünya haritası beliriyor. Buradan uzakta olan ve bizim ilgili olduğumuz ülkelere tıklıyorum. Birkaç dakika içinde basın bülteni tüm dünyaya yayılıyor, görünmez bir şekilde, şirketin erişim alanı sürekli genişliyor, durdurulamaz bir güç.

Dört saat sonra Sasha masasına giderken yanımdan geçti. Şimdiye kadar uykusuzluktan ve çok fazla cafeine'den sayıklıyordum, hem bitkin hem de heyecanlıydım.

"Nasıl geçti?" Sasha soğuk bir şekilde soruyor. "Basın açıklaması mı?"

"Evet," diyor Sasha gözlerini devirerek. "Başka ne demek istemiş olabilirim ki?"

"Son düzenlemelerinizi yaptım. İstediğin her ülkeye bizim saatimizle gece 3'te gönderildi."

"Bil diye söylüyorum, basın bülteni taslağınız berbattı. CEO asla böyle konuşmaz."

"Geri bildirimlerinize dayanarak güncelledim."

"Sana geri bildirim vermek zorunda kalmamalıyım. Bu işte daha iyi olmalısın. Seni üst düzey olman için işe aldık."

Göğsümde bir titreme oluyor. Bir an için beni öldüreceğinden korktum. Kollarımın altından ve karnımdan terler fişkırıyor. Ne kadar zayıf olduğumu görmemesi için tişörtümden sızması için dua ediyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Özür dilerim."

"Üzgün olduğunu söyleme. Sadece daha iyisini yap. Ve Pakistan rolü için görüşmelere başla. Onaylandı. Bir iş ilanı hazırla."

Halkla İlişkiler portalının basın bülteninin diğer ülkelerdeki düzinelerce haber kaynağı tarafından alındığını gösterdiği bilgisayarıma geri dönüyorum. Bunun bir önemi yok. Asla da olmayacak.

İş tanımı, şirket kültürü hakkında enerjik bir dille başlıyor.

Tutkulu ve azimli, motive olmuş bir A tipi kendi kendine başlayan mısınız? VOYAGER'da sadece en iyileri işe alırız. Şirket hedeflerimize ulaşmak için durmaksızın çalışan en iyi performansı gösteren birini arıyoruz. İdeal aday, küresel bir şirket için halkla ilişkiler deneyimine sahip olacak ve kendini markamızın diğer ülkelerdeki bilinirliğini hızla artırmaya adayacaktır. Lahor ofisimizden çalışacak olan aday, teknoloji inovasyonunun merkez üssü Silikon Vadisi'nde bulunan pazarlama ekibimiz ve CMO ile doğrudan irtibat halinde olacaktır.

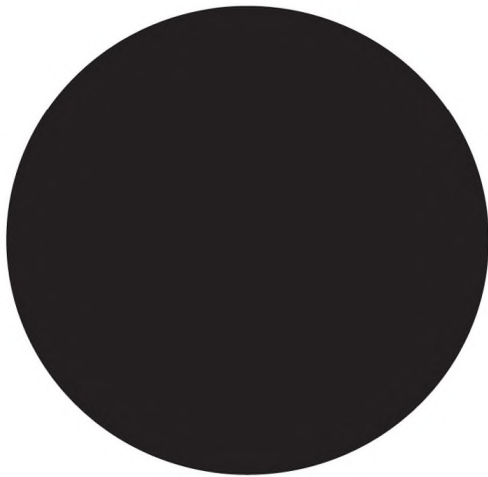
Birkaç değişiklikten sonra, ilanı tüm büyük küresel teknoloji istihdam web sitelerine gönderiyorum. Çok geçmeden gelen kutum çınlamaya başladı. On dakika içinde en az on bir özgeçmiş incelememi bekliyordu. Ekranda on beş aç ağızın, ekibe katılma şansı için çırpındığını hayal ediyorum.

Kara delik ekranımın üzerinde geziniyor ve genişliyor. İçimde yeni bir önsezi büyüyor. Gelen kutuma üç özgeçmiş daha geliyor. Kafamı boşluğa doğru sallıyorum, neyi yanlış yaptığımdan emin değilim.

Sonra iş ilanını tekrar okudum ve kafama dank etti: Bir yıl önce VOYAGER'e başvurmam için beni kandıran iş ilanında da aynı ifadeleri kullanmıştım. Gelen kutum tekrar aydınlandı: altı yeni özgeçmiş.

Notlar ve Araştırma

- Albert Einstein'ın genel görelilik teorisi uzay, zaman ve madde arasındaki bağlantıların haritasını çıkarmanın yanı sıra kara delik kavramını da ortaya attı. Ancak o bile gerçek dünyada var olduklarına şüpheyle yaklaşıyordu.
- *Kara delik* terimi ilk kez Aralık 1967'de fizikçi John Wheeler tarafından bir ders sırasında kullanılmıştır. Bir öğrenci bu ifadeyi *yerçekimsel* olarak *çökmüş bir yıldızın* yerine önerdi. Wheeler bu ismi kalıcı hale getirdi.
- Yeni teknoloji ortaya çıktıkça, gökbilimciler kara deliklerin var olduğunu belirlediler; kara tahtaya karalanmış sayılardan gerçeğe dönüştüler.
- Stephen Hawking'in en büyük ve en tartışmalı bulgularından biri: kara deliğe düşen bilgi yok olur ve asla geri getirilemez.
- Hawking, bir kara deliğe giren herhangi bir nesnenin, kara delik buharlaşmadan önce dışarı atılmadığını buldu. Kara Delik Bilgi Paradoksu olarak bilinen Hawking'in hesaplaması, kara deliklerin kuantum fiziğine göre yok edilemeyen bilgiyi yok ettiğı anlamına geliyordu.
- Hawking teori hakkında "Eğer determinizm çökerse, geçmiş tarihimizden de emin olamayız" dedi. "Tarih kitapları ve anılarımız sadece birer yanılsama olabilir. Bize kim olduğumuzu söyleyen geçmişimizdir. O olmadan kimliğimizi kaybederiz."



mezokarp

/ˈmezəkäɾp/

isim

1. Olgunlaşmış bir yumurtalık veya meyvenin duvarının orta tabakası.
2. Genellikle şeftalinin yenilebilir kısmı veya narın çekirdeklerini çevreleyen kabuk gibi bir meyvenin yumuşak kısmı.

Asansör metal bir mezar. Yeterince hava yok. İçeride Corbett'in de aralarında bulunduğu bazı İnananlarla tıkış tıkış kalıyorum. Ayda bir kez, iş çıkışı "sektörün en büyük beyinlerini bir araya getiren" ve CEO'muz ile Vadideki diğer CEO'larla bir yuvarlak masa toplantısı içeren bir etkinliğe ev sahipliği yapıyoruz. Bu etkinliklere katılımın zorunlu olduğu söylenmeyen bir kuraldır.

Corbett, "Görünüşe göre meşgulmüşsün," diyor.

Asansör binanın en üst katına çıkarken ikimiz de kapalı gümüş kapılara bakıyoruz.

"Tamamen batmış durumdayım," diyorum.

"Nispeten yeniyken ve öğrenecek çok şey varken, neden ayak uydurmakta zorlandığınızı anlayabiliyorum."

Gözlerinin içine bakmayı reddediyorum, bu yüzden asansör kapılarındaki çarpık yansımasına ters ters bakıyorum.

"Ayak uydurmakta zorlandığımı söylemedim."

"Herkes ilk başta zorlanır. Yani ben zorlanmadım ama teknoloji bana doğuştan geliyor. Bunun için bir beyinle doğmuşum. Bence çoğu erkek öyle."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. Herkes bir beceri geliştirebilir. Herhangi bir şeyle doğmuş olmanıza gerek yok."

"Kod yazmayı öğrenmelisiniz," diyor. "Bu sektörde çok faydalı. Bence kodlama bilen insanlar, özellikle de kadınlar, daha saygın ve ürünümüzü daha iyi anlıyorlar."

Cümlemin aramızda ölmesine izin verdim. Asansörün kapıları nihayet kayarak açıldı ve ortaya yeni bir cehennem çıktı. Corbett sırtıyor ve odaya giren ilk kişi oluyor.

"Harika görünüyor," diyor. "Bunun için heyecanlıyım."

Devasa kafasının ötesinde, ortak şirketin imzası olan elektrik moruyla dekore edilmiş açık bir çatı katı var. Her iki şirketin logolarının yer aldığı posterler her duvara asılmış. Bira kovaları ve pizza kutuları uzun mor masaların üzerine dizilmiş. Şeffaf kapaklı uzun, parlak buzdolapları etkinlik için özel olarak üretilen kombucha Ravor ile dolu.

"Vay anasını," diye fısıldıyor yanımdaki adam. "Pizza almışlar."

Sersemlemiş bir halde masaya doğru yürüyor.

Tüm ekibim burada: Corbett, kıdemsiz yazar ve pazarlama departmanının geri kalanı. Travmaları hâlâ üzerimde, taşıdıkları tüm acılar artık onlara baktığımda bir şekilde görülebiliyor. Zoraki samimiyet öğle yemeğinden beri azaldı. Yaptıkları her şey beni rahatsız ediyor: çiğneme şekilleri, aptalca yorumları, hafta içi bir gece burada çalışıyor olmak istemeleri. Evde olmak istiyorum, hepsinden uzakta. Yüzlerini ve dehşetlerini unutmak istiyorum.

Sasha saçını topuz yaparak dünyaya iş bitirici olduğu mesajını veriyor. Kolundaki bileklik bize üzerinde pembe altınla yazılmış *Get Shit Done* yazısını hatırlatıyor. "Bu gece saçmalık yok" diyor bana. "CEO'nun söylediği her şeyi yazıya dök

Sonra da yarın sabah yayınlamamız için bir özet yaz. Bunu blogda istiyorum ve daha fazla tra c istiyorum. Organik arama rakamlarınız dünden beri düştü."

"Organik arama mı? Bu rakamları önümüzdeki Pazartesi sabahı yapılacak ekip toplantısına kadar bildirmeyeceğiz."

"Başa çıkamıyor gibi görüldüğün için gözüm üzerindeydi." "Başa çıkabilirim."

"Bu işi halletmesi için her zaman birini tutabilirim. Daha deneyimli birini."

Tehdidinin etkisini üzerimden atıyorum ve kendimi başımı sallamaya zorluyorum. Oda kısa sürede daha fazla isimsiz yüzle doluyor, çoğunlukla tüm endüstriyi destekleyen isimsiz gençlerden oluşan bir grup.

Sağ tarafta boş bir masa var. Mor sahnede CEO diğer üç CEO ile birlikte oturuyor. Sasha onları tanıtıyor, ardından yan taraftaki koltuğa oturuyor ve etkinliğin geri kalanında sessiz kalıyor.

CEO'lar mavi düğmeli önlükler giyiyor, kolları yırtmaçlı ya da şirket logolu kazaklar, tasarım kot pantolonlar ve bileklerinde aynı akıllı saatler. Korkutucu derecede beyaz dişlere, berrak gözlere ve zenginlerin pürüzsüz, sakın alınlarına sahipler.

Adamlar yanaklarına yapışmış minyatür Reş tonlu mikrofonlarla konuşuyorlar. Veriler hakkında, gizlilik hakkında, kullanıcılar hakkında, para kazanma, gamilcation, sinerji, strateji, onboarding, tıklamalar, dönüşümler, temas noktaları hakkında konuşuyorlar.

Onlar kararlı ve net, tutkulu ve canlı, kendilerini sektöre, teknolojiye ve misyonlarına adanmış İnananların tanrılarıdır.

Gözlerim onların sözlerini yakalarken dehşet içinde onlara bakıyorum. Ben bir makineyim.

CEO, "İstediğiniz şey, kullanıcının sorunsuz bir şekilde dönüşümünü sağlayacak kadar büyük bir sinerji yaratmaktır" diyor. "Ancak bunu verileri etik, sorumlu ve dikkatli bir şekilde kullanırken başarmak istiyorsunuz."

Derimin altında öfke yanıyor. Hayatımın değerli saatleri bu adamlar için kayboluyor. Eve döndüğümde olayın özetini yazarken daha da fazlası kaybolacak.

Corbett masama uğradı.

"Umarım tüm bunları anlıyorsundur," diyor. "Bu sefer alıntılarını berbat etme. Son özetlemede birkaç yanlış yapmıştın. Başka kimse fark etmedi ama ben fark ettim."

Cevap vermiyorum, ama içimde alevler içinde bir şehir var, bütün bloklar yanıyor, Rames göğüs kafesimi yalıyor, cehennem boğazımdan yukarı taşmak ve ağzımdan her yeri yutmakla tehdit ediyor.

Olaydan sonra eve dönüş trenim gecikti: raylarda bir ceset bulundu. Erkekler burada cesetlerini trenlerin önüne atıyor, çoğunlukla gün batımında, iş gününün kapanışında. Hafta içi sabahları bu adamlar uyanır, kahvaltı eder ve son kez tualete giderler. Henüz raylarda bir kadın olduğunu duymadım.

Nihayet geç trene bindiğimde, akşam gökyüzü lacivertti. Sabahın erken saatlerindeki basın açıklaması, olay ve önümde kalan işe gidip gelme süreci yüzünden harap olmuş durumdayım. Ceset tren güzergahı boyunca herhangi bir yerde olabilir, vadinin derinliklerinde ya da kuzeyde, şehre daha yakın bir yerde.

Tren vagonu erkeklerle dolu, hala yaşam işinde, hala teknoloji işinde olan erkeklerle. Telefonla konuştuklarını, iş arkadaşlarına ve eşlerine fısıldadıklarını duyuyorum: "Yetişecek mi?" ve "Eve geç geleceğim."

Her seferinde, trenlerin hızı ve kütlesiyle parçalanmış, kanları rayların altından toprağa sızan cesetleri gözümün önüne getirmekten kendimi alamıyorum. Son düşüncelerinin ne olduğunu merak ediyorum.

Koridora bakıyorum ve benden birkaç metre ötedeki satış bölümündeki kıızı fark ediyorum. Yüzü ıslaktı ve sessizce hıçkırdığını fark ettim. Başka bir sahne hayal ediyorum: Ona doğru yürüyorum ve arkadaşlığımı, desteğimi sunuyorum. Ama o başını çeviriyor ve gözlerimiz karşılaşıyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Yumurtalıklarına kramp giriyor ve acıdan neredeyse gözlerim yaşıyor. İçimde neler olabileceği hakkında konuşacak kimsem yok. Kara delik yanımda geziniyor, karnımın yakınında, neredeyse koruyucu bir şekilde duruyor.

Tren raylarının üzerinde, ikiye bölünmüş, iç organları istasyon ışıklarının altında parlayan, yüzü olmayan bir adam hayal etmekten kendimi alamıyorum. Kendimi de rayların üzerinde, ikiye bölünmüş, tüm iç organlarımın parladığı, tüm sorunlarımın çözüldüğü bir halde hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Teknoloji

/tek'näləjē/

isim

- 1. Bilimsel bilginin pratik amaçlar için, özellikle de sanayide uygulanması.**
- 2. Bilimsel bilginin uygulanmasıyla geliştirilen makine ve ekipmanlar.**
- 3. Mühendislik veya uygulamalı bilimlerle ilgilenen bilgi dalı.**

Örneğin, İnternetin hangi renkte olması gerektiğine kimin karar verdiği belli değil, ancak mavi olduğu düşünülüyor. Elbette siyah ve beyaz da bir bütündür, ancak mavinin baskınlığı şaşırtıcıdır. Bu renk tonunun bir nedeni var: Gökyüzü ve deniz gibi mavinin de zihinsel ıstırabı dindirdiği kanıtlanmıştır. Mavi dinginliğin, dindarlığın, samimiyetin rengidir ve renk tonu bizi kandırır, tekrar tekrar ekranlarımıza geri çeker. O yeni maviye, üretilmiş geniş bir gökyüzünün, sonsuz, sahte bir denizin mavisine çekiliyoruz. Ama ekranların yumuşak ışıltısından, pikseli dinginlikten uzaklaştığımızda ne olur?

Örneğin, ilk bilgisayar evimize girdiğinde on dört yaşındaydım. Babam "Bunu karşılayamayız" dedi. "Çok geç," dedi annem.

Büyük bej bir kutuydu. Babam onu kurarken garip yeni kablolarla küfretti. Telefon sesine benzer bir ses duyduk. Sonra çevrimiçi olduk.

"Günde bir saat," dedi annem. "O kadar."

Ekran girilecek yeni bir portaldı. Şarkı sözleriyle çevrimiçi prollar oluşturdum, şiir ve burçlar aradım, videolar izledim ve arkadaşlarımla mesajlaştım.

Ne zaman internete girsem, kara delik omzumun üzerinde geziniyor, yalnız bir casus göz gibi.

Çok geçmeden bağımlısı oldum: Gecenin bir yarısı gizlice bilgisayarın başına geçiyordum. Çevirmeli modem bağlanırken kalbim çarpıyor, sesi bastırmak için üzerini battaniyeyle örtüyordum. Arkadaşlarıma ve bazen de sohbet odalarındaki rastgele erkeklere mesaj atıyordum.

Annem beni yakaladığında "Ne yapıyorsun lan sen?" derdi. Cezalar vardı: atıştırmalık yok, televizyon yok, internet yok.

Ama ekranlara geri dönmenin bir yolunu bulurdum. Her zaman yaptım. Ben zaten farklı bir insandım. Beynim değişti, kendini yeniden bağladı, yeni mavi ışıltı için yer açtı.

Kapı **çalındı**, onun kapısı ve ben ön kapımı açtım. Koyu renk gözleri kalın kahverengi sakalının üzerinde parlıyor. Gıcır gıcır beyaz bir düğme, kot pantolon ve yeni parlatılmış botlar giyiyor.

Bugün nihayet Cuma. Duş aldım ve burnumu pudrayla kapladım. Kara delik bir iğne ucu kadar.

Şefin bir kız arkadaşı var ama bizimle hiçbir ilgisi yok. Bizim bir etiketimiz yok ve bir etiketin baskısı olmadan, ince bir yarık belirli bir aşk türünün ortaya çıkabileceği bir açıklığa dönüşüyor. Bizimki gibi bir aşk özel koşullar gerektirir, tıpkı bazı Rowers'ların sadece geceleri dolunayın altında çiçek açması gibi.

"İşte orada," diyor. "Tam zamanında geldin."

"Her zaman. Bunları bugün senin için yaptım."

Bana küçük kahverengi bir kutu uzatıyor ve ben de kapağını açıyorum. İçinde iki küçük buzlu çörek, her biri soluk pembe Rowers ve minik kırmızı çileklerle süslenmiş.

"Çok güzeller," diyorum.

Tam kapının önünde beni kollarına aldı. Öpüştüğümüzde, bu bir senfoni gibi, ağızlarımız uyum içinde hareket ediyor, diğerinin bir sonraki hareketinden emin. Dudakları ısıyor, yanakları okşuyor, saçlarımı çekiyor, elleri elbisemin eteğinin altından popomu okşuyor. Burada, kapı aralığında, başka hiçbir şey yok.

"Biraz şarap ister misin?" Ayrıldığımızda soruyorum. "Bu gece tadın biraz tuhaf," diyor dudaklarına dokunarak.

Üzerimdeki uyuşturucunun tadını alabildiğini fark ediyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Şarap?" Tekrar ediyorum.

"Tabii ki. Red?"

"Bunu biliyorsun."

Çörekleri tezgâha koyuyorum ve ona bir bardak dolduruyorum. Kanepeye geçiyoruz ve bacaklarımı onun kucağına uzatıyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Fındık. Çok yoğunluk. Ama yarın akşamki büyük yemek için her şey hazır. Tüm menümüz renk odaklı."

"Renk?"

"Her tabakta farklı bir renk var. Meze yeşil, ilk yemek sarı, ikinci yemek mavi. Tatlı ise siyah. Buna bayılacaksınız. Dur sana göstereyim."

Telefonunu çıkardı. Ekrandaki fotoğrafa bakıyorum ve midem bulanıyor. Tabağın üzerinde yuvarlak siyah bir ayna var.

"Bu bir kara delik," diye açıklıyor. "Şu parlaklığı görüyor musun? Çikolata ve hindistan cevizi kömürü ayna sır kullandım. Bir fotoğrafta hakkını vermek imkansız, ama yemeğin nasıl ortaya çıktığını gerçekten çok beğendim."

"Çok güzel," diyorum, kelimeleri boğazımdaki yeni bir yumrunun üzerinden iterek. Yükselen karanlık duyguları bastırmak için şarabımı içiyorum. Kara delik duygularla birlikte kabarıyor, sanki tehdit ediliyormuş gibi, sonra tekrar küçülüyor.

"Günün nasıl geçti?" Eli çıplak kalçama değiyor ve bir parmağı elbisemin altından kayarak tenimin üzerinde elektrikli bir yol çiziyor.

"Toplantılar, toplantılar, toplantılar,"

diyorum. "Büyük patron kadın," diye dalga geçiyor.

"Tam olarak değil."

"Yakında olacaksın."

"Ahtapotu izlemek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Televizyonu açıyorum ve ikimizin de sevdiği doğa dizisini açıyorum. Devasa bir ahtapot okyanus kıyısında ilerlerken İngiliz bir adam anlatıyor. Ahtapot açıkta savunmasız. Dokunaçlarını uzatmış, deniz kabuklarını topluyor ve kendine çekiyor. Kamufle olana kadar kabukları vücuduna doğru dizmek için kollarındaki emicileri kullanıyor. Bir yılanbalığı tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyor ama aldırış etmeden yanından geçip gidiyor.

"Ahtapotun üç kalbi var," diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Mürekkep balığı da öyle." "Yanardönerdirler."

Zihnim diğer yanardönerlikler arasında geziniyor: sabun köpükleri, tereyağı kanatları, deniz kabukları, bizmut, geyik böcekleri, tavus kuşu tüyleri, kas, labradorit, bulutlar, kompakt diskler, yağmurdan sonra asfalttaki yağ, kokain üzerindeki kanım.

"Tam olarak değil. Ama öyle görünüyorlar."

Eli elbisemin üzerinde ilerliyor. Parmakları üst uyluğumun etrafında kıvrılıyor. Ağızlarımız tekrar buluşuyor ve beni kanepenin minderlerine doğru kaydırıyor. Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum ve eli göğsümü okşuyor. Sahne her seferinde aynı şekilde oynanıyor: O ayağa kalkıp beni ayağa çekene kadar vücutlarımız kıyafetlerimizin arasından birbirine baskı yapıyor. Televizyonu kapatıp mavi denizi siyaha çeviriyorum.

Beni yatak odama götürüyor ve yatakta tekrar birbirimizin bedenlerine sarılıyoruz. Bundan sonra olanlar özel. Sahneye kırmızı bir perde iniyor. Ama perdenin arkasında, sahip olduğumuz şey patlayıcı, enfes, senfonik. İkimiz de inlediğimizde, bunu tek bir çan gibi yapıyoruz, altın rengi ve gecenin kadifesinde çınlıyor.

yakınlık

/ˈin(t)əməsē/

isim

1. yakın aşinalık veya arkadaşlık; yakınlık.

2.a özel, rahat bir atmosfer.

3. samimi bir eylem, özellikle cinsel ilişki.

Örneğin, bir restorana gitmiştim ve yanımda sadece kara delik vardı. Uzun tezgahta solumdaki boş koltuğun üzerinde havada duruyordu. Mutfağı bir saatin içi gibi izleyebildiğiniz, metal dişlilerin döndüğü açık hava salonlarından biriydi. En iyi şeflerin dergi tanıtımlarında gördüğünüz o pahalı önlüklerden birini giyiyordu.

Ama bu umurumda değildi. Ben mutfağı nasıl yönettiğini önemsiyordum. Herkes ona daha önce hiç duymadığım bir saygıyla Şef diyordu. Gücünü elinde tutma şekli zarifti: çalışanlara karşı sessiz ve düşünceliydi, ama her şeyin arkasında bir yoğunluk vardı, bir 1re.

Ana yemeğim olan el yapımı makarna üzerinde göz göze geldik. Gözlerimiz bir süre çok uzun süre oyalandı. Mutfağa geri döndü, yenilenmiş bir gusto ile, biraz daha yüksek sesle, böylece daha önce ekibine alçak sesle yapılan çağrılar duyabiliyordum.

Sipariş etmediğim tabaklar önümde belirmeye başladı: mantardan yapılmış küçük bir orman, salyangoz şeklinde kızarmış bir Wellington lokması, peynirle doldurulmuş ve kırmızı şarap havuzunda yüzen hamur işi kuğulardan oluşan bir tabak.

Tatlı olarak: Tabaktan yukarıya doğru roket gibi fırlamış gibi görünen kesme şekerin içinde asılı duran beyaz çikolata tru e.

"Bu bir kuyruklu yıldız," dedi sağ omzumun üzerinden sessizce.

Sağ tarafımdaki koltuğa oturdu. Onun yakınlığı baş döndürücüydü. Şimdiden aramızda bir sıcaklık hissettim. Kara delik diğer tarafımda dönüyor ve vızıldıyordu.

Ama görmezden geldim.

Birbirimizin gözlerini bulduk ve yine birbirimize sarıldık. Bu bir şehvet bakışı değildi. Bakışın içinde bu da vardı, evet, ama nadir görülen bir yumuşaklıkla sarılmıştı - anında bir tanıma.

"Her tabak kesinlikle çok güzeldi," dedim. "Sanat eseri gibi."

"Onları yemeni izlemek hoşuma gitti," dedi. "Seni şaşırtmak hoşuma gitti." "Bu kuyruklu yıldız nasıl yiyeceğim?" diye sordum, aniden utanarak.

"Kuyruktan başlamak isteyeceksin," dedi yumuşak bir sesle.

Ellerini yavaşça ve dikkatle hareket ettirerek kristal şekerin uzun ve narin uzantısını kırdı.

"O zaman gerçeği yemek isteyeceksin," dedi. Sesi şurup gibiydi.

Gerçeği ağzıma attım ve ısırdım: bir patlama, çok tatlı değil, beklediğimden farklı bir nota, nanenin hafifliği ile bağlanmış. Gözlerimi kapattım ve dilimin üzerinde erimesine izin verdim.

"İyi mi?" diye sordu.

"Bir yıldız yemek gibi," dedim.

Bedenlerimiz yakınlaştı. Mutfak kapanana, herkes evine gidene kadar alçak sesle konuşmaya devam ettik. Şarap şişeleri getirdi ve kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi, ne istediğimizi, sırlarımızı fısıldadık.

Sonunda eli masanın altında kalçamı buldu. O gece birlikte uyumadık ama daha sonra sokakta onun ağzı benimkine değdi ve öpüşmemiz iki galaksinin çarpışması gibi hissettirdi.

Örneğin, orada durmadı. Başka randevular da oldu. Her iki ya da üç günde bir, akşam yemeği için buluşuyorduk. Beni diğer barların altındaki gizli barlara götürdü, şifreyle giriliyordu. Beni içinde göl olan bir restorana götürdü, bir grup suyun üzerinde çalışıyordu. Beni her lokmanın elle hazırlandığı özel bir şefin tadım menüsünü tatmaya götürdü.

Bu yemeklerde ellerimiz masanın altında birbirimizin bacakları üzerinde dolaşırdı. Ben uzanıp boynuna dokunurdum. O da parmağını dirseğimin iç kısmında gezdirirdi,

nabzıma bastırırdı. Her gece dudaklarımızın birleşmesiyle sona ererdi. Sanat gibi, su gibi, aramızda sonsuz berrak bir akıntı varmış gibi öpüştük.

Birlikteyken kara delik küçük kalırdı. Aramızdaki bağ onu küçültecek, kontrol altında tutacak kadar büyüktü.

Altıncı buluşmamızda, akşam yemeğinde, eli bacağımda evini buldu.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedi. Gözleri telaşlı görünüyordu; neredeyse yüzünü buruşturuyordu.

"Hm?" Ağzım makarna, yumurta sarısı ve peynirle doluyken söyledim. "Tanıştığımız gece sana söylemeliydim."

Yutkundum. Tedirginliğim arttı. İtirafı bekledim: Evli ve çocukluydu, bir suçluydu, bir seks katiliydi. Kara delik bir kavun kadar şişti. Şarkısını söylemeye başladı.

"Şey... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Bunu daha önce hiç kimseye söylemek zorunda kalmamıştım. Ama açık bir ilişkim var. Birlikte bir dairemiz var."

Görünmez bir 1 göğsüme yumruk atarak kalbimi yerinden oynattı. "Oh," dedim.

Kara delik genişledi ve titreşmeye başladı.

"Tüm bunlar benim için yeni," dedi. "Dürüst olmak gerekirse bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sen ilksin... ilişkiyi başlattığımızdan beri gerçekten çıktığım ilk kişisin."

Aç. Kusacakmışım gibi hissettim. Şehirde bir yerlerde, meçhul bir kadın onu evinde bekliyordu. Uzaktan gelen bir tehditti, ne zaman içimden gelse üzerime çullanabilirdi.

"Kadınlarla bir şeyler keşfetmek istiyor, benim ona veremeyeceğim bazı şeyler" dedi. "Birbirimize karşı çok dürüstüz, acımasızca dürüstüz."

Zihnimde bu kadınla birlikte yarattığı bir dizi sahne karşısında göğsümde kıskançlık kabardı: sabahları yatakta birlikte, mutfakta kahve içerken, adam kolunu kadının beline dolamışken. Mükemmel göğüslere sahip kıvrak bir vücudun üzerine tünemiş, yüzü gözsüz bir girdap gibi dönen bir kadın. Onların yakınlaşma düşüncesinden nefret ederdim.

"Sana karşı hislerim olduğunu biliyor. Ve onunla olan ilişkimin nasıl birlikte olduğumuzla hiçbir ilgisi yok. Sen benim için tekilsin."

Hayatım boyunca hüznü tanıdım. Mesajın farkındaydım: Asla gerçek anlamda bir şeye sahip olamayacaktım. Yapabileceğim en iyi şey indirim versiyonuydu.

"Tamam," dedim. "Ne... Yani, kurallar var mı?"

"Aramızdaki tek kural sana aşık olamayacağımıdır," dedi. "Senden sadece çok hoşlanabilirim. Ve hoşlanıyorum. Senden çok ama çok hoşlanıyorum."

O anda aramıza görünmez bir duvar örüldü, ötesine geçemediğimiz bir sınır, hayalin yıkıldığı ve gerçeğin devraldığı yer.

İstemedim, hiçbirini istemedim, onu paylaşmak istemedim. Aramızdaki tüm sınırların çözülmesini, birbirimize karışmamızı, kalplerimizin derin kırmızısının birbirine değmesini istiyordum.

Ama dilimin tamamı boğazımda düğümlenmiş, yanıyordu. Ne istediğim ve ona nasıl söyleyeceğim konusunda boğuluyordum. Ve istediğimi bildiğim şeyin ötesinde, içime işlemiş, her bir hücremde kodlanmış bir ihtiyaç olan başka bir umutsuz arzu vardı: Onun gitmesini istemiyordum.

Başka, daha derin bir acıdan kaçınmak için belirli bir acı seviyesinin seçildiği anlar vardır. Eğildim ve onu kasıtlı bir açlıkla öptüm, aramızda hiçbir şeyin değişmediğini kanıtlamak için çaresizce. Serabın yok olmasını istemiyordum.

Kara delik üzerinde asılı kaldı ve sanki onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyormuş gibi genişledi. Öfkeli bir uyarı tısladı. Ama bana yardım edemeyeceğini biliyordum.

Dayanabileceğimiz acı miktarı olağanüstüdür. İşkenceye dayanmaya, omuzlarımızda acının gri kayalarını taşımaya, baskıya sonsuza dek karşı koymaya, derimiz yarılp altındaki kanlı kırmızı Reş'i ortaya çıkarana kadar ağır kaba taşların bizi aşındırmasına şartlandırıldık.

Her zaman olduğu gibi, Şefin hayaletiyle uyanıyorum: arşıaflarda onun kokusu ve yastıkta bir entik. Sanki hiç yaşıanmamış bir olay, hiç yaşamadığım bir zaman dilimi, sadece bir rüya sırasında yaşadığım bir aşk gibi.

Kara delik tavana yakın bir yerde beliriyor, büyük ve yavaşça dönüyor. Derinliklerine bakıyorum ve bir kez daha nereye gittiğini anlamaya çalışıyorum. Sonra karanlığının derinliklerinde hipnotize edici bir kırmızı sıcaklık parıltısı bana göz kırıyor.

Göğsümde, kalbime yakın bir yerde tanıdık bir çatlak var ve yalnızlığın keskin acısı geri dönüyor, dünyadaki hiç kimse tarafından bilinmemenin, asla gerçekten bilinmemenin gerçekliği. Bu his sonsuz gibi görünüyor, bir evrene uzanan karanlık bir gökyüzü ve onun da ötesinde bir başka evrene uzanan, son noktası olmayan bir ufuk.

Bipleyen bir çöp kamyonunun sesi beni hayal aleminden koparıyor. Metalin metale, sonra çöpün ve camın kendine arpışını duyabiliyorum. Bir akşam yemeği partisine tatlı götürmem gerektiğini hatırlıyorum.

Yeni arkadaşlarımlın çoğu yıllardır, hatta on yıllardır burada, güvenilirmez güneş ışığını içeri davet eden uzun pencereleri olan kira kontrollü dairelerde yaşıyor.

"Daha ucuz bir daire bulmalısın," diye tavsiyede bulunuyorlar. "Yaklaşık otuz dakika uzaklıkta üç kişinin yaşadığı bir evde boş yer var."

Üç oda arkadaşıyla yaşama düşüncesine dayanamıyorum, mahremiyetim gitti. Burada parayı açıkça tartışıyor, artan yaşam maliyetinin üzerinde kalmayı nasıl başardığımızı paylaşıyoruz.

"Bu daireyi çok ucuza aldım. Ayda yirmi bin beş yüz dolar." diyor sahte benliğim.

"Bu duyulmamış bir şey," diyor arkadaşlarıml. "Böyle kiralar artık yok."

Ve öyle olmadıkları da doğru. Kiram ayda üç bin dolar. Ama sahte benliğim her zaman fiyatı düşürür.

Gerçek şu: İpin üzerinde, havada, ağısız bir şekilde dengede duruyorum. Vergilerden sonra, yeterli para yok. Maaş eklerim buharlaşıp kiraya ve öğrenciye gidiyor.

kredi ödemeleri. Taşındığımdan beri birikim hesabım azaldı.

Hesaplar Çek: 220

\$ Tasarruf: 550 \$

Bir başka gerçek de şu: Bir mahalle ötedeki indirim marketinden alışveriş yapıyorum.

Dışarıda, şehir gözlerle dolu: kaldırımlar, binalar ve hava bana bakan insanlardan oluşuyor. Attığım her adım izlendiğimi hissettiriyor, sanki herkes ve her şey beni parçalarım ile yargılıyor: kalçalar, Rütbelere, göğüsler, saçlar, dış görünüş, ayakkabılar, çanta. Eğer her hareketimi izleyen şirketin büyük gözü ya da kara delik değilse, o zaman şehrin gözleridir.

Burada her şey her zaman çiçek açıyor, kışın bile. Koyu pembe Rower'ların başları patlayan kalpler gibi güneşte yavaşça patlıyor. Gra ti Rovers ve tilkilerin, butik sanat mağazalarının, homeopatik merkezlerin, yiyecek stantlarının ve eski bir Gotik kilisede yer alan bir Budist tapınağının önünden geçiyorum. Tapınağın kapıları açık. İçeriye bir bakış: siyah bir Roor, tavana kadar yükselen karmaşık yaldızlı sütunlar, devasa bir sunakta dua eden kırmızı cüppeli kel adamlar. Onların inancını görmek başka bir yaşam biçimine bakmak gibi, duaları hiç bulamadığım bir huzura açılan bir kapı.

Postaneyi, meyve standını ve buz üzerinde gümüş rengi cesetlerin sıralandığı 1sh mağazasını geçtikten sonra outlet var. Dükkanın büyük kırmızı bir tabelası var ve biraz harap olması dışında diğer bakkallara benziyor. Şehirde kendimi zengin hissettiğim tek yer burası. İçeri adımımı attığımda beynimi bir satın alma gücü telaşı kaplıyor ve kendimi akıntıya bırakıyorum.

Roresan koridorlarında geziniyorum: son kullanma tarihi geçmiş süslü peynirler, son kullanma tarihi yaklaşmış tavuk göğüsleri, ezik teneke kutular, iki paket ol marka pembe tıraş bıçakları, indirimli eşofman altları, fitili kopmuş süslü mumlar, ucuz mutfak aksesuarları, reddedilmiş protein tozu Ravor'lar.

Tatlı reyonunda sergiyi tarıyorum: neredeyse bayat kruvasanlar, şüpheli çikolatalı rugelach, pembe krema ile işlenmiş şekerli kurabiyeler. Gözlerim

mükemmel yuvarlak bir vanilyalı kekin üzerine düşüyor. Hızlı ve dikkatli bir şekilde hareket ederek, kimse elini atmadan önce sepetime yerleştiriyorum.

Kasada, mağazanın hoparlörlerinden popüler bir hüzünlü şarkı çalıyor. Trende hissettiklerim tekrar aklıma geliyor, bunun her şeyi değiştirecek bir an olabileceği önsezisi.

Ama anlamlı bir şey olmadı. Kasiyer ödememi alıyor, pastayı bir poşete koyuyor. Geldiğim yoldan eve dönüyorum, parlak duvar resimleri ve bok, yiyecek arabaları ve gra ti arasından, genç adamlar yeşil elektrikli scooterlarla hızla geçerken, duymadığım bir şakaya gülüyorlar.

Daireme döndüğümde yine aynı şey oluyor. Oturma odamın sessizliğinde, endişem balonlaşıyor ve kara delik buna karşılık olarak genişliyor.

Penceremin altında, sokaklarda uyuyan insanlar yok. Hafta sonu gün ışığında burası bambaşka bir şehir. İnsanlar arkadaşlarıyla sohbet ediyor, sevgilileriyle el ele dolaşıyor, kucak dolusu Rovers alıyor. Diğer herkes boş zamanlarında ne yapacağını biliyor gibi görünüyor: alışveriş yapmak, parkta battaniye üzerinde kafayı bulmak, yogaya gitmek, palmiye ağaçları arasında slacklining yapmak. Pencereden başka hayatların doluluğunu, davet edilmediğim bir partiyi, uzaktaki bir geçit törenini duyabiliyorum.

Hiçbir şey yapmıyorum. Kanepede oturuyorum, kendi zihnim tarafından felç edilmiş durumdayım, apartman duvarlarım bir ko n. Kara delik yaklaşıyor, daha geniş açılıyor, oturma odasının çoğunu lekeliyor.

Meyve ve metal kokusu beni *bunaltırken zihnim* korkunç bir paranoyaya kapılıyor: *Kızaracağım, hamileyim, dibe vuracağım, her şeyimi kaybedeceğim.*

dış ufuk

/ˈoudər həˈrīzən/

isim

1. Dış ufuk, terimin olağan anlamında kara deliğin olay ufkudur.
2. Dış ufuk, boş eğrilerin (ışık ışınlarının yolları) sonsuza kaçmadığı bölgenin sınırırır.

Örneğin, iki tür kara delik vardır: dönmeyen bir kara delik Schwarzschild kara deliği olarak bilinirken, dönen bir kara delik Kerr kara deliği olarak bilinir.

Benimki gibi bir Kerr kara deliğinde dış ufuk önemlidir: ergosferin ötesine geçer ve dış ufku geçerseniz, geri dönüş yoktur. Tıpkı ışık ışınlarının yolları gibi, artık kaçamazsınız.

Örneğin, hayatta geri dönüşü olmayan anlar vardır: tek bir seçim yaparız ve geleceğimiz belirlenir. Bu bir seçim bile olmayabilir. Kaçma şansınız olmadan dış ufkun ötesine geçmeye zorlanabilirsiniz. Başka bir seçenek olmayabilir.

Örneğin, babam lise son sınıfta bir gün geç saatte beni mutfak masasına oturttu. Annem banyoyu temizliyordu, ellerinde sarı lastik eldivenler vardı, çamaşır suyunun yanığı evin içinde dolaşıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi babam, masanın üzerine beyaz bir zarf döküldü, okulumdan ona benimle ilgili gerçeği anlatan bir kâğıt parçası.

"Öyle mi?"

"Matematik ve fen derslerinden kalmışsın." Sesi ciddiymi, yüzüme bir tokat atacakmış gibi konuşuyordu. "Annen çok kızgın. Ben de hayal kırıklığına uğradım. Bunun nedenini bana söylemek ister misin?"

"Öfkeli," diye bağırdı annem banyodan. "*Sana hallededeceğimi söylemiştim,*" diye kükredi babam.

Yüzüm kızardı. Neler olacağını hayal ettim: lisede başarısız olmak, iyi bir iş bulamamak, bu kasabada sıkışıp kalmak.

"Şimdi dinle," dedi. "Yaz okuluna gideceksin. Mezuniyette yürümene izin verecekler ve sonra bunu telafi edeceksin. Ama o boktan erkek arkadaşından kurtulacaksın, sigarayı bırakacaksın ve kendine çeki düzen vereceksin. Anladın mı?"

"Anlıyorum," dedim, panik içimi gümbürdetiyordu. Erkek arkadaşı kötüydü: uzun kahverengi saçlar, ön ayaklarının arasında sürekli yanan bir sigara, beni ailemden kaçırmak için sık sık kullandığı üstü açık beyaz bir Camaro.

"Bu erkek arkadaş, bu derslerden kalıyor," dedi babam. "Kendini topla ve üniversiteye git. Çünkü mezun olduğunda burası artık senin evin değil. Tren istasyondan ayrılıyor."

"Ne treni?"

"Hayat treni, tatlım. Ve senin kığın da içinde olsa iyi olur."

Başımı salladım. Hayat treninin bana doğru hızla geldiğini hayal ettim. Ya beni ezip geçecekti ya da binmenin bir yolunu bulacaktım.

Örneğin, bir yaz okulu bulanıklığından sonra, ailemin evinden dört saat uzaklıktaki bir vadide bulunan bir devlet okuluna girdim. İngilizce programına sadece kompozisyonumun gücüyle yerleştirilmiştim. Vadi, nüfusunu büyük şehirlerden ve dış haberlerden uzak, izole tutmasıyla biliniyordu. Güvenli ve fantastik bir yerdi, kendi kendine yeten bir evrendi.

Evden ayrılmadan bir gece önce babam, "Artık trene bindin," dedi. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver: Üniversitenin bir kısmını ödemene yardımcı olacağız, ama notlarını yüksek tutmalısın. Aksi takdirde yardım etmek için burada olmayacağız."

Kendimi bir dizi trende hayal ettim, hepsi de karada şimşek gibi hareket ediyordu, kornalar çalıyor, manzara ben ne yaptığımı fark edemeden hızla

geçip gidiyordu.

beni evimden çok uzaklara, yeni bir hayata götürdüklerini görüyordum.

"Trende kalmak istiyorum," dedim, taşınmak ve geri dönmek dışında neyi kabul ettiğimden tam olarak emin değildim.

Örneğin, yurtların yavan betonunun önünde, yeni doğmuş bir buzağı gibi bacaklarımı test ettim. Ailemin dikkatli gözlerinden, evimizden, elektrik santrallerinden ve eski erkek arkadaşımın uzaklaşmak için yalpaladım.

Kara delik bana tasmalıyken arkadaşlar edindim, konserlere gittim, ders çalıştım, sınavlara girdim, okudum ve yazdım. Memleketimin, yetiştirilme tarzımın, ailemin ağırlığından kurtulmaya çalıştım, beni geri çeken, dokunaçlar gibi beni çeken, sesleri kulağımın etrafında kıvrılan telefonlara rağmen.

Tüm bunlar olurken hüznün devam etti. Kara deliğin verdiği tepkilerden onun ritmini tanımayı öğrendim. Küçültmek için çok içtim ama her sabah yalnız uyandığımda, akşamdan kalma başımın üzerinde geziniyordu.

Mezuniyet yaklaşıyordu ve onunla birlikte bir yetişkin olacağım beklentisi vardı. Ve sonra işte oradaydım, mavi kepi ve cüppemle bir arenanın sahnesindeydim. İşte oradaydım, sahnede yürüyordum, ailem tribünlerden tezahürat yapıyordu ve sonra işte oradaydım, elimde bir diploma ve gözlerimin önünde yeniden yeni bir hayat beliriyordu.

"Bir tren daha geliyor," dedi babam. "Ve istasyondan ayrılıyor. Ve senin de içinde olman iyi olur."

"Bu sefer hangi tren?" diye sordum.

"Bu lanet olası iş treni," dedi. "Çünkü dinle güzelim, istediğin yere gidebilirsin ama bir daha asla yanımıza taşınmayacağından emin olabilirsin."

Örneğin, Ve sonra başladı: İş başvuruları telaşı, mülakatlar, büyük şehirde ailemin evinden kırk dakika uzaklıkta bir iş yerinde ilk gün, Philadelphia'da bir sıra evde her biri sanatçı ya da müzisyen olan dört oda arkadaşıyla kurulan yeni bir hayat.

O zamanlar bilmiyordum ama bu döngü yıllarca devam edecekti: monoton işlerden sonra iş, unvanlardan sonra unvan, sonsuz bir yolda gidip gelmek

Otoyol, terfiler ve küçük ikramiyeler, iki haftalık tatil, her işte yavaş yavaş motivasyon kaybı, asla uzak olmayan kara delik.

Ama bir an için, ilk işimden önce, bir kaçış kapısının parlak ışığı önümde parladı. O ilk günlerde, yaşamının başka bir yolu olduğuna inanıyordum ve sadece bunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Yetişkin hayatı hep böyle başlamaz mı? Farklı, yeni bir şey olacağınızı düşünürsünüz. İlk başta, akıntıya karşı şiddetle yüzersiniz, vücudunuz kaslarınız pes edene, daha fazla zorlayamayana, mücadele etmeyi bırakıp suyun sizi kıyıya geri götürmesine izin verene kadar zorlanırsınız, dünyanın geri kalanı zaten o ce'dedir, uğultulu Ruoresan ışıkları altında bilgisayarlarında yazarlar, sürekli üretken gün ışığının parıltısında çalışırlar.

Güneş ışığı parlak parıltısına rağmen soğuk. İnce bir elbiseyle yürürken omuzlarım titriyor. Yine ceketimi unutmuşum, San Francisco kışının parlak ve soğuk lanetine hâlâ alışamadım. Akşam yemeği partisi iki mahalle ötede ve yolda arkadaşım Maria'yı almam gerekiyor. Pastayı kolumu bükerek taşıyorum, böylece beyaz kremanın mükemmel şeritlerini mahvetmiyorum.

Az önceki melankoli devam ediyor, amansız, dalga dalga gelen keder kaburgalarımın çarpıyor. Bu yemeğe gitmek istemiyorum - insan grupları beni çok açıkta bırakıyor, ne söyleyeceğimi asla bilemiyorum, her zaman çok fazla içiyorum ve kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Aynı zamanda, akşam yemeği partisinden başka bir yere de gidemiyorum. En azından oradayken, kara delik katlanabileceğim küçük bir canavar boyutuna inecek. Eğer bu gece yalnız kalırsam, genişleyecek ve aklımı yitirene kadar sonsuz şarkısını söyleyecek.

"Panik atak geçiriyorum," diyor Maria, kapı aralığından sokağa adım atarken. Elini uzatıp buklelerinden birini çekiştiriyor. Endişesi bu şekilde ortaya çıkıyor: saçındaki bir yayı düşünmeden çekiyor.

Maria: Siyah, kahverengi saçlı ve büyük kahverengi gözleri stresten sulanmış. Düzenli olarak panik atak geçiriyor. İşinin her yönü hakkında sessiz kalacağına dair imzaladığı gizlilik sözleşmesi nedeniyle bunları neyin tetiklediğini bana söyleyemiyor. Onu nasıl rahatlatacağımı asla bilemiyorum çünkü neden üzgün olduğunu asla tam olarak bilemiyorum.

"Siktirsinler!" diye bağırıyor kaldırımın altına, ayağını yere vurarak. Sonra iki omzunun üzerinden bakıyor. "Sence biri bunu duymuş mudur? İş arkadaşlarım bu civarda oturuyor. Onlardan birini gördün mü? Sence beni şirketime şikayet ederler mi?"

"Kimsenin seni duyduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Son panik atağım yirmi saat sürdü. Roor'da felç olmuşum ve lanet köpek yüzümü yalayıp duruyordu. Bir bakıma komikti."

Maria'nın sarkık bir köpeği ve Xanax reçetesi var. Yürüyüşlerde köpeğin saçma sapan uzun kulakları kaldırımın altına iz bırakıyor.

San Francisco'dan önce panik atak benim için bir gizemdi. Ama kısa süre sonra banyodaki açık gri fayansın üzerinde bedenim vardı, kalbim sanki kolları varmış gibi kaburgalarımı tırmalıyordu. Nefes alamıyordum ve çok parlak bir ışık görüyordum, ölmenin de böyle bir şey olduğunu varsayıyorum. Maria'yı bu şekilde derinden anlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Bu şehir tam bir kabus."

"Birkaç hafta önce sabah kahvesi içtiğim yerin önünde bir adamın kendini ateşe verdiğiini gördüm."

"Ben de birkaç gün önce Ire'de bir adam gördüm," diyorum. "Ama geceydi."

Şehrin en son dehşetlerinin bir listesini tutuyoruz: kusmuk yiyen ayaksız bir güvercin, güpegündüz kaldırıma sıçan pantolonsuz bir adam, kendi kendisiyle konuşurken çığlık atan bir kadın, güneş doğmadan önce sokakta yumuşak ıslak ağaçların altında bayılmış başka bir kadın, yağmurda beyaz pamuklu çoraplarının arasından kırmızı kanayan ayakları.

Bu son sahne beni uzun günler boyunca derin bir depresyona sürükledi. Her dehşetle birlikte beynimde yeni bir yarık açılıyor. Burada aşırı zenginlik ile aşırı yoksulluk ve yerinden edilmenin karşı karşıya gelişi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Maria ve ben ortada bir yerdeyiz: ne zengin ne de yerinden edilmiş, sadece havada asılı, kıvranıyor, küçük panik ataklarımızı geçiriyoruz.

"Tatlı mı getirdin?" diyor çantayı göstererek. "Evet, ne getirdin?"

Elindeki plastik poşetleri havaya kaldırıyor.

"Beş şişe şarap. Dördü bizim için, biri onlar için. Xanax ister misin?"

Soğuk güneşe doğru gülüyorum.

"Evet, siktir et," diyorum. "Bu yemeği başka nasıl atlatabilirim ki?"

Beyaz hapı dilimin üzerine koyup yutuyorum. Xanax kan dolaşıma girdiğinde, mutluluğa yakın bir şey yaşayacağım: kara delik birkaç saatliğine bastırılmış olacak.

"Aynen öyle kızım," diyor Maria. "Bazen kuru kuru yapıyoruz. Biz böyle yaşarız." Gerçek olması için çok erken ama şimdiden sakinleştiğimi hissediyorum.

Arkadaşlık

/'fren(d)ship/

isim

1. arkadaşların duyguları veya davranışları; arkadaş olma durumu.
2. Arkadaşlar arasındaki bir ilişki.
- 3.a Müttefik uluslar arasında karşılıklı güven ve destek durumu.

Örneğin, arkadaş tutma konusunda iyi değildim. Arada bir, memleketteki sıradan bir arkadaşımı arar ve San Francisco'nun ne kadar mükemmel olduğu yalanını söylerdim.

Ama genellikle ne zaman yalnız kalsam, kara delik hayatımın zamanını ve mekanını çarpıtiyordu: sadece kanepede oturup uçurumuna baktığımı fark edene kadar saatler geçiyordu.

Örneğin, Maria ile arkadaşlığım uygunluğa ve San Francisco'dan duyduğumuz ortak nefrete dayanıyor. Birkaç blok ötede gurme bir kemik suyu dükkanının üstünde yaşıyor. Onunla bir gün Dolores Park'ta bir bankta tek başıma otururken tanıştım.

"Sen de benim kadar nefret ediyor musun buradan?" diye seslendi çimlerin üzerindeki battaniyeden.

İnançlı biri olmadığını hemen anlamıştım.

"Sanırım öyle," dedim.

Ayağa kalktı ve devasa ceketinin ceplerinden iki kutu bira çıkararak bana doğru ilerledi. Ondan sonra, bu işte beraberdik.

Hikayelerimizi anlattık. Kendisini tam zamanlı olarak işe alana kadar üç yıl boyunca Vadi'deki en büyük teknoloji şirketlerinden birinde taşeron olarak çalışmış, Miami'den SF'ye gidip gelmiş.

"Ben lanet olası bir çeşitlilik işe alımıyım," dedi bana bira kutularımızın üzerinde. "Beni işe aldıkları için sırtlarını sıvazlayan tüm o puştları görmelisin."

Onunla nasıl tartışacağımı bilemedim. Teknoloji şirketleri ulaşılması gereken çeşitlilik rakamlarını hesaplar ve bir rakam belirledikten sonra diğer tüm ölçütlerde olduğu gibi bu rakama ulaşırlar. Maria ve ben taşınacağımız diğer şehirlerin kısa listelerini yaptık. Bunları uygulamalardan erkeklerle ilk buluşmalarımızda gündeme getirdik: *Bundan sonra nereye gideceksiniz?*

Biz

listeleri kendimize ninni gibi mırıldandık.

Kelimelerimi pürüzsüz taşlar haline gelene kadar kafamda evirip çevirdim: *Austin, Atlanta, Bordeaux, Lizbon, Philadelphia*. Maria'nın listesi farklıydı ve eski erkek arkadaşı Marco'yu da içeriyordu: *Miami, Marco, Atlanta, Marco, Oaxaca, Marco*.

Örneğin, birkaç hafta sonra Maria'nın şirketi elit bir özel kulüpte bir etkinliğe ev sahipliği yaptı. Kulüp sanat eserleri, müzik grupları, barlar ve gizli girişleri olan odalardan oluşan bir labirentti.

Nicole geldiğinde biz çekim yapıyorduk. Pahalı bir elbise giymişti ve belirsiz bir yaştaydı ama gözlerinin etrafında bizden daha fazla kırışıklık vardı.

"İkiniz de eğlenceli görünüyorsunuz," dedi.

"Buradaki en eğlenceli yer!" Sarhoşken söyledim.

"Bu palyaçoların geri kalanından daha eğlenceli!" Maria da aynı fikirdeydi.

"Buraya ilk gelişiniz mi? Ben Nicole. Kulübün tanıtımından sorumluyum," dedi.

"İlk kez geliyorum ve burası çok vahşi," dedim. "Sevsem mi nefret mi etsem bilemiyorum." "Seviyorsun. Sana bir şey göstereyim."

Bizi bir kitaplığa götürdü ve küçük altın bir küreyi çekti. Tüm raf sola doğru kayarak gizli bir odayı ortaya çıkardı: parlak yeşil duvarlar, siyah deri sandalyeler ve altın bir masanın ortasında bir plak çalar.

"İyi eğlenceler," dedi. "İkinizi daha sonra tekrar kontrol edeceğim."

Küçük bir tepsi dolusu shot ile geri döndü ve gece yarısını geçene kadar içtik. Ondan sonra, yalnızlık ve zorunluluktan dolayı Nicole ile arkadaş olduk. Bizi düzenli olarak kulübe davet etti. Bazı arkadaşlıklar karşılıklı sevgi ve anlayış üzerine kurulur. Diğer arkadaşlıklar ise çıkarlar üzerine kurulur.

Korktuğum akşam yemeği partisi Nicole'un evindeydi. Ön kapısını çalıp bekleyeceğiz.

Nicole'le geçireceğim geceyi düşününce içimi küçük bir panik kaplıyor. Genel olarak iyi biri, ancak tamamen psikopatlaştığı anlar da oluyor. Görünüşte zararsız olan bir konuşma onu kızdırabilir, çılgılık atma ve kırıp dökme volkanını tetikleyebilir. Bana karşı hiç şiddet uygulamadı ama öfkesi o kadar vahşi ki bu ihtimal havada asılı kalıyor.

Tam o sırada Xanax devreye giriyor, beni yumuşak, şeffaf, su buharından yapılmış bir kadın haline getiriyor. Tatlı kimyasal sakinlik vücudumdaki her siniri rahatlatıyor. Boyun kaslarım gevşiyor ve omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşıyor. Evrenle ve şeylerin düzenindeki yerimle derin bir rahatlık içindeyim. Arkamdaki kara delik büzüşerek bir iğne deliğine, uzak bir yıldıza dönüşüyor.

Kapı sallanarak açıldı. Nicole karşımızda duruyor: solgun, esmer, kara gözlü, siyah bir kaftan içinde zinde.

"Aşkılarım!" diyor manik bir sırtısla.

"Nicole!" Ben de karşılık veriyorum.

"Hey, kızım," diye mırıldanıyor Maria, buklelerini çekiştirerek.

"İçeri gel, içeri gel! Yemek neredeyse hazır. Oh, oh, oh, ayakkabılarını çıkar, evet, tam orada, kapının yanında. Oh, oh, oraya ne getirdin? Bu bir pasta mı? Oh, ne kadar güzel! Ve, Maria! Ne kadar çok şarap var! Herkes! Herkes! Herkes! Geldiler!"

Nicole'ün mutfağındaki küçük masanın etrafında daha önce tanışmadığım üç kadın oturuyor. Ocak üstü kapalı tencerelerle dolu ve yanan birkaç mum ortalığı aydınlatıyor. Nicole'ün şişman kaplumbağa kabuğu kedisi yakındaki banyodaki kum kabından çıkıyor. Kedi bokunun hafif kokusu, akşam yemeği kokusunun üzerinden süzülerek beni karşılıyor.

"Selam millet," diyorum.

"Selam kızlar," diyor Maria. "N'aber?"

Kadınların hepsi kemiğin üzerine gerilmiş bir deri, hepsi puily yelekleri, bronzlaşmış Reş, ballı röfleler. Pijama yelekleri buranın değişmezi ve bir işareti: çoğu start-up çalışanlarına dört yıllık hizmetten sonra bir pijama yeleği veriyor. Kadınlar

kendilerini tanıtırlar. İsimleri Cat, Diane, Liz ya da Leslie. Beynim bu bilgiyi tutmuyor. Konuşmalarına devam ediyorlar.

"Jared'e dedim ki, eğer bu kadar yeşil meyve suyu içeceksek, endüstriyel meyve sıkacağı üç hafta içinde kendini amorti eder."

"Tamamen haklısın. Bunu görmemesi için aptal olması gerekirdi."

Sürekli konuşuyorlar: yeni sukulentler, sıcak yoga dersi, hisse senedi opsiyonları, kendi kombucha ve yoğurtlarını yapmak. Genellikle somurtkan bir öfkeyle oturur ve geceyi masanın üzerinden onlara hançer fırlatarak geçirirdim. Ama yeni yumuşamış kalbimin uyuşturulmuş ülkesinde, onların hayatlarını nezaketle kabul edebilirim.

Mutfak tezgahında, Nicole pastayı poşetten çıkarır.

Pastayı kutudan çıkarıp kahverengi-turuncu benekli bir tabağa yerleştirirken kimseye "Muhteşem, muhteşem," demiyor. Pasta şimdi MoMA'daki kötü bir tabloya benziyor.

"Akşam yemeğinde ne var?" Ağzım çok yavaş hareket ederek soruyorum.

"Meşhur lazanyamı yaptım ve biraz salata hazırlamamız gerekiyor! Salatayı ne kadar sevdiğimi bilirsin! Sebzeleri doğramama yardım eder misin?"

Bana bir kadeh şarap uzatıyor ve çeri domateslerle kaplı küçük bir kesme tahtasına yönlendiriyor. Tahtanın yanında parlayan bir bıçak duruyor.

"İşe koyul tatlım," diye şarkı söylüyor.

Şaraptan bir yudum alıyorum ve yemin ederim dişlerimi boyadığını hissedebiliyorum. Xanax sayesinde bedenimle bu kadar uyumluyum işte. Bıçağı ve küçük bir domatesi alıp doğrudan ortasından kesiyorum. Çekirdekleri ve suyu kesme tahtasına fıskırıyor. Devam ediyorum, bir cerrah gibi bölümleri ikiye ayırıyorum. Bu fıkre gülüyorum: Bir doktor, elinde kör mutfak bıçağı, hasta hastalardan tümör çıkarıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Nicole, karanlığının bir döküntüsünün yüzeye çıkmasını istiyor.

"Oh, cerrahmişim gibi davranıyordum," diye açıklıyorum ama ağzım yine çok yavaş hareket ediyor.

"Kafan iyi mi?"

"Ne? Hayır, hayır! Sadece eğleniyordum. Eğlenceli bir zaman! Bu bir akşam yemeği partisi. Par-tay zamanı."

"Bu kadar yüksekte görünmenden nefret ediyorum. Nefret ettiğimi biliyorsun. Otları aram iyi, ama senden benim yanımda daha ağır uyuşturucular kullanmamamı istemiştin. Keşke sadece saygı duyabilseydin"

Ben."

Gözlerimi kafatasımın çatısına doğru yuvarlıyorum. Yüzümü göremiyor ama bu iyi hissettiriyor.

"Gözlerini devirdiğini biliyorum, seni taş kafalı pislik. Akşam yemeği partimi mahvetme."

O kadar uçmuşum ki hiç telaşlanmadan söylemesine izin verdim.

Dizlerimiz, tabaklarımız, devasa kırmızı lazanya tabağı ve bir kase salatayla dolu küçük yemek masasının **altında çarpışıyor**. Tüm görüntü evcimen, medeni, neredeyse bir grup kadın arkadaş hakkında iç açıcı bir sitcom'dan bir sahne.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum. Maria'nın gözleri cam gibi. Sanki tabağının içine düşecekmiş gibi bakıyor. Masanın altında ayağına basıyorum ve doğruluyor.

"Tamam, tamam, lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu konuda sürtük gibi davranmana gerek yok." "Evet, hanımlar! Bana hayatlarınız hakkında bilgi verin," diyor Nicole bıçağını kırmızı lazanya.

Bir çift el bana salata kâsesini uzatıyor, ben de tabağıma biraz marul ve kırmızı tümör parçaları atıyorum.

"Brad geçen hafta sonu beni Point Reyes'e götürdü," diyor kırmızı bir yelek giyen kahverengi saçlı bir kız. "En iyi peyniri yedik. Çok *tatlıydı*."

"Aman Tanrım! Orası inanılmaz! Ne kadar romantik!" "Bir de bana sor. Brie gerçekten ortamı hazırlıyor!"

Maria masanın karşısında gözüme çarptı. Bir çene tabancası yapıyor ve başının yan tarafına tutuyor. Keskin bir kahkaha attım. Xanax beni daha fazla ele geçirdi ve artık buraya neden geldiğimizi bilmiyorum. Nicole beni masanın altından tekmeledi.

"Tamam, şimdi sen git, Maria!" Nicole öyle diyor.

"Şey," diyor Maria. "Hakkında konuşamayacağım bir proje üzerinde çalışıyorum. Ama çok yoğun ve muhtemelen dünyayı değiştirecek."

"Her zamanki gibi! Bize bir şey söyleyemeyecek kadar önemli biri. Peki ya sen?" Nicole sorgulamasını bana yönelterek soruyor. "Sana neler oluyor?"

"İşler çok yoğun," diyorum. "Başka hiçbir şey olmuyor, gerçekten."

"Peki ya şu adam? Şef mi?" diye soruyor.

Kalbimin kırmızı kapısı kapandı. Bu kadınların özel hayatım hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum.

"O lne," diyorum.

"Tanrı aşkına bize detayları anlat! Aşık mısınız?"

"Ben öyle demezdim. Bana her Cuma el yapımı çörekler getirir." "Ne yapar?" Nicole çılgık atıyor.

"Aman Tanrım, çok romantik," diyor yüzü olmayan kadınlardan biri.

"En romantiği," diyor Maria, alaycılığını gizlemek için hiçbir çaba göstermeden. "Kız arkadaşı için ne yaptığını merak ediyorum."

İçimde bir şeyler kopuyor. Belki haptan, belki de onların aptal suratlarına ve puantiyeli yeleklerine bakmanın verdiği işkenceden. Gecenin geri kalanında onlardan biri olmaya karar verdim.

"Evet, *çok* romantik," diyorum. Sahte benliğim devreye giriyor ve sahnedeki bir kadın oluyorum: parlayan, başarılı, tatmin olmuş, merkezlenmiş, çakraları hizalanmış. "Çok yakışıklıyız, iğrenç mi? Beni istiridye yemeye götüreceksin."

Onlar beni öperken, Xanax ve şarap uyum içinde çalışırken yüzümün kızarmasına izin veriyorum ve kendimi bir kez olsun normal hissediyorum. Adlarını bilmediğim üç kadın gibi hissediyorum. Ben mahvetmeden önce eski dostlar gibi sohbet ediyoruz.

"Virüs hakkında ne düşünüyorsunuz?" Ağzımdan kaçtı. Masa sessizliğe gömüldü.

"Yani... burada değil ki ne anlamı var?" diyor kızlardan biri.

Nicole omuz silkerek, "Evet, yani bu yurtdışında olan bir şey," diyor ve sonra lazanyayı ağzına atıyor. "Her neyse, Kaliforniya farklıdır. Sana bunu söyleyip duruyorum. Ayrıca, bu tür şeyleri hep uydururlar. Ebola'yı hatırlıyor musun? Ne oldu ona?"

"Doğru, doğru," diyorum.

Nicole, "Her neyse, bu yüzden akşam yemeğini mahvetme," dedi. Bir kez daha yanlış bir şey söyledim.

Sohbet alışverişe ve sütyenlere kayıyor ama ben yine trende telefonumdan manşetleri okuyarak işe gidiyorum. Dehşet geri dönüyor, Xanax'ın yerini alıyor, kaburgalarımı sarıyor ve kalın bir yılan gibi kalbimin etrafında kıvrılıyor. Yeni yırtıcıların yakında hepimizin boğazına sarılacağı, yumuşak Resh'i parçalayacağı, dişleriyle ölümcül yaralar açacağı korkusundan kurtulamıyorum.

Korkumu ifade etmek, onları uyarmak için ağzımı açıyorum ama Nicole tatlı için masayı toplamak üzere ayağa kalkıyor. Sosla kanlanmış tabaklarımızı lavaboya götürüyor, sonra masayı yeniden kuruyor.

"O güzel pastanın zamanı geldi," diyor.

Pasta masanın ortasında duruyor, o kadar beyaz ki parlıyor.

Nicole ortasına bir bıçak sokuyor ve bir dilim kesiyor.

"Bu ne lan?" der.

"Ne?" Dedim.

"Sanırım... Sanırım pastanın içinde bir hamamböceği var." Midem taş kesildi.

"Ne oluyor lan?" Dedim.

Dilimi havaya kaldırıyor ve hepimizin gözü üzerinde: süngerin içine gömülmüş parlak siyah bir böcek. Hamamböceğinin alt kısmı beyaz şekerle kalınlaşmış, birçok bacağı tatlılık içinde asılı duruyor.

Vücudum panik ve utançla sarsılırken öğürüyorum. Ucuz pastam ortaya çıktı, puantiyeli yelek giyen yüz­süz kadınlar beni yargılıyor, olmak istediğinden bile emin olmadığım bu yere bir daha asla davet edilmeyeceğim. Utanç, Xanax'ı ve şarabı yakıp kül ediyor ve aniden bu aşağılanmaya dayanamayacak kadar ayık oluyorum. Boşluğun iğne deliği başımın üzerinde genişliyor ve bir an için bir şeyi yutmasını diliyorum - pastayı, kadınları, Nicole'ü, herhangi bir şeyi.

Ama şans benden yanaydı. Maria'nın başı ve omuzları çöküyor ve boş tatlı tabağına yüzüstü düşüyor ve Nicole kafamızın iyi olduğunu bildiğini haykırıyor, bir karga gibi çığlık atıyor Mutfakta tepiniyor, kadınlar Maria'nın etrafında toplanıp onu sarsarak ayıltmaya çalışırken pasta unutuluyor. Bu sefer onu halletmelerine izin verdim. Hepsini daha önce görmüştüm.

Ancak daha sonra, ortak eve dönüş yolculuğundan sonra, bedenlerimiz sıradan bir sedanın arka koltuğuna yığıldıktan sonra, Maria arabadan yuvarlanırken vedalaşmayı geveledikten sonra, şoför evime doğru devam ettikten sonra, bedenimi arka koltuktan çıkardıktan sonra, anahtarları karıştırdıktan sonra, merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra, yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra, kıyafetlerimi çıkardıktan sonra, yatağa tırmandıktan sonra, oda etrafımda dönerken, ancak o zaman korkunun tüm gücü üzerime çöküyor

Korkunç bir Şeyin yaklaŖtıđına dair aynı sarsılmaz korkuyu yeniden duyuyorum ve kara delik dehŖetinden besleniyor, geniŖliyor, yatak odamın tüm duvarını kaplıyor, o kadar büyüyor ki kendimi derin karanlıkta kaybediyorum, koku beni ele geçiriyor ve dönerken neredeyse kayboluyorum, bir anlığına neredeyse yok oluyorum, sanki beni çoktan gizemli boŖluđa, uçsuz bucaksız bilinmezliğe ekmiŖ gibi.

müze

/ benimû 'zēām/

isim

1. tarihi, bilimsel, sanatsal veya kültürel ilgi nesnelerinin depolandığı ve sergilendiği bir bina.

Örneğin, babam bana müzeleri sevmeyi öğretti. Müzeler bizim birlikte olduğumuz yerlerdi. San Francisco'ya gitmeden önce beni Doğa Müzesi'ne götürmüştü.

Tarih. New York'a trenle gittikten, Times Meydanı'ndaki turist kalabalığının arasından geçtikten, kısa bir taksi yolculuğundan ve giriş ücretini ödedikten sonra devasa bir dioramanın önünde durduk. Gün batımında geniş bir ovada iki jaguar vardı, gökyüzü mor dağların ardında batan parlayan bir güneşle pastel renge boyanmıştı. Bu, babamın günün en sevdiği saatinde havada asılı kalmış kalıcı bir gün batımıydı.

Jaguarlar altın sarısıydı, siyah benekleri ve kürklerinin altındaki kalın kash vücutları vardı. Bir jaguar doğrudan bize bakıyordu, hareketsiz gözleri bıyıklarının üzerinde parlıyordu. Yüzündeki hareketsizlik sinir bozucuydu. Diğer jaguar dağlara ve gün batımına bakıyordu, ağzı ayıktı, dişleri parlıyordu. Sanki geleceği avlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

Kara delik ovanın üzerinde asılı duruyordu, küçüktü ve o gün için sessizdi. Babam daha yakından bakmak için okuma gözlüklerini yüzüne kaydırdı.

"Burada yazana göre jaguarın çenesi o kadar güçlüdür ki küçük kafataslarını ezebilir ve hatta bir kaplumbağanın kabuğunu bile delebilir." Başını iki yana salladı. "Vay canına."

"Çılgınca," dedim.

Beni bu müzeye getirmesinin nedeni yaşlanmakla meşgul olmasıydı. Bunu açıkça söylemedi ama satır aralarını okuyabiliyordum.

"Çocukken oraya giderdim," demişti. "Bir kez daha görmek isterim."

Kafamda çınlayan *bir kez daha* cümlesiydi. Arada bir ağızından kaçırır ve beni hazırlıksız yakalayan bir şey söylerdi: *Son kez, Hayata devam ederken, Her şey bittiğinde*. Bu cümlelerden sonra havada asılı kalan şey, ölümünün imasıydı, sanki beni buna hazırlıyordu. Her seferinde şöyle derdim: *Kes şunu, aptal olma, uzun bir zamanın kaldı*.

Doğa Tarihi Müzesi'nde tavandan sarkan dinozor şeklindeki devasa kemiklerin yanından geçtik. Büyük bir mavi balinanın karnının altında yürüdük. Fosillerin arasında gezindik, sonra babamın kafatası kafatasına baktığı İnsan Kökenleri Salonu'na geçtik.

Sonra ilk hominidlere ait bir iskelet olan Lucy'nin önünde durduk.

Camın arkasında, ona ait buldukları şeyler siyah bir fonda asılı duruyordu, parçalardan oluşuyordu: kirden ve zamandan beje dönmüş küçük kemikler, bulunan birkaç kaburgası bir taşın etrafındaki su gibi dalgalanıyordu.

Aslında hiç yüzü olmayan yüzüne baktım. Kafası sadece çenesinin bir kısmı, biraz burun ya da yanak ve kafatasının küçük bir bölümünden ibaretti. Onu bütün, diri, canlı hayal etmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım.

"3,4 milyon yaşında," dedi babam okuma gözlüklerini burnuna doğru iterek. "İnanılır gibi değil."

Başımı salladım. Bazen o konuştuğunda ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Sadece onun konuşmasını duymak istiyordum.

"Biliyor musun, onu buldukları zamanı hatırlıyorum," dedi. "Radyoda duydum. Arabamı sürüyordum ve haberlerde duydum. Sonra Beatles'ın şarkısını aldılar."

Onu daha genç, siyah saçlı ve daha zayıf, radyo çalarken hayal ettim. "O zaman uzun zamandır hayattasın," dedim alay ederek.

"Eve gidip aileme söylediğimi hatırlıyorum," dedi. "Sadece başlarını salladılar. Ama bu benim için önemliydi."

"Neden?"

"Büyükannen ve büyükbaban dindardı. Bilim insanları onu keşfettiğinde, bu evrimin kanıtı oldu."

"Büyük bir an," dedim.

"Hayat bir dizi büyük andan oluşuyor" dedi. "Elbette bazı günler dışarıda hendek kazarsınız. Bazı günler sadece bir Salı günüdür. Ama sonra

büyük anlardır. Ve onları kalbinizde saklamalı, kristalize etmeli ve bir cam kavanoza koymalısınız."

"Hangi anları sakladınız?"

"Annenle evlenmek. Siz çocukların doğması. İlk arabam. Adalara yelken açmak. Tatillerimiz."

Sesi kesildi. Salon ikimiz dışında karanlık ve boştu, sergiler uzak galaksilerin kalpleri gibi etrafımızda parlıyordu. Hangi büyük anları yaşadığımdan emin değildim. Neyi sakladığımı bilmiyordum.

Kendimi ağlamanın eşiğinde hissettim. Elini tutmak ya da ona sarılmak istedim. Ama içimdeki denizin kabarmasını bastırdım ve onun yerine omzuna vurdum.

"Peki ya şimdi?" Ben sordum. "Bu büyük bir an mı?"

"En büyüğü," dedi.

O anı kristalize etmeye çalıştım. Onu kalbimin içindeki cam kavanoza koymaya çalıştım.

Ertesi sabah, akşamdan kalmayım, bir arabayla sanat müzesine gidiyorum. Başım zonkluyor, midem şişmiş gibi hissediyorum, kanım vücudumda kum gibi dolaşıyor.

Müzedede, fotoğraf odaları, kalıcı koleksiyon, modern tablolar arasında sürükleniyorum. Elini boğazıma dolayacak ve sıkacak bir sanat eseri arıyorum.

Ana sergide Vija Celmins'in çalışmaları yer alıyor. Duvarlar sanatçının çizimleriyle kaplı ve heykelleri her odanın merkezinde duruyor. İlk odada, evrenin, yıldızların ve deniz dalgalarının hassas karakalem çizimleri yer alıyor. Bir sonraki odada, ısı ile yanan nesnelerin dev gri resimleri: elektrikli turuncu renkte parlayan ısıtıcılar ve ocaklar. Boya o kadar canlı ki, tuvalin parlaklığı beni daha sıcak hissetmem için kandırıyor, sanki dokunulduğunda resim beni yakacakmış gibi.

Serginin son odasındaki bir parça nefesimi kesiyor: yanan bir araba turuncu ve kırmızı renklerle kesilmiş, bir adam sırtında Rames ile 1re'den çıkıyor, alevler onun bir parçası. Kaldırımında adamın yanışını izlerken hissettiğim duygu geri dönüyor, dehşetin tanıdık adrenalini, hastalıklı bir *deja vu*.

Sonra odaya bir aile giriyor, yanlarında çığlık atan bir çocuk, dirsekleri bana çarpıyor, resmi görmek için itişip kakışıyor, beni yolumdan çekiyorlar. O an artık benim değil.

Müzeden sonra, kara delik oturma odamda üzerimde şişiyor. Yaklaşan iş haftası beni her zaman endişelendiriyor, omuzlarımda, çenemde, kulaklarımın arasında gerginlik artıyor. Bu korku, tavanın çoğunu kaplayacak kadar büyüyen aç spirali besliyor.

Dehşet kelimesi Eski İngilizce *drædan* kelimesinden türemiş *olup, endişe veya beklentiyle çekinmek; çok korkmak* anlamına gelmektedir.

Kara delik bu kadar büyüdüğünde, geri çekilmek zordur. Derinlere bakmamak ve kendimi uçurumda kaybetmemek zor.

Kara deliği savuşturmak için denediğim diğer yollar:

-

Meditasyon•

Günlük

tutma•

Yürüyüş

- Yakındaki nesnelerin bir listesini yapmak

Başlıyorum: mavi kadife kanepeler, kitaplık, ölü Rovers, televizyon, deniz resmi, çöp kutusu, yanmayan mum.

Kara delik yine de bana yaklaşıyor, metalik nefesi ensemdedir. Bir meditasyon denemesi yapıyorum. Oturma odasının kürsüsünde gözlerimi kapatıyorum ve yemyeşil bir orman hayal ediyorum. Bir patikada yavaşça yürüyorum ve tüm o taze oksijen ciğerlerimi dolduruyor. Uzakta bir nehir sesi duyuyorum. Berrak sesini takip ediyorum, göğsümün içinde bir huzur büyüyor, ta ki altın ışınlarının aydınlattığı bir açıklığa gelene kadar. Ama açıklıkta bir kara delik var, neredeyse bana göz kırpmıyor.

Her zamanki gibi meditasyonun verdiği sakinlik uzun sürmüyor. Düşüncelerimi asla zapt edemiyorum ve iş haftasının stresi zihnimde dolaşıyor: daha fazla gizli toplantı, performans değerlendirmeleri, CEO'nun talepleri, Sasha'nın iğneli yüzü.

Gözlerimi açtım. Kara delik genişlemiş, bedenimin uzunluğuyla eşleşiyor, kötü bir ayna, üzerimde kükrüyor, paniğimle birlikte geriliyor, gücüyle çiçek açıyor. Belirgin uğultu daha da artıyor, üzerime hücum ediyor, şarkı bir nehir kadar soğuk ve berrak.

Pakistan'daki rol için bir düzine aday hızlı bir şekilde ekranımda beliriyor. Video mülakatlar ABD çalışma saatleri içinde yapılıyor, yani ilk mülakat adaylar için yerel saatle gece 1'de başlıyor. En iyi iş kıyafetlerini giymiş olmalarına rağmen derin bir uykudan yeni uyanmış gibi gözleri kamaşmış durumda. Bazıları karanlık odalardan arıyor, ebeveynleri ya da eşleri bir oda ötede ya da arkalarındaki yataklarda uyuyor, yorganların altında hareketsiz topaklar.

Birinci aday, sosyal medya odaklı bir halkla ilişkiler danışmanına dönüşmüş bir YouTube yıldızı. Özgeçmişi açtığımda hareket ediyor: sosyal medya portföyü

büyük markalar için ürettiği hikayeler.

"Bir markayı erişilebilir bir şeye dönüştürmeye gerçekten inanıyorum" diye açıklıyor. "Mesela, şu anda? Markanız mı? Fena değil. Ama viral olması gerekiyor. Bir Snapchat'e ihtiyacınız var."

Adaylar kısa sürede birbirine karışır: Bazıları özgeçmişlerinde görüldüğünden daha az kalifiye olduklarını ortaya koyar, bazıları üniversiteden mezun olmuştur ve iş için umutsuzdur, diğerleri ise gözlerinde yıldızlarla Silikon Vadisi merkezli bir şirkette çalışmaktan bahseder.

Bir aday, "Teknoloji dünyasının bir parçası olmak benim ve ailemin hayaliydi," diyor. "Silikon Vadisi dünyanın merkezi."

Görüşmeler saatlerce, birbiri ardına devam ediyor, ta ki ben artık bedenimde olmayana, bir boşluk olana kadar. Son görüşmeden sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve pencereden körfeze bakıyorum. Adamlar yine suda yıkanıyorlar. Sayıları ikiye katlandı.

O öğleden sonra, CEO hava durumunu değiştirir. Bunu yılda bir kez yapar, insanın doğa üzerindeki gücünün bir göstergesidir.

E-postanın konu satırında şöyle yazıyor: *Kar Günü!!!*

"Snow Dayyy!" diye bağıyor bir geliştirici masasından kaçmadan önce.

E-posta: *Yıllık geleneğimize göre, kar tatili için lütfen bizimle otoparkta buluşun!*

Normalde akşam saatlerine kadar çalışırız ama bugün herkes işini gücünü bıraktı. Daha önce hiç çalışmayı bıraktıklarını görmemiştim: ekranlarını bırakıyorlar, canlanıyorlar ve heyecanlanıyorlar, bir anlığına insan oluyorlar.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve puły yelekleri ve yarım fermuarlarıyla İnananlar kalabalığına katılıyorum. Merdivenlerden çıkıyoruz ve binadan otoparka fırlıyoruz, güneş üzerimize vuruyor.

Bunu ilk kez görüyorum ve muhteşem. Orada, palmiye ağaçlarının ve Kaliforniya güneşinin altında, siyah asfaltın üzerinde devasa bir kar tepesi duruyor. Yanında kırmızı bir makine yeni karlar üretiyor ve bu karlar hepimizin üzerine yağıyor. Ağzımı açıyorum ve Rakes'i dilimde yakalıyorum, soğuk tadı sahnenin bir halüsinasyon olmadığını kanıtıyor.

İnananlar hiç vakit kaybetmez. Küçük dağın yanındaki yığınlardan siyah iç lastikleri ve mavi kızak disklerini kapıp tırmanmaya başlıyorlar. İkili ve üçlü gruplar halinde pervasızca aşağı kayıyor, yol boyunca çığlık atıyor ve yeryüzüne indiklerinde alkışlarla karşılanıyorlar.

Her dakika daha fazla İnanan geliyor, fotoğraf çekiyor, şirket hashtag'iyile sosyal medya hesaplarında paylaşıyor. Karnıma bir kramp giriyor. Kendime bunun sadece regl dönemim olduğunu söylüyorum. Sonra dua ediyorum, sadece reglim geliyor.

Jeremy aniden yanımda dikilerek, "Koşarak aşağı inecek misin?" diye soruyor. "Bu çılgınlık," diyorum. "Bunun maliyeti ne kadar? Bir servet olmalı."

Jeremy omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bunu her yıl yapıyorlar. Artık duramazlar. Bu bir gelenek. Ayrıca basın da sürekli bunu haber yapıyor..."

Başka bir çift Believers tepeden aşağı hızla inip alttaki dev kar yığına konarken, pembe takım elbiseli bir kadın elinde mikrofonla yerel bir haber kamerasının önünde duruyor. "Yine yılın o zamanı!" diyor kameraya, gülümsemesi megawatt gücünde.

Doğuya döndüğüm son tatilden beri kar görmemiştim. Etrafımdaki herkes kutlama yaparken içimi bir memleket özlemi kaplıyor, boş bir his. Yağan karın arasından CEO'nun Sasha'nın yanında durduğunu görüyorum, ikisi de yardımsever tanrılar gibi gülümsüyor. Mutlu olmanın ne demek olduğunu merak ediyorum. Acaba mutlular mı?

"Şuradaki senin mavi karavanın, değil mi?" Jeremy'ye sordum. "Onlardan birinde yaşamayı merak ediyorum. İnsanlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Karavanı park yerinin diğer tarafında duruyor.

"Görmek istiyor musun?" diye sorar. "Herkes ister. Size göstermekten mutluluk duyarım."

Bir kibrit tutuşuyor, bir fitil yanarak siyah bir barut kütlesine dönüşüyor ve bir ışık patlamasıyla sona eriyor. Ondan daha fazlasını istiyorum, zihninin içini görmek istiyorum. Hepimizin istediği bu değil mi? Diğerinin alanına bakmanın bir yolu?

"Evet. Bunu çok isterim."

Jeremy'nin ensesinin yumuşak solgunluğu bana otoparkta rehberlik ediyor. Tişörtünün yakasında küçük tüyler kıvrılıyor. Bazen aşık olmak için tek gereken küçük bir ayrıntıdır: bir ensenin arkası, bir başparmak ile bir ön parmak arasındaki boşluk, yeşil gözlerdeki gri bir kırıntı, birinin kahkahasının

vahşiliği.

Kardan uzaklaşıp onun pırıl pırıl karavanına doğru sürüklenirken kimse bizi fark etmiyor. Attığımız her adımda onun formunun daha çok farkına varıyorum: bir amaca yönelik hareket ediyor ama aynı zamanda gevşek, sakın ve rahat.

"Şimdi beni yargılama. Biraz dağınık."

"Herkes bir başkasına temiz evini göstermeden önce böyle der," diyorum.

Keskin bir kahkaha attı. "Doğru. Ama... daha küçük bir yerde olmak daha farklı." "Seni yargılamayacağım," diyorum sesime güvence katarak. "Ben de çok heyecanlıyım.

gör."

Her birimizin ruhunda en gerçek benliğimizi, en yumuşak ve en zayıf yanlarımızı sakladığımız karanlık bir oda vardır. Belki onun karavanı da böyle olacak, diye düşünüyorum: onu hayatta tutan her şey tek bir yerde, bir araya sıkıştırılmış. Dar kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

"Fazla bir şey değil," diyor omuz silkerek. Mavi-beyaz yorganlı küçük bir yatağa doğru ilerlerken kamburunu çıkarmak zorunda kalıyor.

Karavan iki kişi için dar bir 1t, ancak iç muhteşem ve düşünceli bir şekilde düzenlenmiş: koyu ahşap Roors, dövülmüş teneke tavan ve beyaz perdelerle örtülü pencereler. Modern ahşap tezgahlar ve küçük bir lavabo, arduvaz mavisini dolapların altında yer alıyor ve çok küçük bir masada iki koltuk bulunuyor.

"Yeşil çay ister misiniz?" diye soruyor, elektrikli çaydanlığı işaret ederek.

"Hayır, böyle iyiyim."

"Maden suyuna ne dersin?"

Başımı sallıyorum ve dolaplardan birini açıp minyatür bir buzdolabı ortaya çıkarıyor. İki kutu limonlu maden suyu açıyor ve birini bana uzatıyor. Dolaplardan birinin üzerine plajda bikinili çok zayıf bir kadının fotoğrafı yapıştırılmış. Kadın heykelsi ve bronzlaşmış, bembeyaz dişleriyle kameraya gülüyor, tam da onun kız arkadaşı olabilecek türden bir kadın. Şimdi onu gördüğüm için kalbim kendini sıkıştırıyor ve aşkımın küçük sıcak Rame'ini söndürüyor.

"O çok güzel." "O

mu?"

"Karavanınız. Her şeyi bir araya getirdiğini hayal edebiliyorum."

"Bunu başarmak uzun zaman aldı," diyor. "Ama artık hepsi benim."

Telefonunu çıkarıp bir tuşa basıyor. Karavanın içinde bir yerden müzik çalıyor, ne olduğunu çıkaramadığım yavaş ve akustik bir şey. Ama şarkıyı iyi biliyormuşum gibi başımı sallıyorum.

"Harika bir şarkı," diyor.

"Bana doğuyu hatırlatıyor. Bazen evimi özlüyorum."

"Ben de öyle," diyor. "Burası çok garip. Sanki herkes o kadar çok şeyi o kadar hızlı yapıyor ki artık insan değiller. Orta Batı'da böyle değildi."

"Yaptığımız şeye inanıyor musun? Prometheus'a yani?"

"Şirket için doğru olanı yapmalıyım. İlk işe alınanlardan biri olmanın getirdiği bir şey."

"Ne zamandır buradasın?"

"Beş yıl, çok hızlı geçti. Bu süre içinde iş dışında hayatımda ne yaptığımdan bile emin değilim."

Elimi soğuk, terli kutunun üzerinde gezdiriyorum ve bir yudum alıyorum. "Burayı seviyor musun?" diye soruyor.

"Hiç sanmıyorum. Her şey her zaman çok fazla. Bugün bile, şimdi bile."

"Şimdi burada mı?"

"Hayır, burada değil. Dışarıda."

Hatırladığımdan daha yumuşak ve nazik olan gözlerine bakıyorum. Yörüngede birbirinin yanından geçen iki gezegen gibiyiz.

Olasılık: birimiz yörüngemizi ve onunla birlikte hayatlarımızın tüm yolunu değiştirebilirdi. Dudaklarımız birbirine değebilir ve belki de bir saniyede aşık olabilir, evlenebilir, mükemmel zamanda gebe kalabilir, karnımın çocukla şişmesini izleyebilir, sonra da oğlumuz sanki hep bu dünyadaymış gibi kaygan ve zorlanmadan benden çıkabilirdi.

Ama fotoğraftaki kadın bakışlarımın ucunda. Göbek deliği bana göz kırıyor.

O an geçer. Karavan onun ruhunun karanlık odası değildir. Sadece uyumak için bir yer, yaşamak için bir yer. Karnıma bir kramp girdi ve irkildim.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözleri o kadar nazik ki kelimeler boğazımda düğümleniyor ve neredeyse ona söyleyeceğim: *Korkuyorum, hamile olabilirim, burada yuvarlanıp gidiyorum, çok yalnızım.* Ama kime güvenebileceğimi bilmiyorum.

"Ben sadece 1ne'yim," diyorum zayıf bir gülümsemeyle.

"Geri dönmeliyiz," diyor. "Bizi arıyor olacaklar."

Karavandan çıktık ve onu kar dağına kadar takip ettim. Endorfin damarlarımda dolaşıyor, sanki bir gökdelenin kenarında duruyormuşum gibi, vücudumun her hücresi geri adım atmadan önce atlamaya hazırlanıyordu.

Güzel ve aydınlık anlar da var. Burada her şeyin korkunç olduğunu söylemek yalan olur. Petrol sızıntısının bile bir gökkuşağı parlaklığı, karanlığının üzerinde titreyen yanardöner bir ışıltısı vardır. Hayat da böyledir: yarı acı, yarı güzellik.

Mermer heykellere ve kadınlara uygulanmadan önce, *güzellik* kelimesi nesneler, Tanrı'dan gelen ışık ya da zamanın bir noktası, örneğin bir meyvenin tamamen olgunlaştığı an için kullanılan bir kelime olarak başladı. Benim de mükemmel bir şekilde olgunlaştığım anlar vardır, en kırmızı tohumlarla patlayan bir meyve olduğum anlar.

Şef, restore edilmiş koyu kırmızı üstü açık arabasıyla evimin önüne yanaştı. Güneş gözlüklerimi takıyorum ve yolcu koltuğuna geçiyorum. Kendime tüm gün boyunca geciken regl dönemimi düşünmememi söylüyorum ve bu düşünceyi zihnimdeki bir çekmeceye yerleştiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. "Söylemem," diyor.

Golden Gate Köprüsü'nden geçerken bize rehberlik ederken eli kalçamda. Sahil boyunca sessizce ilerliyoruz. Okyanusun canlı turkuazı nefesimi kesmeyi asla başaramıyor ve kara delik mavi gökyüzünün yüzünde bir çil.

Şefe, denize karşı yüz hatlarının silüetine bir bakış atmama zor izin veriyorum. Sanki ona çok yakından bakmak yok olmasına neden olabilirmiş gibi. Mutluluk bir serap gibi görünüyor, eriyip gidecek bir ışık oyunu.

Sonunda, su üzerindeki ahşap bir kulübenin yanındaki kayalık bir otoparka çekiyoruz. "Sana sürpriz yapmak istedim," diyor. "Burası benim en sevdiğim yer."

"Ne oldu?"

Beni kendine yaklaştırıyor ve ağzı kulağımın pembe kabuğuna değiyor.

"İstiridye ve şampanya," diye fısıldıyor ve omurgamda bir heyecan

dolaşıyor.

Suyun üzerinde cılız bir ahşap masada oturuyoruz, istiridyeler önümüze daire şeklinde yayılıyor, tabaklar dolusu, gri mukusları güneşte parlıyor.

"Daha önce hiç istiridye yemedim," diyorum. "Gerçekten mi? Peki, sana onlar hakkında her şeyi öğreteceğim."

İstiridyelerin dokusu bir mide bulantısı dalgasını tetikliyor. Öğürmemi bastırıyorum. Parmaklarımla mideme bastırıyorum. Hamile kadınlar çiğ deniz kabuğu yememelidir. Hamile kadınlar içki içmemeli.

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı köpürüyor.

Dev bir istiridyeyi eline alıyor. Koyu gri bir noktayı işaret ederek, "Bu kalbi," diyor. Eğilip kabuğun içine, istiridyenin kalbine bakıyorum. "İstiridyeler cinsiyet değiştirebilir; bu onların organı."

Bu beni memnun ediyor: istiridyelerin yer değiştirmesi fikri, onların değişken doğası bir tür özgürlük.

"İstiridyeler hakkında başka ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Oh, çok fazla, gerçekten. Gelgitlerin kontrolüne yardımcı olurlar çünkü çok sayıda olduklarında dev dalgaları kıyıdan uzak tutabilirler. Kanları renksizdir, bu yüzden bu kadar yumuşak görünürler."

"İğrenç görünüyorlar!"

"Denizin içinde küçük şirin mahallelerde yaşıyorlar, bir arada kümelenmişler."

"Buna bayıldım. Bu çok güzel." Tarifi ezberliyorum, daha sonra gerçeğe dönebilmek için bir ekmek kırıntısı izi bırakıyorum. "*İstiridye* kelimesi Fransızca'da kemik ve kabuk anlamına gelir."

Gözleri masanın üzerinde parlıyor, gün ışığında iki yıldız gibi. "Senin bu yönünü seviyorum. Güçlü bir zihin."

"Bir incinin nasıl yaratıldığını biliyorum. Kum ya da kir parçaları istiridyenin içine girer. İnci, koruma olarak tahriş edici maddenin etrafında büyür."

"Evet! Ama bugün o türden yemiyoruz. Her neyse, bir tane denemelisin. İşte."

Kabuğun içindeki gri çamurun üzerine bir dilim limon sıkıyor, sonra üzerine kırmızı sos döküyor. Kabuğu ağzıma doğru kaldırıyor. Bu jest o kadar romantik ki neredeyse başımı geriye atacağım. Sahne çok fazla film gibi, çok fazla benim olmayan bir hayat gibi geliyor. Başımı sabit tutmaya çalışıyorum, sonra dudaklarımı ayırıyorum. Kabuğu eğiyor ve istiridye ağzıma kayıyor. Ravor, ikinci bir dili yutma hissiyle eşleştirilmiş bir tuzlu su ve deniz köpüğü dalgası.

Kabuğun sert çıkıntısını dudaklarımdan çekip alıyor. İstiridyeyi sevip sevmediğimden emin değilim, ama daha sonra, akşam, teninin izini sürmek istediğimi, vücudunun bana yakın olmasını istediğimi biliyorum. Bu yüzden şimdi onun için gülümsüyorum.

"İnanılmaz, değil mi?" diyor. "Bunlar eyaletteki en iyi istiridyeler."

Başımı sallıyorum ve biraz daha şampanya yudumluyorum. İçimde tatlı bir sarhoşluk büyüyor. Elini kalçama koyuyor ve ben acele ediyorum. Bana her dokunduğunda, kendimi Las Vegas'taki ışıklar kadar parlak hissediyorum, sanki kemiklerim neonla doldurulmuş cam tüplermiş gibi, atomlar parlak pembe ya da mor renkte parlayana kadar birbirlerini heyecanlandırıyorlar.

Bir an için kız arkadaşının düşüncesi aklıma geliyor, bir hayalet gibi. Başımı sallıyorum ve hayaletini uzaklaştırıyorum. Öğleden sonranın saf güzelliğinin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Elini sıkıyorum ve o anı kalbimde kristalleştirmeye çalışıyorum.

Tepemizde güneş parlıyor, o neredeyse mükemmel küre, bir gün bizi, hepimizi, beni, onu, her şeyi tüketecek, saf siyaha, mutlak hiçliğe geçmeden önce tüm dünyayı sonsuz bir beyaz ışığa boğacak.

seks

/'seks/

isim

1. (insanlara atfen) özellikle cinsel ilişki de dahil olmak üzere cinsel faaliyet.

fiil

1. Cinsiyetini belirlemek.

Örneğin, ilk kez seks yaptığımda Las Vegas'ta tatildegdim. Aynı zamanda ilk kez uçağa binmişim. Önce havadaydık, sonra yerdegdik, sonra da striptiz pistindeydik, ben ve üniversite arkadaşlarım, şimdi sadece sosyal medyadaki güncellemelerden gördüğüm kadınlar, ama o zamanlar etrafımız Ruorescence ile çevriliydi, pembe, mavi, sarı, yeşil, mor ışıkların altında ağzımız açık ve gülüyorduk, ellerimiz slotların gümüş kollarını aşağı çekiyordu, büyük kaybediyorduk, büyük kazanıyorduk, dillerimizde cin vardı ve bir adam buldum, uzun boylu, kahverengi saçlı ve buz gibi berrak mavi gözleri olan bir adam. Şimdi adını unuttum ama "Alaska'da görevli bir askerim" dedi ve bu hoşuma gitti, Alaska fikri, ne kadar uzak görüldüğü, ormanları ve buzulları olduğu, kışın kirpiklerinizin donduğu kadar soğuk olduğunu duymuştum. Alaska'nın şeklini bile sevdim ve askerin sesinin yumuşaklığını, kulağa ne kadar nazik geldiğini sevdim. Onu yukarıya, otel odasının bomboş ve temiz odasına kadar takip ettim ve beni soyup bembeyaz çarşafların üzerine yatırmasına izin verdim, vücudum onunkinin altında gerildi ve yakıcı bir acı hissettim, benliğimde bir genişleme, önceden asla yeterince hayal edemeyeceğim kırmızı bir his, denemiş olmama rağmen, birçok kez denemiş olmama rağmen, ama oradaydım, onun altındaydım, kasları bana baskı yapıyordu ve yavaş yavaş bir süt dişi gibi gevşedim, sonra düştüm. Sonra, işini bitirip banyoda kendini temizlerken,

Büyük beyaz otel yatağına uzandım ve içimde yaratılan yeni alanı, yeni boşluğu hissettim ve sonunda kara deliğin doğasını anladım.

Örneğin, daha sonra, temizlendiğinde, beni yataktan kaldırdı. Su, otel şampuanı ve gargara kokuyordu. Bense hâlâ onun kokusuyla kaplıydım, ağzım cin ve onun dili yüzünden bulanıktı. Ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Artık tecrübeli bir kadındım. Her şey olabilen bir kadındım. Beyaz çarşaflara üç damla kan bırakan bir kadındım.

Aramızdaki yeni takımyıldızına baktı. Ayrıca bakınız: Orion'un Kuşağı, Yaz Üçgeni.

"Bu senin ilk seferindi, değil mi?" dedi.

Başımı salladım.

"Keşke bana söyleseydin."

"Neden?"

"Ben sadece... Bilmem gerekirdi. Senin için güzel miydi?"

Tekrar başımı salladım. Sonra sahte benliğim ayağa kalktı ve kontrolü ele aldı.

"Benim için güzeldi," dedim kibarca. "Çok teşekkür ederim."

Sonra elimi tuttu ve otelin koridorlarında dolaşmaya başladık, ben hâlâ sersemlemiştim ve otelin restoranına doğru yol aldık. Yarıları tuhaf bir şekilde eşleşmiş çiftlerle doluydu ve saatlerdir dışarıda duran gümüş tepsiler dolusu yiyecek vardı: soluk makarna salatası, kuru fasulye, gevşek yeşil marul. Beni turuncu ısı lambalarının altında duran kızarmış tavuğa yönlendirdi.

"Bu gizlice Vegas'taki en iyi kızarmış tavuk" diye fısıldadıktan sonra bir tabağı paylaşmamız için bize uzattı.

Bir kabinde kızarmış tavuk yedik -çok lezzetliydi, haklıydı- ve arada bir elini kalçama koyup yağ lekeleri bırakıyordu, tenimdeki parlayan yağda parmak izlerininilmeklerini ve kıvrımlarını neredeyse görebiliyordum. Doyumsuzca yedim, aniden açlıktan ölüyordum, artık iştahım ya da dişlerimin eti parçalaması hakkında ne düşündüğünü umursamıyordum.

"Seninle eğlenceli vakit geçirdim," dedi küçük bir sırıtışla, sanki bana bir şey yapmış olmaktan gurur duyuyormuş gibi, beni sonsuza dek değiştiren ilk adam olmaktan, içimde yeni bir yara açan ilk adam olmaktan gurur duyuyormuş gibi.

"Sen de," dedim. "Her şey çok güzeldi."

Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz halde nasıl bu kadar samimi olduğumuz aramızdaki havayı dağıtıyordu.

"Bu tavuk da o kadar kötü değil, sence?" "Çok güzel. Çok teşekkür ederim." "Sessiz bir kızsın, değil mi?"

"Biraz yorgunum, hepsi bu," dedim. "Ama bu gece harikaydı."

Kara delik, sanki otel güvenliğinin bir parçasıymış gibi, başka bir gözetleme kamerası gibi, binanın üzerinde asılı duruyordu.

Daha sonra Strip'in ışıltısına ve parıltısına doğru adım attık. Beni kollarına çekti ve öptü. Sonra yollarımızı ayırdık, o Alaska'ya geri döndü, ben de arkadaşlarımın yanına, dudaklarımdaki ve kalçalarımdaki yağlar ışıkların altında parlıyordu, ben iki taze çukurla: biri vücudumda, diğeri kalbimde.

Ertesi gün, Pakistan'dan gelen adayların durmak bilmeyen akışı devam ediyor. Umutlu yüzleri bir film montajı gibi yanımdan geçip gidiyor.

Kırmızı Paçavralara dikkat ediyorum: açıklanamayan istihdam boşlukları, gönülsüz heves, teknoloji ortamı hakkında anlayış eksikliği, VOYAGER şirket misyonunu ezberleyememe. Her mülakatta, özel bir esneklik için de tarama yapıyorum: Bu kişi Sasha'dan sağ çıkabilir mi?

Dört saat sonra, günün son adayı arar. Parlak ışıklı bir odada oturuyor ve mavi bir düğme giyiyor.

"Merhaba, Cassie! Seninle tanışmak harika. Benim adım Noor. Bugün sizinle VOYAGER hakkında konuşmaktan heyecan duyuyorum. Teknolojiyi bir üst seviyeye taşıdığınıza inanıyorum."

Görüşme boyunca heyecanlı, bilgili ve bizimle çalışma şansı için aç. Daha da iyisi, şirket misyonumuzu CEO'nun bir yankısı gibi papağan gibi tekrarlıyor:

Noor, "VOYAGER, yatırım getirisini artırmak için küresel pazarlama verilerinin ortak kullanımını yoluyla herkesi birbirine bağlıyor" diyor. "Ve ben bu misyona inanıyorum."

"Peki iş dışında, sizin için önemli olan nedir?" diye sordum. "Senin hakkında biraz daha fazla şey bilmek isterim."

"Aileme yakın bir yerde yaşıyorum," diyor. "Onların bir çiftliği var. İneklere yardım etmek için her zaman oraya gidiyorum. Bunu çok seviyorum. Bu benim için önemli, bilirsiniz, ailem."

"Anlıyorum," diyorum yalan söyleyerek.

"İşte bu yüzden evime bu kadar yakın bir yerde böyle bir fırsatla karşılaşmak beni çok heyecanlandırdı" diyor. "Ama öyle olmasaydı bile yine de burada çalışmak isterdim. VOYAGER için yapamayacağım hiçbir şey yok" diyor.

O kadar etkilendim ki, onu Sasha ile panel görüşmesine geçirdim.

Ertesi sabah kasiyer "Nakitsiz alışveriş yapıyoruz," dedi. Önünde beyaz bir *Dayanışma* dikişi olan siyah beyzbol şapkasının siperliğinin altından bana bakıyor.

"Nakitsiz," diye tekrarlıyorum.

"Bil diye söylüyorum. Bazı insanlar parayla ödeme yapmaya çalışıyor ve bu, bilirsiniz, zamana ayak uydurmak gibi bir şey."

Ödeme yapmak için kartımı çıkarıyorum ve bu hareketle birlikte bir yıldan uzun süredir nakit taşımadığımı fark ediyorum. Para birimi bizimle birlikte gelişti: İlk olarak arpa, hurma, yün takası, bronz halkaların şekillendirilmesi. Sonra hayvanlarla ve işaretlerle damgalanmış sikkelerin basılması ve ardından her biri yeni bir değer göstergesi olan kağıtların basılması. Parayla birlikte hediye ve borç kavramları, serveti paylaşma ve aynı zamanda borçlanma yeteneği de ortaya çıktı; Mezopotamya'da erkekler sikkeleri avuçtan avuca geçirirken, kadınlar dokunamadan izliyordu.

"Ödemeye hazır mısınız yoksa...?" diye soruyor kasiyer. "Tabii, pardon, pardon," diyorum.

"Bu harika bir şey. İnsanlar burada sürekli uyukluyor," diyor etrafını göstererek. "Gerçek zombi saatleri."

Kimse onun yorumuna tepki göstermiyor. İnananlar etrafımızda, telefonlarına tıklıyorlar. Tezgâhın karşısına geçip dilimi kasiyerin ağzına soktuğumu ve ekranlarından başını kaldırıp bakan tek bir kişi bile olmadığını hayal ediyorum.

Gözlerim tek bir istisnaya takılıyor: siyah yoga kıyafetleri içinde, içinde bebeği olan siyah bir bebek arabasının üzerine eğilmiş yeni bir anne. Reglimin kaç gün ya da kaç hafta geciktiğini hesaplamaya çalışıyorum. Zaman o kadar bulanık ki hatırlayamıyorum. Rahatlatıcı bahanelerin listesini gözden geçiriyorum:

- Stres
- Yeterince yememek
- Uyku düzeninde değişiklik
- Tiroid sorunları
- İlaçlar

İŖe gitmeden önce her zamanki sıramı yaptıktan sonra küçük kokain torbasını ceketimin cebine sokmuŖtum. Ceketimin kumaŖında yandığını hissedebiliyordum,

Toz olmadan ilerleme yeteneğimi kaybettiğimin kanıtıydı.

"Kartınızı yuvaya koymayı unuttunuz..." diyor kasiyer, başını bana doğru eğerek.

Kartımı okuyucudan geçiriyorum. İşlem sessizce gerçekleşiyor, alışveriş görünmez oluyor. Mezopotamya'nın kadınları bana geri dönüyor.

Aniden, o acımasız anı tekrar aklıma geliyor. 1re'deki adamı görüyorum: yanan bedeni, sessiz bir çığlığa dönüşmüş ağzı, çarpan elini kaldırmış, yardım eli sallıyor, *hayır, hayır, bunu ben seçtim* demenin bir yolu.

Tren durağa doğru ilerlerken körfez tarafında boş bir koltuk buluyorum. Pencereden görünen su, bulutların koyu grisini yansıtıyor ve fırtına öncesi gökyüzünün gümüşünü ikiye katlıyor. Sahne, kanatlarını açıp sağa dönen büyük bir ak balıkçılın uzun süt beyazı parçasıyla ikiye ayrılıyor.

Telefonumu çıkardım ve günün en önemli manşetini okudum:

CDC Yeni Virüsün Önümüzdeki Haftalarda Yaygınlaşacağı Uyarısında Bulundu

Virüsün görünmez ve sinsi bir şekilde akciğerlerin pembe dokusuna girip çoğaldığını hayal ediyorum. Virüsün bize doğru yaklaştığını neredeyse duyabiliyorum, kızgın atların yaklaşan toynakları gibi, vahşi gözleri gün doğumunda parlıyor.

Tüm bu bilgiler, yeni günün tüm dehşeti içime doluyor. Dünya uzakta ve aynı zamanda tam tepemde, tepemizde, bıçağı boğazımızda. Artık her an her yerdeyiz. Birbirimizin trajedilerinin dijital tanıklarıyız.

Kara delik haberlere yanıt olarak genişliyor, sanki ikimiz de virüsün ufukta olduğunu, hızını artırdığını, doğrudan bizi hedef aldığını, geleceğin parlak bir ışık değil, bir kurşun olduğunu biliyormuşuz gibi.

Masamdayken haftanın hangi günü olduğunu unutuyorum. Ofis neredeyse bomboş ve sessizlik için minnettarım. Virüsle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bitkin bir halde işime başladım: E-postalara tıklıyorum, veri noktalarını derliyorum, ardından bir sunum hazırlıyorum.

"Erken geldin," diyor bir ses, huzuru bozarak.

Corbett yanımda beliriyor, üzerinde nadir bulunan bir şirket Reece'i var, misyonumuza on beş yıllık sadık hizmetinin bir kanıtı.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın! Ben de bugün erken başlayayım dedim! Yürüyüşe çıkabiliriz diye düşünüyordum. Ne dersin?"

Gelecekte yağacak yağmurlarla şişmiş yoğun gri bulutların altında, gelgitle dalgalanan körfeze bakıyorum. Yalnız bir adam suda yüzüyor.

"Elbette!" Sahte bir neşeyle söylüyorum. Başka seçeneğim yok ve o da bunu biliyor. "Ceketimi alayım!"

Havada sert bir serinlik var. Koy boyunca yürümeye başlıyoruz ve banyo yapan adamın yanından geçiyoruz. Bir mide bulantısı yükseliyor. İçimde çoğalmasa muhtemel hücrelerden mi, adamın soğuk sudaki çıplak göğsünü görmekten mi, yoksa "yürüyüşe çık" denmesinin verdiği endişeden mi bilemiyorum.

İşte nedeni: Vadi'de biri sizden yürüyüşe çıkmanızı istediğinde, bu her şeyi berbat ettiğiniz anlamına gelir. Yürüyüşe çıkarılmak, özellikle de bir amir ya da CEO tarafından, vasatın altında iş ürettiğiniz acı gerçeğiyle yüzleşmek demektir. Bunun faydası, darbeyi indirdikten sonra sizi başarısızlıklarınızı işlemeniz için dışarıda bırakabilmeleri ve böylece çalışma ortamına negatif enerji taşımamanızdır.

Biz yürürken Corbett küçük ellerini Vadideki tüm erkeklerin ellerini çadırladığı gibi çadırlıyor.

"Şimdi, yeni beyaz bülteninizdeki hataları tartışmamız gerekiyor. Şu anda geri bildirim almaya açık mısınız?"

"Hatalar mı? Ekip bir araya getirdiğim şeyi gerçekten sevmiş görünüyor. Analizler de iyi görünüyor. İndirmelerde ve potansiyel müşteri yaratmada güzel bir artış gördük."

"Size daha ayrıntılı geri bildirim vermeyi borç bilirim. Tekrar soruyorum, geri bildirim almaya açık mısınız?"

Biz yürürken ellerini gergin tutuyor. Böyle adamlar nasıl kendileri olurlar? Güçlerini nereden alıyorlar?

"Evet, geri bildirim almaya açığım."

"iOS ve Android arasındaki teknik farkları anlamamış gibi görünüyorsunuz. Teknik bölüm sanki bir mühendis tarafından yazılmamış gibi okunuyor."

"Mühendislik ekibine o bölümü okuttum ve doğruluğunu kontrol ettirdim." "Bence kod yazmayı öğrenseydin daha iyi olurdu." "Kodlamak mı?"

"Her halükarda, benden daha kısa süredir buradasınız, bu yüzden belki de biraz rehberlik gerektiğini düşündüm. Aslında rehberlik değil ama biraz tavsiye ve yer değişikliği."

"Yer değişikliği mi?"

"Evet, ileriye dönük olarak, teknik yazım işini ben üstlenmeliyim. Belli ki teknolojimizin arka uç kısmını anlamıyorsun, bu da şirketimizin omurgasını anlamadığın anlamına geliyor. Senin zaten çok işin var ve bu bana kolay geliyor."

"Ama mühendislik ekibiyle çalışmayı seviyorum. Bunun neden olduğunu anlamıyorum. Sonuçlar harikaydı. Patronum olmadığınıza da eminim."

"Size gelmeden önce Sasha ile konuştum elbette. O da benimle aynı fikirde," dedi. "Bazen şirket için en iyi olanı yapmak için Rexible olmamız gerekir."

Gözümde canlandırıyorum: Sasha'yla benim hakkımda konuşuyor, ikisi de yine performansından dolayı başlarını sallıyor, hayal kırıklığına uğramışlar, Sasha kirli işlerini yapması için Corbett'i bir uşak gibi bana gönderiyor.

"Şirket için en iyisi..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrarlıyorum. "Yani anlıyorsun, öyle mi?"

"Anlıyorum," diyor sahte benliğim, çünkü ne kelimeleri ne de ağzımı kullanabiliyorum. "Harika," diyor. "Şimdi, bir sonraki adım olarak, bir kodlama eğitim kampına katılmanı istiyoruz. Şehirde her hafta sonu düzenlenen bir tane var. Seni şimdiden gelecek ayki Pazar seansı için kayıt yaptırdım."

İşten izin aldığım tek günden birini kaybetmem gerektiği önerisine vereceğim tepkiyi görmek için yüzümü dikkatle izliyor. Yüzümü sabit tutuyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Parmaklarını çözer ve Reece'inin ceplerine sokar.

"Konuşmalarımızdan keyif alıyorum, ya sen? Her zaman hoşlandım."

Masama döndüğümde, parmaklarım klavyenin üzerinde çılgına dönüyor. Arkadaşlarıma mesaj atıyorum ve babama Corbett ve yürüyüşümüz hakkında e-posta gönderiyorum. Proje üzerinde çalıştığım uzun geceleri, çalışmanın ne kadar iyi karşılandığını, başarısız olmadığımı kanıtlayan analizleri düşünüyorum. Corbett'in hiçbir iş yapmadığını, benim yaptığım işi yapabilecek nitelikte bile olmadığını ve beni bir kenara itmesine nasıl izin verdiğimi düşünüyorum.

Hâlâ öfkeliydim, banyoya doğru yürüdüm. Bej renkli kabinde cebimden küçük bir kokain torbası çıkardım. Başparmağımın boğumuna bir miktar koyuyorum ve tozu burnuma çekiyorum.

İlaçlar bir an için kendimi keskin ve tertemiz hissetmemi sağlıyor. Ama sonra bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve boğazımda bir safra dalgası yükseliyor. Dizlerimin üzerine çöküp öğürüyorum.

Sancı azalınca ağzımı siliyorum ve alnımı tuvalete dayıyorum. Bir elimi şişmiş karnımın üzerine koyuyorum.

"İyi misin?" diye sesleniyor biri.

Tezgâhın altına gizlice bakıyorum ve elektrikli mor ayakkabıları tanıyamıyorum. "Uh, ne?"

"Sen iyi misin? Sesin gerçekten hasta gibi geliyor."

Derinlere, hastalığın ötesine, artık çok gerçek görünen hamileliğin ötesine uzanıyorum ve sahte benliğimi çağırıyorum.

"Oh, ben tamamen 1ne'yim! Sadece aldığım bu yeni takviye bana uymadı."

"Kulağa öyle gelmiyor, gerçekten kötü geliyor." "Oh, ben tamamen iyiyim! Benim için endişelenmeyin!" "Madem öyle diyorsun..."

Her kimse ellerini yıkayıp gidiyor. Tekrar öğürüyorum. Öğürme durduğunda, adet dönemimin gecikmesinin nedenlerini bir mantra gibi kendi kendime fısıldıyorum: *stres, yeterince yememek, uyku programında değişiklik, tiroid sorunları, ilaçlar, ilaçlar, ilaçlar.*

Kelimeler artık beni rahatlatmıyor, ancak onları tekrarlamaya devam ediyorum, doğru olmasından korktuğum şeyin endişesine düşüyorum: *stres, yeterince yememek, uyku programında değişiklik, tiroid sorunları, ilaçlar, ilaçlar, ilaçlar, stres, yeterince yememek, uyku programında değişiklik, tiroid sorunları,*

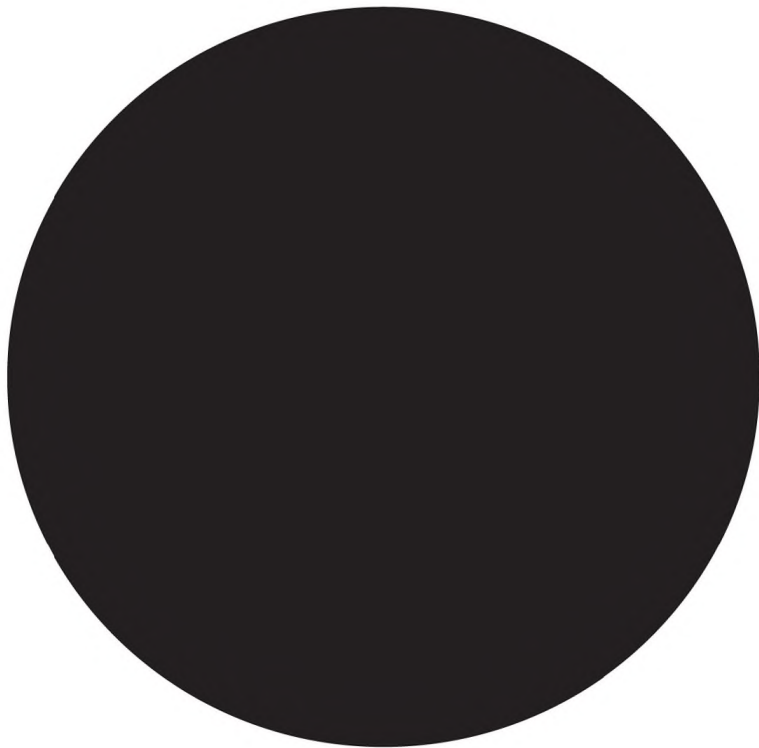
ilaçlar, ilaçlar, ilaçlar.

Tuvaletin üzerindeki kara delik, tek tanık.



Notlar ve Araştırma

- Hawking, kariyerinin geri kalanında kendi kara delik bilgi paradoksunu çürütmek için meslektaşlarıyla birlikte çalıştı. O öldüğünde, meslektaşları çalışmaya devam etti.
- Araştırmaları esasen bildiğimiz kuantum mekaniğ i ve fizik yasalarını korumaya ve bilginin bir kara delikte sonsuza kadar kaybolmadığını kanıtlamaya yönelik bir çabaydı.
- Kırk yedi yıl süren araştırmalardan sonra bir buluşa imza attılar.



zar

/ˈmemˌbrān/

isim

1. Bir bitki, hayvan veya meyve içinde iki ortamı ayıran bir sınır oluşturan ince bir doku tabakası.
2. Narın içindeki tohum gruplarını ayıran beyaz zar gibi, bir meyvenin bölümleri arasında bariyer görevi gören esnek malzeme.

Sasha'nın saçları yeni r fleli ve alnı yeni donmuş.  zerinde *Lean In* yazan yeni bir altın bileklik, VOYAGER kapuşonlu sweatshirt ve tasarım yoga pantolonu giyiyor.

Bir teknoloji konferansında veri, cep telefonu ve etkileşim üzerine büyük bir sunum yapmaktan yeni dönmüş. Sahnede harikaydı, CEO'dan bile daha elektrikliydi. Kalabalığın önündeyken ona bir şeyler oluyor. şirretliği buharlaşıyor ve ortaya bir g   merkezini çıkıyor. Kimse gözlerini ka ıramaz. Sunumları, satış ekibimiz için kilit pazarlarda yeni boru hatları oluşturuyor.

"Hey," diyor.

"Merhaba," dedim. "Berlin nasıldı?"

"Bangkok'taydım. Ve dün gece döndüm. Dikkat ettiğinden değil. Orada çok büyük bir yıl geçireceğiz."

"Gerçekten mi?"

"Evet, orada e-ticaret patlıyor" diyor. "Ve şu anda en iyi kullanıcı verilerine sahibiz. Birkaç beyaz balina ile kapıdan içeri adımıımızı attık."

Başımı sallıyorum, umursamıyorum.

"Pakistan adayıyla görüştüm," diyor. "Noor." "Oh!

Nasıl gitti?"

"şaşırtıcı derecede iyi. Kayda değer birini bulacağını sanmıyordum. Ama o a  ve buradaki yeri için savaşmaya hazır görünüyor."

"Ondan hoşlanmana sevindim," diyorum yavaşça.

"Ve zaten Lahor'a yakın b i r y e r d e yaşıyor, bu yüzden bu işin yürüyeceğini düşünüyorum."

"Sadece m e r k e z e yakın yerlerde yaşayan adaylarla g r şt ğ mden emin oldum," diyorum.

"Her neyse, yürüyüş yapmak için vaktin var mı?"

"Tabii ki! Kulağa harika geliyor!" Diyorum, kalbim tanıdık  nsezilerin ağır yükü altında mideme batıyor. "Ceketimi alayım!"

Yol boyunca, mor kürekçilerin tombul başları fırtına güçlendikçe sert rüzgârda sallanıyor. Körfezde hiç insan yok. Sadece birkaç kuş suyun yüzeyinde salınıyor.

"Bir süredir görüşemediğimizi biliyorum," diyor Sasha. "Çok meşguldüm."

"Ben de! Çok meşguldüm. Ama bu işin sevdiğim yanı da bu!"

"Son zamanlarda nasıl hissettiğini kontrol etmek istedim."

Paranoya damarlarımda dolaşıyor. Birisi ona banyoda kustuğumu söylemiş olabilir mi?

"Ben 1ne."

"Şey, bilirsin, eğer olmasaydın bana söyleyebilirdin," diyor.

Yüzüm acele ediyor, bunu hissedebiliyorum. Nefesimdeki kusmuğun kokusunu alabiliyor mu? "Sana söyledim," diyorum. "Sana güveniyorum."

Bir dizi yalan daha hazırladım: *Yediğim bir şey olduğuna eminim, çocuk bile istemiyorum, kendimi şirkete adadım.*

"Neyse, ben de seninle işle ilgili olmayan bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Yumurtalar hakkında," diyor. "Yumurtalarım."

"Yumurta mı?"

Bir tavuk yumurtası hayal ediyorum, başının yanında dönüyor. Bir kesit görüyorum ve parçalarını etiketliyorum: *yumurta kabuğu, albümin, vitellüs, zar*. Mısırlılar yumurtaları yeraltı mağaralarında, tonlarca kum ve sert siyah kayanın altındaki narin yumurta kabuklarında kuluçkaya yatırırlardı.

"Şey, yumurtalarımı toplamaya çalışıyorum." "Oh, bunu bilmiyordum... bilmiyordum."

"Evet, bir gün çocuk istiyorum. Ve bekar olduğum için..." "Doğru, tabii ki."

"Ama bu çok zor! Ve pahalı!" diyor. "Yumurtalarım sürekli bozuluyor. Bu sabah yine başarısız oldular. Az önce doktor aradı."

Aşağı uzanıp gömleğini kaldırıyor.

"İğneleri burada yapıyorum. Her gün. Çok acıyor. Ve hala yumurta yok."

Çıkıntılı karnı çürükler ve kızgın iğne izleriyle kaplı. O iğneleri kendi Reş'inin derinliklerine batırdığı düşüncesi midemi bulandırıyor. İrkiliyorum ama bunu başımı sallayarak örtüyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Bu çok zor olmalı."

"Yumurta toplama hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyor. "Hayır, bilmiyorum. Üzgünüm."

"Senin bilmeni umuyordum. Başka bir kadının bileceğini umuyordum."

Gözleri nemli görünüyor. Bir an için, o ce'deki Sasha değil. Bir an için, sadece dava açan bir kadın. Ve bir an için, içimde büyümekte olan şeyi çıkarıp ona verebilmeyi diliyorum. Kara delik karnımın önünde duruyor.

"Konuşmak istersen seve seve dinlerim."

Yüzü buruşuyor ve her zaman tanıdığım Sasha'ya dönüşüyor. "Konuşmaya ihtiyacım yok. Yumurtalarımın çıkmasına ihtiyacım var. Arkadaşım bir şamanla çalışıyor ve daha canlı yumurtalar elde ettiğini söylüyor," diyor. Gözlerini körfeze dikeyyor. "Bir ton para ama belki de şamanı denemeliyim?"

"İşe yarayabilir gibi görünüyor," diyorum. İşe yarayacak gibi görünmediği gerçeğini gizlemek için sesimi cesaret verici hale getirmeye çalışıyorum.

"Bu yaz Burning Man'den önce bunu başarmak istiyorum" diyor. "Burning Man'den önce yumurtalarımı toplayabilirsem çok iyi durumda olacağım. Oraya özel bir helikopterle gideceğiz."

Dünya yine ikiye bölündü: Sasha helikopterde, bir grup canlı yumurta olsun ya da olmasın ve ben masamda hamile olmadığım için dua ediyorum.

"Her neyse," diyor. "Başka bir şey daha vardı." Yeni bir korku yüzeye çıkar. Saçlarını tarar.

"Performansın hakkında konuşmamız gerek" diyor. "Corbett bana geldi ve senin işinin de yeterli olmadığına inandığını söyledi. Kendini geliştirmen gerektiğini düşünen sadece ben değilim."

"Tam olarak nasıl hızlandıracaksın?" diye sordum. "Deli gibi çalışıyorum ve geliştirebileceğim özel bir şey varsa bunu yapmak istiyorum."

"Corbett ve ben ikimiz de kod yazmayı öğrenmen ve kendini teknolojimizi gerçekten anlamaya adanmış olduğumuz konusunda hemfikiriz" diyor. "Bir yıldır buradasın. Daha fazlasını bekliyoruz, çünkü sana verdiğimiz bu fırsat için minnettar olacak pek çok kişi var."

Hızlan. İfade orada asılı duruyor, belirsiz ve tehditkâr. Benden daha ne istediklerini bilmiyorum. Daha fazla ne verebileceğimi de bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Vadi'de benim işimi daha az paraya yapmak için can atacak binlerce yeni mezun var. Eğer tek bir ritim bile kaçırırsam, masamda başka biri oturuyor olacak. Ve görünüşe göre, hangileri olduğundan emin olmasam bile, atımlar çoktan kaçırılmış durumda.

"Anlaşıldı," diyorum. "Hızlanacağım."

O da o d a y a geri dönüyor. Dışarıda soğukta duruyorum, kendimi daha da hızlı çalışırken hayal ediyorum, ışık hızından daha hızlı, o kadar çok çalışıyorum ki daha da bulanıklaşıyorum, uyumuyorum, yemek yemiyorum, makine gibi bir kadını. Sasha'nın içini, rahminin pembeliğini, yumurtalıklarındaki yumurtaların büzüştüğünü, çoktan çürümüş olduğunu hayal ediyorum.

Her iki haftada bir yapılan All Hands toplantısında ölmek istiyorum ve bugün de durum farklı değil.

Büyük beyaz bir ekranın önünde şirket markalı mavi sandalyeler sıralanmıştır. Bu, salonda kötü yiyeceklere izin verilen tek günlerden biri. Bugün, gurme churros var.

"Churros aldıklarına inanabiliyor musun?" diyor siyah bereli bir kız bana. Ağzı karbonhidratla dolu, dudaklarında şeker, gözleri parlıyor. Neredeyse kafası güzel görünüyor, normalde uyuşturuculara özgü bir tür coşku. "Bunlar Instagram'ın her yerinde var ve onları almak imkansız. Çok şanslıyız."

"Çok şanslıyız!" Ben de ona cevap veriyorum.

Ondan uzaklaşıp üçüncü sıraya oturuyorum. Görüş çok önemli. Ön sırada Jeremy'nin yüzünün yan tarafını gördüm.

Erken kalkıştan, yürüyüşlerden ve kusmalardan sonra kendimi yorgun ve pis hissediyorum. Yüzüm yağlı ve kot ceketimden ter kokusu yükseliyor. Hamile olduğum düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken içimi bir endişe kaplıyor.

Doğru olmayabilir, doğru olmayabilir, doğru olmayabilir, sakın kalmak için kendi kendime zikrediyorum. Stres, yeterince yememek, uyku düzeninde değişiklik, tiroid sorunları, ilaçlar, ilaçlar, ilaçlar.

CEO, diğer kurucularla birlikte odanın ön tarafında. Ona bir gülümseme attım. Beni onaylamıyor ama beni gördüğünü hissedebiliyorum. Bakıyorum.

Dikkatli ve tetikte olmalıyım ki burada olmak istediğimi, adım atmaya hazır olduğumu görsün. "Pekâlâ, başlayalım," diyor CEO, dişlerini göstererek VOYAGER logolu pahalı yarım fermuar. Sadece en seçkin çalışanlara VOYAGER yarım fermuarları veriliyor. "Yoğun bir çeyrek geçirdik ve bu şirketin enerjisi beni heyecanlandırıyor."

"Evet!" diye bağırır arkadan bir Mümin. Bir kahkaha ve alkış tufanı kopar.

CEO gülümsüyor.

"Bunu daha önce de söyledim ama tekrar edeceğim: VOYAGER'de birlikte çok özel bir yolculuğa çıkıyoruz."

Tıklıyor ve arkasında bir slayt beliriyor: VOYAGER markalı bir çizgi film roket gemisi uzaya fırlatılıyor.

"Geçen gün C düzeyindeki ekibin geri kalanıyla bu konu hakkında konuşuyordum ve bunu sizinle paylaşmak istedim. Birlikte bir roket gemisindeyiz. Ve bu roket gemisi aya doğru gidiyor. Ay, bizim halka açılmamız. Eğer hepiniz sıkı çalışmanızı ve misyonumuza bağlılığınızı sürdürürseniz bunu başaracağız."

Tüm İnananlar alkışlar ve sevinç çılgınlıkları atar. CEO, üzerinde şirket logosu da bulunan lüks bir su şişesinden bir yudum su alır.

"Devam ediyoruz. Bugün yıldönümleriyle başlayacağız" diyor ve başka bir roket gemisinin üzerinde *Yıldönümleri!!!!!!* yazan bir slayta tıklıyor.

Bir irkilmeyi bastırmaya çalışıyorum. Sonraki iki saat önümde uzanıyor, çorak bir arazi. Bağlılığımızı kanıtlamak için bazı şeylere katlanmak zorundayız. Hisse senedi opsiyonları başımızın üzerinde sallanıyor, neredeyse elimizin altında.

Gençken kızartma kız olarak çalışırdım. Bir ısı lambasının kırmızı ışıltısı altında, her zaman patates kızartmalarıyla dolup taşan metal bir tepsinin önünde dururdum. Gümüş bir kepçe kullanarak sıcak ve yağlı patates kızartmalarını toplar ve kırmızı-beyaz torbalara doldururdum. Her vardiyanın sonunda saçlarım ve üniformam patates kızartması ve eski yağ kokardı. Hala sıcaklığı hissedebiliyor, pis kokuyu alabiliyor, parmaklarımın tuzlu kayganlığını tadabiliyorum. Şimdi, işte buradayım. Bana bir bakın. Bunca yolu bunun için geldim.

"Bugün üç çalışanımızı kutlayacağız," diyor CEO. "Sasha, neden yukarı gelip ilkinizi tanıtmıyorsunuz?"

Sasha odanın önüne çıktı. Yumurtalıklarındaki hasat edilmemiş yumurtaları

hayal ediyorum, zayıf ve ince, boşuna hormon pompalıyor.

Sasha keskin bir kahkaha atarak, "Bugün, bu kadar uzun süre dayanacağını hiç düşünmediğim birinin yıldönümünü kutlamaktan mutluyum," diyor. "İşler her zaman kolay olmadı. Ama bugün *bir yılımızı* kutluyoruz!"

Tereddütlü bir alkış tufanı koptu. Şirkette 3.5 gün kalmak, çılgınlığa, gerçekçi olmayan beklentilere, çılgın saatlere katlanmak bir dönüm noktasıdır.

"Şirketimizi ve değerlerimizi öğrenmek için gerçekten çok çalıştı ve öğrenme eğrisinin üstesinden gelmeye çalışmaya devam ediyor. Her neyse, bugün onu tebrik etmek istiyoruz. *Hadi gel, Cassie!*"

Dehşet içinde bir sonraki slayta geçen CEO, *Bir Yıl* yazısının yanında sarı bir yıldızın içine yerleştirilmiş devasa bir yüz resmimi gösterdi.

Tüm gözler üzerimde. Kendimi açıkta hissediyorum, sanki içimi görebiliyorlarmış gibi, sanki çıplaktım, sanki vücudumun her özelliğini yargılıyorlarmış gibi. Bir alkış tufanı daha kopuyor ama ben öne doğru ilerlerken alkışlar hızla kesiliyor. Jeremy'nin gözleri üzerimde. Bakışları içimi yakıyor.

Sasha elimi sıkıyor ve biri fotoğraf çekerken CEO bana şirket logolu bir sırt çantası veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Sasha'nın zalimlikten övgüye geçişiyle başım dönüyor.

Sonra hizmet yılının ödülü olarak hisselerimin bir kısmının hak edildiğini hatırlıyorum. Birdenbire yorgunluğumu bastırıp sahneyi oynayabiliyorum. "Böyle inanılmaz bir yerde çalıştığım için çok heyecanlıyım. İşte içinde bulunduğumuz roket gemisi! VOYAGER'da hepimiz için daha nice inanılmaz yıllara! *Aya gidiyoruz!*"

"*Evet!*" diyor CEO, alkışlayarak. "İşte enerji bu! İşte *enerji* bu!"

CEO'nun manik heyecanı karşısında salonda alkış tufanı kopuyor. Yerime dönerken birkaç İnanan omzumu sıvazlıyor ya da başlarını sallayarak beni onaylıyor. Söylenmemiş bir testi daha geçtim. Yerime oturdum.

Karnım taş gibi sert. Körfeze doğru yürümek istiyorum. Suyun beni yutmasına izin vermek istiyorum.

Bir saat sonra, mutfakta Sasha'ya rastladım.

"Sasha," dedim. "Hisselerim hakkında kısa bir sorum olacaktı." "Ne hakkında?"

"Madem hak kazandım, artık benim, değil mi?"

"Senin mi?" diye soruyor.

"Evet, şimdi benim hissem mi oldu? Şirketin bir kısmına mı sahibim?" "İşler öyle yürümüyor," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İş teklifinizde belirtilmişti. Birinci yıldan sonra hisse senedi başına otuz dolardan satın alma seçeneğiniz var."

"İlk teklif bu şekilde ifade edilmemişti."

"Sanırım yasal dili yanlış anladınız."

"Ama hisse başına otuz dolar çok yüksek, değil mi? Tüm hisselerimi satın almak bana seksen bin dolara mal olur" -kafamda hesap yapıyorum- "öyle mi?"

"Muhasebeciye benziyor muyum? Anlaşma böyle. Sen 201 numaralı çalışansın ve oyuna bu kadar geç girince işler böyle yürüyor. Ayrıca, halka açıldığımızda buna degecek."

"Buna değer," diye tekrarlıyorum, bu tek konuşmada kaybettiğim her şeyin şaşkınlığıyla. "Her neyse, ay sonuna kadar Pakistan'daki işe alım işini bitirmen gerekiyor."

Kımıldayın. Bu senin suçun. Seni işe aldığımda bana bir lider olduğunu söylemiştin. O yüzden lider ol."

Beni mutfakta yalnız bırakıp gitti. Öfke yüzümü yakıyor, nabzım çarpıyor. Kara delik yanımda kaynıyor, çılgılık atan bir ağız gibi genişliyor.

iç ufuk

/ˈinər həˈrīzən/

isim

1. İç ufuk tamamen bir kara deliğin dış ufkunun içinde yer alır.
2. İç ufuk, ışığın kaçamadığı bölgenin sınırır.

Örneğin, Cauchy ufku olarak da bilinen iç ufuk, kara deliğin çekim gücünün ışığın ayrılmasını engelleyecek kadar güçlendiği, ancak onu merkeze kadar sürükleyecek kadar güçlü olmadığı yerdir.

Kaotik bir yer olarak bilinir: kara deliğe düşen madde, kara deliğin dönüşünün neden olduğu merkezkaç kuvveti tarafından dışarı doğru itilen madde ile çarpışır.

İç ufkun eşiğini geçtikten sonra, neden artık zorunlu olarak sonuçtan önce gelmez, geçmiş artık zorunlu olarak geleceği belirlemez ve zamanda yolculuk mümkün olabilir.

Örneğin, mezun olduktan sonra hırka takımları, pilili pantolonlar ve makul ayakkabılar giydim. Dokuzdan on beşe kadar bir iş yerine gittim ve ucuz bir masada gri bir bölmede oturup çalıştım. Yapılacaklar listesi hazırladım, toplantılara katıldım, telefon görüşmeleri yaptım, elektronik tablolar hazırladım, ortak bir ofis kültürüne uygun espriler yaptım, zorunlu etkinliklere katıldım. Kara delik hep benimleydi.

Örneğin, bir işe girdikten sonra başka bir işe girersiniz, ondan sonra başka bir işe girersiniz ve bu böyle devam eder. Yıllar birikiyor. Benimle ilgili hiçbir şey değişmemişti.

Yeni bir işe girdim ya da terfi ettim, daha büyük bir daireye taşındım, yeni kıyafetler giydim, yemeklerin küçük tabaklarda servis edildiği şık yerlerde akşam yemeğine gittim. Duygularım karardı ve her gün sanki anlamsız bir rüyadaymışım gibi ilerledim.

Tüm bunlar boyunca, iç ufuk fikri bana eziyet etti: O yere ulaşabilseydiniz, zamanı tersine çevirip hayatınızı değiştirebilir miydiniz? Bu sizi sadece başka bir boyuta, yeni bir dünyada farklı bir geleceğe mi götürürdü? Yoksa bunun gücü sizi unutulmaya mı sürüklerdi?

Tıklım tıklım dolu trende **inananlar** etrafımı sarıyor, bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Bazen elleri belimi ya da kolumun üst kısmını sıyrıyor. Hepsinin evlerinin kokusunu alabiliyorum, giysilerinin kumaşının derinliklerine gömülmüşler; eğer evleri değilse, nefesleri, tamamen doğal zayıf gargaraları ya da dişlerinin arasına sıkışmış öğle yemekleri.

Şehre doğru yol alırken kasabalar hızla geçip gidiyor. Öfkeden bitkin düşmüş bir halde kulaklıklarımı takıyorum. Kendimi buradan başka bir yere, Fransa'da bir sokağa, Kolombiya'da bir sahile, Lizbon'da bir kaleye ya da meditasyonlarımdaki yeşil açıklığa götürmeye çalışıyorum ama tek bir yanılsamayı bile sürdüremiyorum. İş gününün baskısı üzerimde asılı duruyor, ölü bir albatros boynumu çekiyor, kokusu beni boğuyor.

Birkaç adım ötede, satıştaki kızı tekrar görüyorum. Yüzü telefonuna gömülmüş, parmakları ekranın üzerinde hızla hareket ediyor, mesaj yazıyor, gülümsüyor ve sanki aşıkmiş gibi ekrandan daha parlak bir şekilde parlıyor.

İşten eve döndükten sonra, Maria ve Nicole ile buluşmaya gitmeden önce **tehlikeli bir liminal** saat var. Kanepede sessizce oturuyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Ama kara delik önümde spiraller çizerek açılıyor.

Hayatım aklımdan geçiyor: Noor'un nazik yüzü, benim var olmayan stoklarım, Sasha'nın iğne izli karnı, Corbett'in süt gibi teni ve hamur gibi göbeği, CEO'nun bitmek bilmeyen enerjisi, bulut üstüne bulut püskürten memleketin enerji santralleri, babamın dizlerinin üstünde, bakkalda şampuan stoklaması.

Göğsümde korkunç bir panik yükseliyor ve daha ne olduğunu anlamadan anksiyete beni ele geçiriyor: kalbim göğsümde çarpıyor, nefes alamıyorum, ateşim çıkıyor, korku gerçeği kavrama yeteneğimi ele geçiriyor, öldüğümünden ya da delirdiğimden eminim, vücudum titriyor, bundan asla geri dönemeyeceğimden eminim, bu sonsuzluk, bu sonsuzluk, delirmek böyle bir şey, ölmek böyle bir şey.

Dalga geçti. Terden sıırılsıklam oldum. Etrafıma bakıyorum ve odadaki on beş şeyin adını sayıyorum: çöp kutusu, kanepa, masa, kitaplık, mum.

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Ama sonra kara delik yaklaşıyor ve karnımın önünde duruyor, sanki içinde büyüyen şeyin babasıymış gibi. Yemin ederim rahmimde bölünen, genişleyen, kara deliğe doğru dönen, onun dilini konuşan, boşluğa doğru kendi şarkısını söyleyen hücre topağını hissedebiliyorum.

Zihnimde yeni bir dehşet dolaşüyor: benden doğan bir çocuk, bu korkunç dünyaya kendi küçük kara deliğiyle gelen küçük bir kız, onu bana bağlayan iki kordon: biri kırmızı, biri siyah.

Dışarıda, yeni kapatılmış bir İtalyan restoranının, başarısız bir çamaşırhanenin ve kepenkleri indirilmiş bir kitapçının önünden geçiyorum. Bunların yanında, yeni bir vitrin, gülümseyen küçük bir kalabalığa latte servisi yapan dev bir robotik kolu çerçevesiyor. Siyah yüksek performans ceketleri giymiş beş adam tek tekerlekli hoverboard'larla yanımdan geçiyor.

Maria ve Nicole eski sinemanın önünde beni bekliyorlar. Dramatik olmalarına rağmen onları gördüğüme sevindim. Yalnız kalmak istemiyorum. Başımızın üzerinde tarihi bir tabela parlıyor. İçerisi eski zenginlikte: yüksek tavanlar, kırmızı kadife duvarları süsleyen altın lambalar.

Maria'nın iki duble cin tonik sipariş ettiği ve yüzünde bir sırıtışla onları koltuklarımıza taşıdığı imtiyaz standında duruyoruz. Nicole ve ben patlamış mısır ve diyet sodalarımızla onu takip ediyoruz. Ben onların arasına oturdum.

Maria buklelerinden birini çekiştirerek, "Uzun bir gün geçirdim," diyor.

Neredeyse acı bir kahkaha atacaktım ama kendimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. "Bunun için her zaman uzun bir gün oluyor," diye mırıldanıyor Nicole.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun," diyor

Maria. "Ona bebek gibi davranma," diyor Nicole. "O bir yetişkin." "Çok alaycısın," diyorum.

Maria, "En azından hayatım pahasına dava edilmiyorum," diyor.

Ağzına beyaz bir hap atıyor.

"Oradaki anneme söyleme" diyor. "Biliyorsun, haplar her zaman işe yaramıyor. Bazen beni sakinleştirmek yerine tam tersini yapıyorlar."

Nicole diğer kulağıma, "Neden onunla takılmaya başladığını

anlamıyorum," diyor. "O her zaman berbattır."

Ama Maria bana mantıklı geliyor: zeki, keskin, hızlı ve üzgün. Çoğu gün San Francisco'da neler olup bittiğini takip eden, işlerin ne kadar kötüye gittiğini tam olarak anlayan tek iki kişi bizmişiz gibi geliyor.

Ön gösterimler başlar. Ekranda bir adam bir kadını öpüyor. Yüzleri devasa, ağızları pembe ve birbirine bastırılmış, kamera o kadar yakın ki dudakları derin denizden gelen yaratıklar gibi görünüyor. Açılış jeneriğinden önce uyuyakalıyorum.

Işıklar yandığında uyandım. Maria koltuğuna yığılmıştı. Omzunu dürtüyorum.

"Kalk, günışığım," diye fısıldıyorum. "Gerçekten şaşırtıcı," diyor Nicole. Maria gözlerini gayretle açıyor.

"Ne oldu? Ne dedi lan?" diyor. "Gidiyor muyuz?" "Film bitti, Bayan Pills," diyor Nicole. "Eve gitme zamanı."

Maria ayağa kalkarken sallanıyor. Onu sabitlemek için dirseğinden tutuyorum. Eski atari oyunlarının çevrelediği lobiye doğru ilerliyoruz.

"Donkey Kong oynamak istiyorum," diyor Maria, topal 1nger'ını oyunun genel yönüne doğru saplayarak.

"Hadi," dedim. "Yatma vakti."

"Neden?" diyor, dili sürçerek. "*Berbat durumda* olduğum için mi?"

Birkaç kişi onun patlamasından irkilir ve dönüp bakar. Nicole'ün gözleri patlayacakmış gibi açılır. Sonra da patlar.

"Evet, çünkü sen berbat durumdasın," diyor Nicole. "Her zaman berbat durumdasın. Tek yaptığın berbat olmak!"

Üzerimizdeki gözler çoğalıyor. Utanç bedenimi sarıyor, eski bir utanç, iyi bildiğim bir utanç.

"Ben berbat değilim! Bu şehir berbat durumda! Belki de sen mahvolmuşsundur!!" Maria bağırır. "Bu şehir insanlara bunu yapıyor. Sen sadece bunu görmeyi reddediyorsun!"

Birbirlerine bağırıp duruyorlar. Sesleri salonda yankılanıyor. Çılgılık atmak benim için yeni bir şey değil. Bana annemi hatırlatıyor. Ama bütün şehir böyle, buradaki herkes o kadar gergin ki bağırışlar sürekli.

Cam kapılardan geçip geceye adım atıyorum. Kalıp izleyemeyecek kadar yorgunum.

"Peki sen nereye gidiyorsun?" Nicole arkamdan bir suçlama gibi konuştu.

Ona geri dönme zevkini tattırmıyorum. Parlayan tabelanın altından geçip sola, daireme doğru ilerliyorum. Teknisyenler ve yerlilerle dolu gürültülü barların, yiyecek arabalarının ve bir ayakkabı mağazasının önünden geçiyorum. Sarhoş adamlar bir marketin önünde duruyor ve ben geçerken ıslık çalıyorlar. Kaldırımlar sidik ve bokla kaplı.

Kısa bir hayal beni alıp götürüyor: yine şefle denize gitmek, onun için tüm mavileri sıralarken dalgaları işaret etmek: gök mavisini, turkuaz, masmavi, yüzünü tutmak, başparmağımı alt dudağında, kumda çıplak ayaklarımızla damlayan kalbimi ona uzatmak. Zihnim her şeyden aşk yaratabilir, en küçük parçalardan bile.

Apartmanıma ulaştığımda gerçekliğe geri dönüyorum. Pencerenin altında uyuyan adam, ben ön kapının kilidini açarken dizlerinin üzerine çökmüş gökyüzüne doğru çılgın atıyor. Geldiğini hissedebiliyorum.

"Sen *lanet* bir *kaltaksın*," diyor. "Gerçekten öylesin! Seni her gün görüyorum! Biliyorum, güven bana, senin ne olduğunu biliyorum!"

Başımı eğdim ve içeri girdim. Dairemin ön kapısına beyaz bir zarf yapıştırılmış, zarfın ön yüzüne adım karalanmış. Kapıyı yırtarak oturma odamın sessizliğine adım atıyorum.

İçinde ev sahibimden gelen bir mektupta şunlar yazıyordu: Kira kontratım yenilenecek ve mevcut ekonomik koşullara göre kiram dokuz yüz dolar artacak.

Miktar o kadar şaşırtıcı ki nefesim kesiliyor. Elimde bir yılan gibi tuttuğum mektupla koltuğuma oturuyorum ve mesaj beynime ulaştığında onu bırakıyorum. Neredeyse Roor'a doğru kaymasını bekliyorum.

Yatağa girip uyumaya çalışıyorum ama şehir acımasız. 1gure \$900 görünmez elini boğazıma doluyor ve sıkıyor. Pencerenin altındaki adam yine haykırıyor.

"Kan kaybediyorum," diye feryat ediyor.

Bir cam kırılma korusu ve bana yaralı bir hayvanı hatırlatan sesler var.

"Buradan nefret ediyorum," diyor, sonra ılık atıyor: *"Herkesten nefret ediyorum, siktirin gidin, sikikler, sikikler, bu gezegeni sikeyim, bu gezegen beni sikiyor, gezegen tarafından sikildim, buradan nefret ediyorum, siktirin gidin, sikikler."*

Şehir hepimizi yıpratıyor, içimizde patlayan bir öfkeyle dolu açık ağızları burkuyor, bizi kendini yakanlara ya da banliyö trenlerine kurban edenlere ya da acımızı gecenin karanlığında durmaksızın haykıran insanlara dönüştürüyor.

motivasyon

/,mōtə'vāsh(ə)n/

isim

1. Bir kişinin belirli bir şekilde hareket etmek veya davranmak için sahip olduğu neden veya nedenler.
2. Birinin bir şeyi yapmaya yönelik genel arzusu veya istekliliği.

Örneğin, Neden burada kalayım ki? Hayatımızda herhangi bir şeyi neden yaparız? Her zaman motivasyon ya da arzudan mı kaynaklanır? Tutkulu bir seçimle başlayan şey, bu karar gerçekleştikten ve yeniliği geçtikten sonra felce veya uyuşukluğa dönüşebilir. En iyi niyetlerle yapılan tek bir seçim korkunç bir hayata dönüşebilir. Görünüşte olgun bir meyveyi ısırdığınızı ama ağzınızın çürümeye başladığını düşünün.

Örneğin, işimdeki ilk günümde, yeni olanın parlaklığıyla kaplanmıştım. Yeni bir başlangıç yaptığımı sanıyordum. Belki de ülkenin öbür ucuna taşınmak benden tüm yanlış parçaları koparmış, meyvelerdeki çürümeyi kesmiş ve geride temiz Reş'i bırakmıştı. Vadi'deki o ilk günlerde kara delik çok küçüktü, neredeyse göz kırpaabileceğim kadar küçüktü. Sanki eski bedenim ölmüş ve yeni bedenim şekilleniyormuş gibi bu hafiflikle uçuyordum. Palmiye ağaçları, dispanserler, denize karşı güneş, sebzelerin tazeliği gözümü kamaştırıyordu. Marketteki kasiyerin esprilerine güldüm, bir butikten bir çift küpe aldım, pahalı yeşil meyve suyu içtim. Kendimi başka biri gibi hissettim.

Örneğin, yolu ben seçtim ve sonra yürüdüm.

Telefonda babama "Burayı seviyorum," diye cıvıldadım.

"Biliyordum," dedi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Şansını denedin ve başardın. Şuna bir bak."

Yüreğimi vahşi, parlak bir gurur kapladı. Bir doktor ya da avukat değildim ama yine de gurur duyulacak biriydim; süslü bir iş unvanına ve Kaliforniya'da yeni bir hayata sahip yetenekli bir yetiškine dönüşen bir çocuk, altın aramak için batıya giden bir kızdım
-Ve buldum.

Örneğın, Ama yavaş yavaş sular çekildi ve suyun altındaki çöp ortaya çıktı: vergiler ve kiradan sonra para görüldüğü kadar çok değildi. Çalışma programı hevesimi kırdı. Daha fazla çalışmak için daha az uyuduğumdan enerjim düştü. Hafta sonları, iş yerindeki uzun saatlerimi telafî etmek için geç saatlere kadar uyuyordum. Patronum kilom, saçım ve kıyafetlerim hakkında yorum yapmaya başladı.

"Neden şirket kıyafetlerini giymiyorsun?" diye sorardı. "Bunu herkese vermemizin bir nedeni var. Bu bizim kültürümüzün bir parçası."

Masama imkansız görevler geldi: tüm hafta sonu çalış, her etkinliğe katıl, üç gün içinde sektörün durumu hakkında üç yüz sayfalık bir rapor yaz. San Francisco'daki hayatım berrak, tertemiz suların aktığı bir dere olarak başladı. Haftalar içinde şişmiş, kirlenmiş bir nehre dönüştü ve artık benim değildi. Yüzeyin altında boğuluyordum, bir elimi uzatmıştım, ağzım pislikle doluydu, suda ilerliyordum, nefes almak için mücadele ediyordum.

Birinci ayımın sonunda, isimsiz günlerin yavan ritmine kapılmış, trendeki bir başka yüz­süz kadındım.

Yakında bir volkandım.

Bir yanardağın patlayıp patlamayacağını anlamanın birçok yolu vardır.

Tekrar ve tekrar, aynı tren, aynı manzara, aynı kasabalar pencerelerden kırbaçlanarak geçiyordu.

Bir volkan birkaç aşamada patlar. Yer kabuğunda hareket başlar, sarsıntılarda ve depremlerde artış yaratır.

Tekrar ve tekrar, güneşin doğuşu ya da batışı, cam bir ekrana dokunurken dizlerimin arasındaki kahve, gecenin geç saatleri, şirketin gözü üzerimde.

Yanardağın yakınındaki hayvanlar tedirgin olur. Yanardağın kenarları boyunca uzanan dikişlerden gazlar açığa çıkar.

Tekrar ve tekrar, korkunç manşetler, gevşek salatalar, körfez boyunca yürüyüşler, çılgın beklentiler.

Lav kubbesi oluşumu, lav kubbesi çöküşü, magmatik patlamalar, kubbe çöküşlerinin arasına serpiştirilmiş daha fazla kubbe büyümesi.

Bir insan patlamadan önce kaç aynı gün yaşayabilir?

Son olarak, kül, lav ve piroklastik püskürmeler.

Trene biniyorum ve sonra manşetler dünyayı bana tekrar bağıyor.

ABD'de İlk Virüs Ölümü Rapor Edildi

Uzmanlar Ufukta Yoğun Bir Orman Yangını Sezonu

Olduğu Konusunda Uyarıyor SF'de Kira Protestosu

Planlanıyor

Son başlığa tıklıyorum. Sayfa yüklenirken çenem geriliyor. Makalenin ayrıntıları: hızlı kira artışları, müteahhitlerin uygun fiyatlı konutları lüks daireler lehine yıkma planları, artan evsiz insan oranları, burada olmanın maliyeti ve burada kalmanın maliyeti, müteahhitlerin uzun süredir kiracı olanları kovması, blok blok yükselen lüks daireler, şehrin evsizleri barındırmak için kontrplak barakalar inşa etme planı.

Trenin penceresinin dışında, sokaklar cesetlerle doludur. Tüm bedenler trene binmiş, işe gidiyor. Ben de öyle. Vücudumun binasının yandığını hissedebiliyorum. Yanan bedenimi sokağa çıkarmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Soğuk bir demleme içiyorum, sonra masama gidiyorum, zaten gerginim. İlk defa, Sasha hemen bana baktı.

"Günaydın," diyor ve bana gülümsüyor.

"Günaydın!" Ben de öyle dedim.

"Noor'un teklifi hakkında sizinle tekrar görüşmek istedim. Bir şey geldiğini görmedim. Durum nedir?"

"Referanslarını kontrol ediyordum. Şimdiye kadar harikaydılar ama sonuncusunu bekliyorum," diyorum.

"Her zaman bir bahanen var, değil mi?"

"Bu bir mazeret değil, burada insanları böyle işe alırsınız" diyorum zayıf bir sesle. "Ama aynı zamanda, siz ve CEO için yapacağım büyük sunum üzerinde çalışmakla meşguldüm. ROI ile ilgili olan mı? Birkaç gün önce

istemiştiniz?"

Kavramlar, hesaplamalar ve geliri artırmanın ve rekabeti alt etmenin yollarını sunan bir dizi slayttan oluşan bir sunum hazırladım. Onların karşısına çıkma düşüncesi midemi bulandırıyor. Belimden küçük bir ağrı yayılıyor. Bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyorum. Uykuya geri dönmek, bedenimi bir yatağa sokmak ve bir daha asla kalkmamak istiyorum.

"Oh, görmeyeceğim. Yumurtalarım için Meksika'daki şamanı görmeye gitmek üzere erken ayrılıyorum."

"Ne?"

"Helikopterim ikide kalkıyor."

"Ama bugün size sunum yapmam gerektiğini söylediğinizi sanıyordum."

"Sadece seni tetikte tutmak istedim," diyor Sasha gülümseyerek. "Ayrıca, sen üst düzey birisin. Şimdiye kadar ben odada olmadan CEO'ya sunum yapabilmen gerekirdi."

Nabzım hızlanıyor. Dünya keskinleşiyor. Sanırım gardenya kokusu alıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve sunumu açıyorum. Her slayta tıklıyorum, dili yeniden düzenliyorum, rakamları değiştiriyorum, grafiklerin boyutunu büyütüyorum. Etrafımda İnananlar sessizlik içinde çalışıyor.

CEO'nun beklediği büyük toplantı odasına gidiyorum. Karşısına oturuyorum.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyor sırtarak.

Sonra da şirketin benden istediğini yapıyorum. Her şeyi bir kenara ittim-şefi, olası hamileliği, kira artışlarını, yaklaşan vahşi doğayı, virüsü -Beyaz kaburgalarımı ve kırmızı kalbimi geçip karnıma giriyor. Şimdi genişlemekte olan kara delik, beyaz tahtanın yanında yüksek sesle mırıldanıyor.

Bir gün uyanırsınız ve neye dönüştüğünüzü, neye izin verdiğinizi fark edersiniz ve kendinize, kendi seçimlerinize, etrafınızdaki dünyaya ayak uydurmak için kurnaz, aptal, yanlış ve sefil olduğunuz yollara çukurun içine bakmak zorunda kalırsınız.

Bir insan kendine nasıl katlanabilir? Bir insan nasıl olur da insanlığın en karanlık köşelerine bakıp da işinin başına dönebilir, toplantı odasına girebilir ve sunumunu yapabilir? Hepimiz nasıl çalışmaya devam edebiliyoruz?

CEO bana başını sallıyor. Sahte benliğim ağzını açtı ve başladı.

Hüznün dayanılmaz hale geldiği günlerde kendimi denize atıyorum.

Sunumdan sonra, Sasha ortalıkta olmadığı için erkenden odadan çıkıyorum. Corbett'in beni ispiyonlayacağından eminim ama umurumda değil. Eve giden trene binip üstümü değiştiriyorum. Sonra telefonumun ekranına dokunuyorum. İki dakika sonra apartmanımın önüne bir araba yanaştı. Arka koltuğa kayıyorum, boş kafatasım işin yankısıyla yankılanıyor.

"Günün nasıl geçiyor?" diye sorar

şoför. "İyi, seninki nasıl?"

"Meşgul! Garip bir şekilde meşgul."

"Bu çok iyi!" "Nereye gidiyorsun?"

"Sahili görmek istiyorum. İşler çok yoğundu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sorun değil, nasılsa öyledir."

"Güzel kokuyorsun. Sürdüğün parfüm ne?" Sorusunun havada uzun süre asılı kalmasına izin veriyorum.

"Sadece mağazada bulduğum bir şey."

"Güzel kokuyor, gerçekten güzel." "Teşekkür ederim."

"Erkek arkadaşın mı var? Sahile yalnız gitmene izin mi veriyor?" "Evet, ama bu gece çalışıyor."

Dikiz aynasından gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sonra araba küçülüyor, birdenbire sakinleşiyor.

O ce'de yaşadığım aynı aydınlanma geri dönüyor: Etrafımdaki dünya, etrafımdaki insanlar, beni nasıl gördükleri ya da benimle nasıl konuştukları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Kalbimde bir öfke çarpıyor, öfkenin geldiği yer, yaşadığı yer, kırmızı evi.

Araba sahile yanaşıyor.

"Plajın tadını çıkarın," diyor şoför. "Erkek arkadaşın şanslı bir adam..."

Bir fırtınaya dönüşebilirdim, kasırgaya dönüşmüş bir kadın, vahşi rüzgarlar ve şiddetli yağmur. Ama bu gücü toplayamayacak kadar üzgünüm, çok yorgunum, çok kaybolmuşum, çok solgunum, çok topalım.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde alçalıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp soğuk kumda yürüyorum. Kara delik kıyının üzerinde benimle birlikte ilerliyor.

Buradaki deniz keskin ve tuzlu, neredeyse acımasız. Yüzülemeyecek kadar soğuk bir deniz, bu da daha çok dekorasyon ya da ağlamak için güzel bir yer olduğu anlamına geliyor. Gökyüzü pembeleşmeye başlıyor. Ara sıra siyah kayalar sudan çıkıyor ve kuşlar en yüksek noktalarına tünüyor. Arada bir yanan ateş, giderek kararan silüetleri belirginleştiriyor. Ara sıra bir çift aşık sörfte kucaklaşıyor. Arada bir köpek koşar ve oynar. Arada bir tulum giymiş bir sörfçü soğuk dalgalarla buluşmak için kürek çeker.

Sahilde ilerlerken, içimdeki melankoli genişliyor ve ikinci gölgemin boyutuyla eşleşiyor. *Yalnızlık* kelimesi, eksikliği çağrıştırmayan *oneliness* kelimesinden evrilmiştir. Tanrı ile iletişim kurmak için bir zaman anlamına geliyordu. Ama ya Tanrı'ya inanmıyorsanız? O zaman yalnız kaldığınızda ne olur?

Etrafımdaki insanlara, ufkun dibinde şeftaliye dönen gökyüzüne bakıyorum.

Bir grup İnanan pikniğin tadını çıkarıyor. Yeleklerini giymişler ve IPA'larını içiyorlar. Onları sayıyorum: dokuz İnanan, dokuz yelek, soluk biraları tutan dokuz soluk el. Gülüyorlar, dokuz açık ağız, mükemmel sıralar halinde beyaz dişler.

Başka bir dünyada, sahte benliğimi onların pikniğinde, gülerken ve içerken görebiliyorum. Bir parçam bunu mu istiyor? Yoksa sadece yalnızlık ve korku mu bana bir Mümin olmayı diletiyor?

Kederim o kadar büyük ki, kaburgalarımın arasında bir bıçağa dönüşüyor. Çıplak ayaklarımın üzerinden soğuk deniz geçiyor. Ufuk, çingiraklı bir kalp atışı. Kara delik dalgaların üzerinde geziniyor, durgun, pastel gökyüzüne karşı negatif bir güneş.

Hayatın ortasındaki hiçlikte asılı kaldım. Dönüp diyebileceğim kimse yok: Gün batımı son parlak renklerini haykırırken *bu çok güzel değil mi?*

İlk önce kafasının arkasını görüyorum: koyu kahverengi saçları gri ile çizgili. Bir restoranın dışındaki bir masada, akşam yemeğindeki üç aynı kızın karşısında oturuyor, hepsi de aynı yelekleri giymiş.

Maria ile birlikte belediye binasındaki kira protestosuna gidiyorum. Günlerden cumartesi, öğleden sonra. Gökyüzü masmavi, bulut yok. Maria'nın elinde "Kira Şimdi Dondurulsun" yazan bir pankart var. Kira artışı 750 dolar. Protestocu gruplar aynı yöne doğru ilerliyor, amaçlı bir nehir gibi.

Ona hiç selam vermemeyi düşünüyorum. Ama tam olarak yanlış bir anda başı dönüyor ve bizi görüyor.

"Kızlar!" Nicole diyor. "Aman Tanrım, kızlar! Buraya gelin! Kışınızı buraya getirin!"

Ona doğru ilerlerken ikimiz de iç çekiyoruz. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Nicole soruyor.

Maria bir bukleyi çekiştirerek, "Protestoya gidiyoruz," diyor.

"Bugün neyi protesto ediyoruz?" diye soruyor puantiyeli yelek giyen kızlardan biri.

Onlar brunch'taki İnananlar. Masada şampanya ve portakal suyu şişeleri ve yarısı dolu dört bardak. Ortada, krem şantili Fransız tostı ile doldurulmuş ortak bir tabak.

Maria başını sallar ve başka tarafa bakar.

"Şehrin her yerinde kira artışları oluyor," diyorum. "Benim binam da dahil. Maria'nınki de. Bir konut krizinin ortasındayız, tüm haberlerde bu var. Bunu nasıl gözden kaçıırırsın?"

"Ah evet, o," diyor bir başka yelekli kız bej yüzündeki delikten. "Evet, o," diyorum. Kirasını kimin ödediğini merak ediyorum.

Nicole, "Sanırım kira kontrolüm olduğu için ben de tüm bunlara ayak uyduramıyorum," diyor. "Neden siz ikiniz şu tabelaları indirip birkaç mimoza içmiyorsunuz?"

"Hiç sanmıyorum," diyor Maria.

"İş yerinde çok uzun haftalar geçirdik," diyor üçüncü kız. "Kızarmış gibiyiz."

"Ayrıca, protestolar hiçbir işe yaramıyor. Mesela, belediye meclisine falan aday olmayı düşündün mü?" Nicole soruyor.

Maria'ya bir bakış atıyorum, o da bana aynı bakışı atıyor.
Kızlardan biri sırtarak, "Biliyor musun, ben hâlâ o acayip pastayı düşünüyorum," diyor.

"Sen lanet bir kaltaksın," diyor Maria.

"Vay canına, Maria," diyor Nicole. "Neden biraz sakinleşmiyorsun?"

"Çok mu gerginsin?" diyor kız.

Kendimi fanteziye bırakıyorum: Yüzüne yumruk atıyorum, Resh'ine karşı 1. yumruğumun verdiği hazzın tadını çıkarıyorum, burnunun basınç altında nasıl patladığını, kanın yüzünden lal taşı gibi nasıl aktığını, zengin ve ışıltılı, onu değiştirdiğimin bir işareti.

Maria'nın kolunu tuttum.

"Gitmemiz gerek," diyorum. "Brunch'ınızın tadını çıkarın." "İyi protestolar hanımlar!" diyor bir kız.

Dikkatlerini yemeklerine verirler, tatlı ekmek ve krem şantiden oluşan çatallarını dudaklarına götürürler. Dünyaları aynı kalıyor. Sanki biz hiç orada değilmişiz gibi. İki gerçekliğimiz üst üste binmeden bir arada var oluyor.

Belediye binasında insanlar küçük gruplar halinde toplanıyor. Kısa süre sonra altın yaldızlı mimarının altında tek bir kitleyiz.

İşaretler etrafımızı sarıyor: *Kira Artışları Adaletsizdir. SF'yi Yeniden Satın Alınabilir Yapın.*

ALAB.

Maria ve ben eşlik ediyoruz: "Kira zamları yasaklansın, kira zamları yasaklansın."

Polis etrafımızı sardı. İlk başta, neredeyse hoş davranıyorlardı. Ama saatler geçtikçe kalabalık büyüyor. Şiddet içeren bir şey olmuyor, ama protestonun boyutu öncekinden daha çirkin görünmesine neden oluyor.

Birdenbire yeni bir polis grubu öne çıkar. Nedense üzerlerinde siyah çelik yelekler, gözlerini kapatan siyah siperlikli siyah kasklar ve ellerinde siyah coplar var.

Bir protestocu "Neden çevik kuvvet teçhizatı giydiniz?" diye bağıyor.

Polisler sessizce durur. Ne geri çekiliyorlar ne de başlarını çeviriyorlar. Bir başka protestocu "Bunun için çevik kuvvet teçhizatına ihtiyacınız yok" diye sesleniyor. "Buraya böyle giyinip gelmeyin!" diyor bir başkası.

Elinde megafon olan bir adam bize slogan attırıyor: "İsyan teçhizatı yok, isyan teçhizatı yok." Ayaklarımızı ritmik bir şekilde yere vuruyoruz.

Kalabalığın enerjisi o kadar güçlü ki çatırdıyor. Tam teçhizatlı bir polis, elinde megafonuyla öne çıkıyor.

"Burası şehir polis departmanı. Bu toplantı çok büyüdü ve izniniz yok. Dağılmak zorundasınız. Bu sizin uyarınızdır. Alanı terk etmek için iki dakikanız var."

Maria'ya bakıyorum.

"Siktir et onları," diyor. Her zamanki paranoyası gitmiş. "Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor daha yüksek sesle.

"*Kahretsin hayır, gitmeyeceğiz*" diye bağırıyor ve kalabalık da ona katılıyor, protestocu protestocuya, herkes aynı cümleyi haykırana kadar.

Polis megafonundan "Sizi uyardık," diyor. "Şimdi harekete geçeceğiz."

İlahi okuyoruz, ilahi okuyoruz ve ilahi okuyoruz. Işıltılı bir an için olasılık kendini gösteriyor: Birlikte hareket edersek neler yapabiliriz. Önümüzde yeni bir gelecek belirliyor, akkor halinde, barış ve güzellik dolu bir dünya, karşılanabilir şehirler dünyası.

Ve sonra yanılsama paramparça olur.

Kalabalığın üzerinde beyaz bir göz yaşartıcı gaz sisi yükseliyor. Çığlıklar yükseliyor. Silah sesleri yerini Reş'e isabet eden plastik mermilerin sesine bırakır. Kalabalık dağılırken korku ve acı çığlıkları geceyi yırtıyor.

Maria ve ben dönüp koşuyoruz, tabelalarımızı bırakıyoruz, ayaklarımız kaldırımı dövüyor, kalbim boğazımda, kulaklarımda çığlıklar, ağzımda kimyasallar.

Bir ara sokağa daldık ve nefes nefese durduk. Maria başını sallıyor, elleri dizlerinin üzerinde. Sirenler çalıyor ve protestocular göz yaşartıcı gaza maruz kalanları ya da vurulanları sürüklüyor.

"Siktir et o orospu çocuklarını" diyor.

Avucuma beyaz bir hap sıkıştırıyor ve sonra bir tane de kendi ağzına atıyor. Yutkunurken *hamile* kelimesini zihnimden sürgün ediyorum.

Pazartesi, yine CoLee ile **trende**, güneş gri bulutların ardına saklanmış, körfez kasvetin altında gümüş renginde. Manşetlere göz gezdiriyorum.

ABD'de İkinci Virüs Ölümü

Belediye Binasındaki Kira Protestoları

Şiddete Dönüştü

Vahşi Ateş Patlak Verdi

Evsiz Adam Mission'da Ölü Bulundu

İş e-postamı kontrol ediyorum ve kalbim sıkışıyor. Konu satırında bir etkinlik daveti görünüyor: *Acil Durum Zorunlu Eller Toplantısı*.

İç çekiyorum ve başımı kirli cama yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Nereye gittiğimi unutmaya çalışıyorum.

Yine enfes meyve tabakları var: ejder meyvesi, çarkıfelek meyvesi, lgs, narların karınları yarılmış. Kırmızı çekirdek yığınlarına bakıyorum. Kimse yemişlere dokunmuyor.

Odadan sessiz bir panik yükselir. Acil durum toplantıları güvenilir bir şekilde korkunç bir şeyin işaretidir: bir satın alma, işten çıkarma, stok kaybı.

Mavi markalı sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmiş. Ben üçüncü sırada oturuyorum.

CEO karşımızda duruyor, yüzünde acımasız bir ifade var. Arkasındaki pencerelerden körfezin, yeni bir fırtına için enerji toplayan kalın gri gökyüzünün altında gelgit halinde olduğunu görüyoruz.

"Herkes otursun," diyor. "Hadi başlayalım. Bunu hızlıca yapmak istiyorum."

Onun sesini duyan bedenler titrer. Sasha ön sırada

Jeremy. Meksika'dan saçlarına ördüğü ince gümüş tüylerle dönmüş. Yerleştikten sonra CEO su şişesinden bir yudum alıyor, sonra boğazını temizliyor.

"Bugün haberlerde yer alan iki konuya değinmek için bir dakikanızı ayırmak istedim."

Hepimiz koltuklarımızda kayıyoruz.

"Öncelikle virüs hakkında konuşmak istiyorum. Durumu yakından takip etmek üzere küçük bir ekip oluşturduk. Bu ekip yerel bir salgın durumunda takip edeceğimiz bir acil durum planı geliştirdi. Plan şu maskeleri içeriyor

gereksinimleri ve güvenlik önlemleri. Bildiğiniz gibi, evden çalışmaya inanmıyoruz. Bu yüzden hastalanmamak için ne gerekiyorsa yapın. Bu sizin bu şirkete karşı sorumluluğunuz."

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Şimdi, bunun önüne geçmek için, herkes için el dezenfektanımız var. Lütfen kullanın."

Önünde VOYAGER logosu olan küçük bir el dezenfektanı şişesi tutuyor.

"Sorusu olan var mı?"

Başımızı sallıyoruz. Şişelerle dolu mavi plastik bir kutu aramızda dolaşıyor.

"Güzel. Tamam, şimdi hassas bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

Koltuklarımızda tekrar kayıyoruz.

CEO, "En son teknoloji sektörü çeşitlilik raporu yarın açıklanacak," diyor.

"Şu anda rapordaki sıralamamıza katılmadığımı söylemem gerekiyor."

CEO'ya gözlerimizi kısarak bakıyoruz, bundan sonra ne olacağını merak ediyoruz, senaryosunu kimin yazdığını merak ediyoruz.

"Ayrıntılara girmeyeceğim. Ancak şunu açıkça ifade etmek isterim ki bu şirket eşitlikten yanadır ve kapsayıcılık ve çeşitlilik girişimimizde şimdiden inanılmaz adımlar atmaya başladık."

Odaya bakıyoruz. Sadece üç renkli çalışan var. Sempati ve dayanışma içinde onlara doğru başımızı sallıyoruz.

CEO, "Bu da benim size sözüm," diyor. "Şirketimizi daha kapsayıcı hale getirmek için çalışacağız. Teşekkür ederim."

Yapmamız gerektiği gibi alkışlıyoruz. Belki de söylediği sözleri, liderliğe, insan olmaya dair bir jesti alkışlıyoruz. Belki de kapsayıcılığı ve çeşitliliği alkışlıyoruz. Neyi alkışladığımızdan emin değiliz ama alkışlıyoruz. Sonra işimize geri dönüyoruz.

Noor'un yüzü dizüstü bilgisayarımın ekranını dolduruyor. Pakistan'daki geç saate rağmen parlak ve heyecanlı görünüyor.

"Sana da günaydın Cassie," diyor. "Sana

da iyi akşamlar Noor," diyorum.

"Sizi tekrar görmek çok güzel. Panel mülakatında harika vakit geçirdim. VOYAGER'ın harika bir pazarlama ekibi var."

"Evet, ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum! Mükemmel bir iş çıkardınız." "Oh, gerçekten mi? Bunu duymak çok güzel. Teşekkür ederim, sağ olun. Özellikle de Corbett ve Sasha ile konuşuyorum."

Sasha'nın adını söylediğinde, sanki bir azizden bahsediyormuş gibi bir saygı duyuyor.

"Referanslarınızı kontrol etmeyi bitirdim," diyorum. "Ve size özel bir teklif sunabileceğim için heyecanlıyım. Ekibimiz için mükemmel bir 1t olacağınızı düşünüyoruz ve VOYAGER'de halkla ilişkiler sorumlumuz olarak çalışmanızı çok isteriz."

Yüzü sevinçten elektrikleniyor.

"*Oh, Cassie! Cassie*, Cassie, bu umabileceğim en iyi haber! Takımdaki herkesi çok sevdim. Bu benim tek hayalimdi."

"Mülakat süreci boyunca mükemmel bir iş çıkardın Noor. Bize katılacağın için gerçekten çok heyecanlıyız. Sana yirmi beş bin dolar başlangıç maaşı ve üç bin dolar imza ikramiyesi teklif ediyoruz. Ayrıca cömert bir hisse senedi paketi de ekledik."

Heyecanı yeni bir seviyeye ulaştır.

"Aman Tanrım, Cassie. Aman Tanrım. Ailem çok gurur duyacak. VOYAGER için çok çalışacağıma söz veriyorum. Gece gündüz, her saat çalışacağım. Sen benim hayatımı değiştirdin. Çok heyecanlıyım!"

"Biz de çok heyecanlıyız Noor," diyorum. "Yazılı teklifi en kısa sürede göndereceğim. Önce bizim tarafımızdan birkaç onaydan geçmesi gerekecek."

"Buna pişman olmayacaksın," diyor Noor. "Bu fırsatın karşılığını çok çalışarak ödeyeceğim. Çok heyecanlıyım!"

Ekran kararıyor ve yüzümdeki sahte gülümseme kayboluyor. Ne yaptığımı biliyorum.

Yıkımla ilgili bir başka toplantı. CEO ve Jeremy bej renkli sıvıları yudumluyor. Çok fazla Calaine'den gelen elektrikle, kendi fiziksel yorgunluğumun engelini aştım ve diğer benliğim haline geldim: keskin, odaklanmış, sivri iddialarda bulunmaya hazır.

"Tamam, Prometheus'u konuşalım," diyor CEO. "Cassie'nin ilk tur fikirlerini uygulamaya koyduk ve büyük bir ilgi artışı görüyoruz. Ama ben daha karanlık seçenekleri keşfetmeye hazırım."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. CEO Sasha'ya bakıyor.

"Araba lastiği kesmeyeceğiz ama Nomad'ı yok etmenin gerçek yollarını konuşmak istiyorum."

Sasha masanın karşısındaki CEO'ya dik dik bakar. Aralarındaki gerilim eskisinden daha güçlü. Diğer toplantılarda, daha büyük toplantılarda, C seviyelerinin başımızın üstünde tartıştığı toplantılarda hangi savaşları verdiklerini merak ediyorum.

"Yaklaşan konferanslarını sabote edebiliriz," diyor Sasha, parmaklarını boynunda *Spiritual Gangster* yazar narin bir zincirin üzerinde gezdirirken. "Seyircilerin arasına nefret tohumları ekeriz."

"Nefret edenler mi?" Jeremy sanki bu kelime yabancıymış gibi yavaşça söylüyor.

"Verileri nasıl kullandıkları konusunda zor ve hedefe yönelik sorular soracak insanlar. Bu onların etkinliklerini mahveder ve markalarına olan güveni azaltır."

"Belki," diyor CEO. "Ama hadi ama, bundan çok daha iyisini yapmalıyız. Planlanmış birkaç soru işi halletmeye yetmez."

Berrak bir akarsu hayal edin, sanırım. Bir dağın zirvesini, nimbus bulutlarını, patlayan volkanları, başımızın üzerinde çarpışan ve yıldızlarını birleştiren galaksileri hayal edin. Kan hücrelerinizin vücudunuzda, kilometrelerce uzunluktaki damarlar, atardamarlar ve kılcal damarlar boyunca çalkalandığını hayal edin. Nükleer bombaları, antik balina seslerini, karda çiçek açmış Çardaklar ile dolu tundraları, jaguarları, tam şu anda doğmakta olan milyonlarca çocuğu, çığlık atan, kanlı geleceğe yol açmak için aynı anda ikiye bölünen milyonlarca kadını hayal edin.

"Sadece sunucularını çökertmemiz gerekiyor," diyorum. "Kesinti müşterilerini sarsacaktır. Onları en fazla bir günlüğüne devre dışı bırakmamız gerekir. Bu haberlere konu olur ve Nomad'ın verileri güvende tutma becerisi konusunda piyasayı kesinlikle korkutur." Fikir ben daha farkına bile varmadan

ağzımdan dökülüyor, sahte benliğim CEO'nun istediğini yerine getiriyor. Gözlerinde yeni bir parıltıyla doğrudan bana bakıyor. Bir erkek ona eşitmiş gibi baktığında bir kadının değeri artar. Bu nadir bir Açıkça görülebilen bir güneş tutulmasının altında durmak gibi.

"Mükemmel," diyor CEO. "Dahice. Bu, halkın ürünlerine olan güvenini sarsmak için atılacak ilk adım."

Sasha ve Jeremy o kadar tiksindiler ya da o kadar kıskandılar ki göz göze gelemediler. "Bunu kim yapar?" diye soruyor CEO.

Jeremy, "Birini işe alabiliriz," diye öneriyor. "Dışarıdan bir iş olmalı. Sonra bunu hacker mesaj panolarına gönderebiliriz ve basın da bunu alır."

Haklı: buradaki teknoloji basını her zaman kana susamış durumda ve popüler bir şirketi alaşağı edebilecekleri hikayeler dakikalar içinde patlıyor.

Sasha hâlâ odada olduğunu kanıtlamak için "Dışarıda bir iş," diye tekrarlıyor.

"Evet, kiralayın. Ama sadece bir kişi daha dahil olabilir. Çember küçük kalsın," diyor CEO. "Bugün iyi iş çıkardın Cassie."

Jeremy masanın üzerinden bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. Sasha telefonunu çıkarıyor ve umursamaz bir tavırla ekrana dokunmaya başlıyor.

CEO, "Jeremy, senden uygulamayı istiyorum," diyor. "Bu harika bir sonraki adım ama birkaç sunucuyu çökertmekle yetinmek istemiyorum. Hasarı sınırlamaya devam etmeliyiz."

"Hızlı çalışan bir adam tanıyorum," diyor Jeremy. "Bu işin en iyisi ama ucuz değil. Henüz çok çılgınca bir şey yapmayacağız - sadece bir veri ihlali, ama hiçbir bilgiyi almayacağız."

"Paranın sorun olmadığını biliyorsun," diyor CEO. "Bana kalırsa açık çekiniz var. Ama bu ihlalden sonra da devam edelim. Cumartesi sabahları burada buluşmaya başlayacağız."

Jeremy başını sallıyor. Değerli, altın Cumartesilerimi kaybetme düşüncesiyle göğsüm antik kalıntılar gibi parçalanıyor. Mermer parçaları dalgalı bir denize düşüyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum.

"Mükemmel," diyor CEO. "Cassie, gidebilirsin. Cumartesi günü tekrar burada görüşürüz."

Yine bir Cuma gecesi: kanepedeyiz, bacaklarım şefin kucığında, başım omzunda. Bir eli bacaklarımın arasında, elbisemin üstünde, orada dinleniyor ve içimde bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. Mürekkep balığı hakkında bir belgesel izliyoruz. Ekranda, mürekkep balığı ton değiştiriyor, deniz yüzeyinin altında çalkalanıyor.

"Bu hafta çok sessizdin," diyor.

Mürekkep balıkları, yırtıcılardan kaçmak amacıyla renk değiştirmelerini sağlayan kromatofor adı verilen elastik pigment keselerine sahiptir.

"Yapacak çok iş var," diyorum. "Yarın o ce'ye gitmem gerekiyor."

Ona gerçeği söylemiyorum: Noor'u, aldatmacayı, VOYAGER'ın işlevsizliğine başka bir insanı çekmeyi, yıkım toplantılarını, zihnimin çözülmesinden korktuğum yolu.

Derisinin yanardönerliğini ve pigmentini değiştirmek, mürekkep balığının yakındaki renkleri ve dokuları taklit etmesine olanak tanıyarak etkili bir kamuflaj sağlar.

Kalçamı sıkıyor.

Mürekkep balığı renkli görmese de polarize ışığı kaydeder. Bu, mürekkep balığının çevresini nasıl yansıtacağını belirlemesine yardımcı olur.

"Seni anlıyorum. Salı akşamı büyük bir yemek var ve yerel otları toplayıp gerçek **m a l z e m e l e r i** tedarik etmem gerekiyor."

Tıpkı bir ahtapot gibi, mürekkep balığı da güvenli bir yere kaçarken avcılarının kafasını karıştırmak için sepya mürekkep bulutları salabilir. Uzun zaman önce mürekkep balığı mürekkebi çizim ve yazı yazmak için kullanılırdı.

"Tatlı olarak kara delik yapacak mısınız?" Kulağının arkasında bir parmak gezdirerek soruyorum.

Ortalama bir mürekkep balığı sadece iki yıl yaşar.

"Sen ve senin kara deliklerin," diyor alay ederek, gözleri benimkilerde, eli elbisemde daha da ilerliyor.

Öpüşüyoruz ve zihnim sakinleşiyor. İş ya da yıkımı ya da CEO'yu ya da Sasha'nın yumurtalarını ya da derisine giren iğneleri ya da Noor'u düşünmüyorum. Şefin kız arkadaşını ya da onu sevip sevemeyeceğimi ya da ona gerçekten sahip olup olamayacağımı ya da mide bulantısını ya da rahmimin içindeki hücre yığınının hala çoğalıyor olmasından duyduğum korkuyu düşünmüyorum.

Onun yerine şunu düşünüyorum: bedenlerimiz, elbisem başımın üzerinde, gömleği açık, hepsi de ölmeden önceki saniyelerde çılgınca sıçrayan mürekkep balığı kadar doğal, parlak ve elektrikli, canlı ve yanardöner.

Ertesi sabah: gözlerimi açtığımda başım şefin göğsünde, elim siyah saçlarının arasında. Hiç sabaha kalmamıştı. Bu bir

Sanki bu yakınlığın riski çok büyükmüş gibi, sanki açık ilişkisinin tek kuralını çiğnemeye çok yaklaşmışız gibi, ilişkimizdeki görünmez sınır.

"Günaydın," diyor. "Kahve? Bizim için biraz yapabilirim."

Biz. Başımı sallıyorum. Güneş odamı parlak, yumuşak bir beyaza boyuyor. Çıplak, o mutfağa girerken çarşafların içine kıvrılıyorum, benimle tekrar yatağa gireceği, vücudunu daha fazla hissedeceğim düşüncesiyle titriyorum. Geriniyorum, memnunum, huzurluyum.

Ama bu bir hayal, bir serap olabilir. Gözümü kırparsam, aynadan geçen bir taş gibi paramparça olabilir.

"Yakında işe gitmen gerekiyor, değil mi?" diye soruyor mutfaktan.

"Birazdan," diyorum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, düğümleniyor dudaklarım. Nefesim şarap kokuyor ve gözlerimin arkasında donuk bir baş ağrısı filizleniyor. Yine de acı iyi hissettiriyor, küçük bıçakların dürtmesi bana hayatta olduğumu hatırlatıyor.

"Şey, önce birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi umuyordum," diyor yatak odasına dönerken.

Bana taze bir fincan kahve uzatıyor, sonra yatağa kayıyor, bedenlerimiz yeniden birleşiyor. Teni sıcak ve tanıdık. Çok geçmeden, boştaki elinin parmakları karnımdan yukarı çıkıp göğsümü avuçluyor ve sertleşene kadar meme ucumu izliyor. Her zaman olduğu gibi kıpırdanmalar başlıyor.

Kupayı elimden alıyor ve komodinin üzerindeki kendi kupasının yanına koyuyor. Sonra iki göğsümü de avuçlarının arasına alıyor, ağzını üzerlerine koyuyor, sonra yine içimde, sabahın ışığında ve ilk kez gözlerimiz açık, birbirimize bakıyoruz.

Boğazıma yeni bir his takılıyor, sanki kalbim ağzımdan kaçmaya çalışıyormuş gibi. Gözlerim parlıyor. Bu muhteşem sabahta sadece biz varız, iş, kız arkadaş ya da üzüntü yok, o benim ve biz zevkle ve birbirimizle doluyuz. Aşka hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Trene binmeden önce kahve dükkânının tuvaletinde bir sıra yapıyorum. Pudra damarlarımdaki ısıyı soğutuyor.

Zaman hızlanıyor, saatler bulanıklaşıyor, haftalar da öyle. Trendeyken hiç İnanan olmadığını fark edene kadar bugünün Cumartesi olduğunu unutuyorum. Onun yerine, kadınlar

turuncu Roresan yeleklerin arkasında San Francisco Havaalanı dikili. Onun yerine, ceketlerinin altına garson önlüğü giymiş siyah takunyaalı kadınlar var. Onun yerine, diş çıkarmaktan yeni kızarmış diş etleriyle ara sıra çığlık atan bebekleri taşıyan kadınlar var.

Haberlere baktığımda gizli projemizin manşetlere çıktığını görüyorum.

Nomad Sunucuları Çalışmıyor: Kesinti Sırasında Müşteriler Para Kaybediyor

Makale, Nomad'ın müşterilerinin sunucular kapalı olduğu için pazarlama kampanyalarını tam bir gün boyunca nasıl yürütemediklerini anlatıyor. Sonuç: şu ana kadar 1,3 milyon dolar gelir kaybı ve bu rakam her dakika daha da yükseliyor.

Sanki trendeki herkes benim kim olduğumu ve neye karıştığımı anlayabilirmiş gibi içimi bir gerginlik kaplıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Dikkatimi dağıtmak için birkaç haber sitesine daha tıkladıktan sonra telefonumda bir uyarı beliriyor. Bir başka son dakika teknoloji manşeti:

VOYAGER Son Teknoloji Çeşitliliği Raporunda Son Sırada

Damarlarımda daha fazla stres dolaşüyor ve telefonumu bir kenara bırakıyorum.

Sonra şefle geçirdiğim sabahı dilimin üzerindeki akide şekeri gibi zihnimde evirip çeviriyorum: yatakta çıplak bedenlerimiz, şafak ışığı, gözlerimiz açık ve arıyor, aramızda bir ilişki olasılığı yaratan o nadir yeni mutluluk. Kara delik karnımın büyüklüğünde, ondan birkaç santim ötede duruyor. Manşetleri unutmaya çalışıyorum. Kara deliği unutmaya çalışıyorum. Şişmiş karnımı unutmaya çalışıyorum. Kendi hayatımı unutmaya çalışıyorum.

Buz gibi mutfakta, Cumartesi günü işte olduğum için içimi sessiz bir öfke kaplıyor. Akşamdan kalma halimle birleştikçe, korkarım beni ele geçirecek ve gerçekten istediğim şeyi yapacağım: kahve fincanlarını ve avokadoları parçalayacak, ergonomik sandalyelere 1re koyacak, her bilgisayar monitörünün şık ekranlarını kıracak, siyah cam parçaları her yere saçılacak.

Onun yerine kendime biraz soğuk demleme koyuyorum.

Büyük konferans odasında Sasha, Jeremy ve CEO çoktan beyin fırtınası yapmaya başlamışlardır.

"Tam zamanında geldiniz," diyor Sasha. "Bir saattir bekliyoruz." "On bire kadar burada olacağınızı söylememiş miydiniz?"

"Bu on demekti ve sen bunu biliyorsun," diyor. Kızgın görünüyor ama alını bana doğru düzgün bakamayacak kadar donmuş.

"Özür dilerim," diyorum.

Hayal ediyorum: tropikal bir iklim, uzak bir ada, masmavi deniz, ayın kraterli yüzeyi, Jüpiter'in halkaları.

Jeremy, "Madem buradasınız, yardımınıza ihtiyacımız var," diyor.

Yanına oturuyorum, sunduğu örtü için minnettarım. Mine çiçeği ve ter kokuyor. Kendime rağmen ona yaklaşıyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Planımız son derece iyi gitti," diyor CEO. "Dün hizmet kesintisi sayesinde en büyük müşterilerinden birini kaçırdık. Ancak rehavete kapılmamıza izin veremeyiz. Bir sonraki adımlarımız için beyin fırtınası yapmamızı istiyorum."

Hayal ediyorum: insan açgözlülüğünün dokunmadığı yemyeşil bir orman, siyah kayaların üzerinden dökülen bir şelale, geceleri mavi mavi parlayan biyolüminesan bir koy.

"Sanırım artık sunucularını çöktürtiğimize göre, verilerinin savunmasız olduğunu göstermenin zamanı geldi," diyorum. "Gerçek bilgileri ifşa etmenin zamanı geldi."

Sahte benliğimin söylediklerine inanamıyorum ama o zaten söylemişti. CEO bana Corbett ya da bir kahinmişim gibi bakıyor.

"Evet," diye fısıldıyor, neredeyse şefkatle. "Evet."

"Böyle bir veri ihlali bir şirketi mahvedebilir," diyor Jeremy yumuşak bir sesle. "Kimse onlarla ilişkili olmak istemeyecektir."

Ne zaman bir veri ihlali yaşansa, manşetlerde *ifşa olmuş* ve *savunmasız* gibi kelimeler kullanılıyor. Milyonlarca insanın çırılçıplak soyulduğunu, çıplak bedenlerinin internetin sert mavi havasında titrediğini hayal ediyorum.

Yüzüm acele ediyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Adamımız bunu yapabilir," diyor Jeremy yavaşça, sanki yapmak

istemiyormuş gibi. "Ama geçen seferkinden daha pahalıya mal olacak."

CEO, "Bunların hiçbirinin izinin bize kadar sürülmediğinden emin olun," diyor. "Halledin şu işi. Detayları istemiyorum. Ödemeyi yine kripto ile yapın."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

CEO, "Hangi verilerin ifşa edileceğini belirlemek için Jeremy ile birlikte çalışın" diyor. "Güçlü bir şey yapmalıyız ama delicesine yıkıcı olmamalı. Sasha ve ben ikinizi içermeyen başka bir plan üzerinde çalışacağız."

Ayağa kalkarlar ve eşyalarını toplarlar.

CEO, "Masamda olacağız," diyor. "Bir saat içinde yeniden toplanalım. İlerleme kaydedilmiş olmasını bekleyeceğim."

"Peki ya Cassie?" Sasha diyor ki. "Noor için o teklif mektubunu yazman ve İK'ya götürmen gerekiyor. Sözlü teklifte bulundun, o yüzden evrak işlerini hallet. Böyle her şeyi seninle takip etmek zorunda kalmamalıyım."

Başımı salladım ve sandalyeme geri gömüldüm. Mahvolmuş gün önümde uzanıyor.

Ne yapmamız gerektiğinden **tam olarak emin değilim**. Beynim bulanık. Jeremy yaklaşıyor. Üzerimdeki seks kokusunu alabiliyor mu? Karnıma bir kramp giriyor ama acıyı bastırıyorum.

"Hadi şu işi yapalım," diyor Jeremy.

"Hatırlatsana, plan tam olarak neydi?"

"Veri ihlalini nereye odaklayacağımızı belirlememiz gerekiyor" diyor. "Müşteri bilgilerini savunmasız hale getirecek - daha iyi bir terim bulamazsak bir yara açıyoruz ve sonra geri adım atıyoruz. Asıl soru şu: Ne tür bir yara açmak istiyoruz?"

Veri ve bilgi sızan bir kesik hayal ediyorum, kan dijital ve mavi.

"Anlıyorum," diyorum. "Yani onları bacaklarından mı yoksa kalplerinden mi vuracağız?" "Aynen öyle. E-postalar ve şifreler mi?"

Jeremy bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Bu güveni sarsar, ancak daha fazla müşterinin Nomad'ı bizim için terk etmesini sağlayacağından emin değilim."

İkimiz de sessizliğe gömüldük.

"E-postalar ve şifreler yeterince zarar vermeyeceğine göre, sırada ne olduğunu ikimiz de biliyoruz," diyorum. "Orada durmak istemeyecektir. Onları alaşağı etmeye çok kararlı."

"Bu kadar alçalacağımızı düşünmemiştim," diyor. "Gerçekten böyle misiniz? Acımasısın."

"Sen de acımasısın," diyorum. "Bu odada tek başıma oturmayacağım."

"Bu şekilde başlamış değilim. İnsanlar buraya geldiğinde böyle oluyor."

"Bir akıntıya kapılıp gitmek gibi."

Birbirimizin gözlerine birkaç saniye çok uzun süre bakıyoruz. O anda, ikimizin de bir duruş sergileyeceğine inanıyorum. *Hayır* diyeceğiz. Aramızdaki boşlukta, havada görünmez ve güzel kokulu milyonlarca Rowers çiçeği açıyor. Milyonlarca olasılık, yumuşak taç yapraklarını ayırık dudaklar gibi açar. Bir milyon olası gelecek çiçek açar.

Sandalyesine geri oturur.

"Tamam, oyun planımız bu," diyor. "Bankacılık bilgileri."

Çiçek açmaya başlayan her şey aniden soluyor.

Sasha ve CEO konferans odasına dönerler. CEO'nun gözleri parlıyor, sanki iç mekanizmaları elektriklenmiş gibi. Parlaklığa yakın olduğunda gözleri parlamaya meyillidir. O ve Sasha bir saatlerini nasıl geçirmiş olurlarsa olsunlar, bizden daha etik dışı bir şey yapmış olmalılar.

"Sen ne buldun?" Jeremy bana

doğru başını sallıyor.

"Kullanıcılarının banka bilgilerini ifşa etmeyi öneriyoruz," diyorum.

"Birinci sınıf güvenlik önlemleriyle gurur duydukları için, bu onlara müşterilerine mal olacak ve isimlerini manşetlerde tutacak bir tırmanış."

Jeremy, "Hacker'ımız işe koyulsun," diyor.

Nedense babamın gülümsemesini düşünüyorum: berrak deniz gibi gözleri, kumlu buruşuk teniyle çevrili, burnu benimki gibi şişkin ve geniş, ağzı kahkahayla açık, bacağını tokatlıyor, neşesi odayı sarsıyor. Boşalan kasabamızın etrafına çöktüğünü, evimizin dağıldığını, hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şeyin zamanın yavaş ve inatçı pasıyla çürüdüğünü düşünüyorum.

"Geriye bakmak yok tatlım," demişti babam bir keresinde. "Kapanış saçmalıktır. Dikiz aynasında hiçbir şey yoktur. Sadece gelecek vardır."

Gelecek, yeni keşfedilen bir gezegenin arazisi kadar soğuk ve yabancı. Geleceğin güzelliği de bu değil mi? Eğer ilerlerseniz, eğer çok korkmazsanız, eğer uzay giysinizi giyip karanlığa girerseniz, yeni ve korkunç dünyalar keşfedeceksiniz.

"Onları yok edeceğiz," diyorum.

CEO, "Adamını görevlendir," diyor. "Ama geride tek bir parmak izi bile kalmasın, anlatabildim mi?"

Bize istila planları yapan bir kralın ciddiyetiyle bakıyor. Onu görüyorum: kırmızı bir cübbe giymiş CEO, emrinde koca bir Reet, altın tacının arkasından görünen kalesinin kuleleri.

"Bugün iyi iş çıkardınız," diyor CEO. "Ve unutma, bu gece görüşürüz."

Unutmuşum: Üst düzey yatırımcımızın evinde bir parti var. Bir başka zorunlu etkinlik. Kendime ayırdığım gece gözlerimin önünden kayboluyor ve yorgunluktan hıçkırıklarımı yutuyorum.

"Orada olacağız," diyor Jeremy.

Beyaz kaplan pençelerini açıyor ve bir esneme sesi çıkarıyor. Ağzı genişleyerek pembe bir dilin üzerinde bembeyaz sarkıtlar gibi sarkan dişleri, bir başka mağarayı gösteriyor. Bir nar kadar küçük kara delik havada asılı duruyor.

Jeremy arkamdan, "O dünyadaki en nadir kaplanlardan biri," diyor.

Limonlu votka sodasından bir yudum alıyor. Ben bir bardak kırmızı şarap tutuyorum. Reglim iki haftadan fazla gecikti.

Öğleden sonra güneşinin altında, yatırımcının görkemli malikanesinin önündeki çimenlikte duruyoruz. Arazisi önümüzde uzanıyor, tenis kortları, iki havuz ve ortasında dev bir güneş saati sunuyor. Devasa çatı lambaları başımızın üzerinde asılı, güneş battığında yanmaya hazır.

Yatırımcı her yıl en çok gelecek vaat eden şirketlerini egzotik hayvanların yer aldığı bir partiye davet eder. Görünüşe göre, her yıl şirketimiz davet ediliyor.

Yemyeşil çimenlerin üzerinde yüksek metal kafesler sıralanıyor. Her kafeste bir hayvan var: bir zebra, iki vaşak, yaşlı bir aslan, bir yavru kız. Dokunabileceğimiz başka hayvanlar da var: dağ sıçanları, kel kartallar, bilge altın gözlü küçük bir tilki. İki hüznü su samurunun sonsuz turlar attığı özenle hazırlanmış geçici bir havuz bile var.

"Daha önce hiç yakından bir kaplan görmemiştim," diyorum. "Bırakın beyaz olanı."

Kürkünün desenini gözlerimle takip ediyorum, beyaz kürkü dolambaçlı siyah izlerle çizgili. Kaplan ela gözlerini yumarak bana bakıyor. Kocaman pençeleri kafesinin tabanına dayanmış. Kaplanı görmek bana büyülu gelmeli, sanki doğanın gizemi bana ifşa ediliyormuş gibi. Bunun yerine acınası hissediyorum. Hayvan sakinleştirilmiş, neredeyse uyuyacak kadar zayıflatılmış.

"Bilmiyorum. Bu kaplanı üst üste on beş yıl falan gördüm," diyor Jeremy. "Bunu aştım."

Çimenlerin karşısında, Sasha deri bir eldiven giyiyor ve elinde bembeyaz bir baykuş tutuyor. Onun hemen ötesinde albino bir tavus kuşu tüylerini açıyor ve canlı bir snowRake'e dönüşüyor. Ve nadir tavus kuşunun ötesinde, CEO yatırımcıyla birlikte kafesteki siyah bir jaguarın yanında duruyor.

"Gidip merhaba demeliyiz," diyor Jeremy. "Zaten çok bekledik. Bu adamla tanışmaktan kaçmaya devam edemem."

"Neden onunla tanışmak istemiyorsun?"

"Yatırımcılar kimin umurunda? Hepsi aynı. Önemli olan iş. Önemli olan şirkettir. Ama oraya gitmezsem CEO çok kızacak. Prometheus'u destekleyen adam bu. Benimle gel."

Çimenlerin üzerinde ilerliyoruz. Kırmızı şarap şişmiş midemde şıpırdıyor.

Geçerken Sasha'ya selam veriyoruz. Artık koluna tünemiş yaşlı bir kel kartal var. Parti ilerledikçe hayvanlar seyrekleşiyor ve hüzünleniyor.

"İşte buradasınız," diyor CEO biz yaklaşırken.

Selamlama Jeremy içindi, benim için değil. Ama ben başımı sallıyorum ve CEO da bana başıyla karşılık veriyor. "Bu bizim ana yatırımcımız," diyor CEO. "İkinizi karşı karşıya getirmek için yıllardır bekliyordum. Ama Jeremy bu işten kendine pay çıkaramayacak kadar alçakgönüllü. başarımız."

Yatırımcı zengin görünmüyor, ancak kendilerini bu şekilde sunmayı tercih ediyorlar: zenginliklerini gündelik kıyafetlerin ve spor ayakkabıların arkasına saklıyorlar. Aramıza karışıyorlar. Yatırımcının kahverengi saçları, mavi gözleri, farklı bir Yunan tanrısının burnu ve çenesi vardır.

"Hakkınızda harika şeyler duydum," diyor yatırımcı. "Prometheus'ta harika bir iş çıkarıyormuşsun."

Jeremy, yatırımcının benden bahsediyor olamayacağını düşünerek başını sallıyor. Kafeste jaguar vücudunu geriyor. Kürkünün altındaki kasları o kadar koyu ki bana yanı başındaki kara deliğin merkezini hatırlatıyor.

Jeremy, "Bu şirket için her şeyi yaparım," diyor.

"Onu bu yüzden seviyorum," diyor CEO. "Bu *enerji*. Bu yüzden bu işi yapıyorum. *Bu* enerjiye sahip insanlar."

Hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Bu arada son proje nasıl sonuçlandı?" diye soruyor yatırımcı.

"Prometheus büyük bir başarı elde etti," diyor CEO. "Ve tüm bunlar için Jeremy."

Bununla birlikte, tanıtılmayacağım açık. Yatırımcı benim kim olduğumu asla bilmeyecek. Ben görünmezim, hayalet gibi bir kadını. Sessiz kalacağım. Onların istediği de bu.

Güneş, pastel gökyüzünde zengin adamın mükemmel çimenliği üzerinde batıyor. Kıvrak jaguar kafesinde volta atıyor. Sarı gözlerine bakıyorum. Sakinleşmemiş. Saldırmaya hazır. Sadece metal parmaklıklar onun keskin beyaz dişlerini yumuşak, çıplak boyunlarımızdan uzak tutuyor.

Ertesi sabah korkuyla uyandım. Bilmeden devam edebilirdim, ama zaman geçmeye devam ediyor ve yakında çok geç olabilir. Kara delik üzerimde asılı duruyor, yakın ve tehditkâr. Uçurumun gücü o kadar kuvvetli ki neredeyse beni yatağa mıhlıyacak ama kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

İnsan gibi görünmek için gereken temel makyajı yapıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, uzun siyah bir elbise giyiyorum ve bir çizgi çekiyorum. Dışarıda, sokağım anneler ve bebek arabalarıyla dolup taşıyor. Çocukların yüzlerine bakmamak mümkün değil: yanakları süttten şişmiş, ağızları yemekten yeşil ya da kahverengiye boyanmış, gözleri dünyanın dehşetinden bihaber oldukları için parlak ve masum.

Markete giden her zamanki yolumu izliyorum. Sola, kaldırımın ortasında çömelmiş bir kadının olduğu sakin bir sokağa dönüyorum. Kırmızı bir sweatshirt giymiş, kot pantolonu ve iç çamaşırı ayak bileklerine kadar inmiş. Bakana kadar ne gördüğümü fark etmiyorum: kaldırıma, gün ışığında, bir palmiye ağacının çalkalanan yapraklarının altına dışkısını yapıyor. Kokusu burnuma kadar geliyor.

Gözlerimi kaçırarak geri çekiliyorum.

"Sürtük, neye bakıyorsun?" diyor.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye bağıriyorum deli bir kadın gibi. "Çok özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Gözlerini lanet kafanın içinde tut! O özürleri de kıcına sok!"

Geldiğim yoldan geri yürüyorum, yüzüm tokat yemiş gibi kıpkırmızı.

Market satış mağazasında her şey yanlış. Güzellik reyonu aniden cafcıflı bir hal alıyor, ucuz ürünlerden oluşan acayip bir dizi: elektrik pembesinin berbat bir tonunda ol marka tıraş bıçakları, neon yeşili tüplerde son kullanma tarihi geçmiş maskaralar, eski lüks köpük banyosunun parlak sarı şişeleri, üretimi durdurulmuş şampuanın soluk mor şişeleri, kimsenin istemediği renklerde saç boyaları.

Ben orada hipnotize olmuş ve düşüncelere dalmış gibi dururken kadınlar el arabalarıyla yanımdan geçiyorlar: *Bunu kullanabilir miyim? Bunu istiyor muyum? Bu alışverişi yapmak kalbimdeki boşluğu dolduracak mı?*

Ama gerçekten, kadınların gitmesini bekliyorum. Kimsenin ne aldığını görmesini istemiyorum. Onlar koridorda ilerledikçe ben de aradığım şeye yaklaşıyorum: kadın ürünleri. Tanıdık olmayan tampon ve ped markalarının yanı sıra duş malzemeleri ve kadın yıkama ürünleri de raflarda sıralanıyor.

Gözlerim en alt rafa takılıyor: hamilelik testleri. Diz çöktüğümde yeni bir endişe depremi beni sarsıyor. Kara delik aşağıya iniyor, benimle raf arasında geziniyor.

Kutuda mavi yazıyla Equate yazıyor. Ön yüzünde sıcak pembe ile daire içine alınmış beyaz bir gebelik testi bulunmaktadır. Faydaları açık pembe yazı ile listelenmiştir: *Okunması kolay çizgi sonuçları. 99'un üzerinde doğruluk. Beş gün önce test edin. Hamilelik hormonunun erken tespiti.* Pembe daire kadınsı, neşeli ve umutludur. Pembe daire *bir çocuk istediğimi* söylüyor, *Bekliyorduk, Tüm hayallerim gerçek oluyor.* Keşke başka bir test markası olsaydı, sade ve koyu renkli bir kutuda, benim hasta olduğumu bilen bir test.

Kara delik teste yaklaşıyor. Kutuyu raftan almak için etrafından dolanıyorum ve sepetime atıyorum.

O zaman gerçekler ortaya çıkar: Yakında ğreneceğim.

Et reyonuna doğru ilerliyorum; burada kesilmiş kanlı etler, cam gibi büzüştürölmüş yüzeyin altındaki beyaz straforun yumuşak yataklarında duruyor. Neredeyse son kullanma tarihi geçmiş bir kırmızı bifteği sepetime, testin yanına yerleştiriyorum.

Ürün reyonunda, yaşlanmış muzların ve neredeyse olgunlaşmış elmaların yanında şaşırtıcı bir şey keşfediyorum: tek bir nar.

Narı elime alıyorum, ağırlığını hissediyorum, sonra sepetime atıyorum. Roresan ışıkların altında bir zombi gibi kasaya doğru ilerliyorum.

Banyomda, kanvas alışveriş çantamdan korkunç kutuyu çıkartıyorum. CEO'ya yaptığım son sunumda yaşadığım aynı his geri dönüyor: sahte benliğim kontrolö ele alıyor ve sanki bensiz devam eden bedenimi terk etmiş gibiyim.

Sahte benliğim beyaz çubuğu plastik ambalajından çıkartıyor, tuvalete doğru ilerliyor, elbisesini yukarı kaldırıyor ve i çamaşırını ayak bileklerine kadar indiriyor. Kendini klozetin üzerinde konumlandırıyor, çubuğu bacaklarının arasından kaydırıyor ve plastiğin üzerine bir idrar akışı sıratıyor. Mesanesi boşaldığında, i çamaşırını tekrar yukarı kaydırıyor ve elbisesinin kalçalarının üzerine düşmesine izin veriyor.

ubuğu lavabonun üzerine yerleştirir. Çubukta iki küçük pencere vardır. Birinci pencereden mavi bir çizgi geçiyor. Eğer ikinci çizgi görünürse, bu hamilelik anlamına gelir.

Zihnim, tatlı beyaz ışıktan oluşan nazik ve yumuşak bir alanda güvenle dolup taşıyor. Buradan bakınca, hamile olup olmadığımın bir önemi yok. Sadece sonsuzluğun ışığı var. Burada, ışığın içinde, hiçbir şey bana dokunamaz.

Ta ki ikinci satır belirip beni sıcak ışıktan koparıp bedenime geri döndürene kadar.

İkinci satırın gerçekten hiçbir anlamı yok. Anlamsız, sadece bir sembol, bir işaret. Ama anlamı çok büyük, yerçekimsel. Bu izgi fotoğraflarda gördüğüm gama ışını patlamasına benziyor: yeni, korkunç bir dünyanın ufku gibi gökyüzünde uzanan mavi parlak bir patlama.

İçimde şiddetli bir şeyler olmasını, korkudan ya da sevinçten titremeyi ve sarsılmayı bekliyorum. Hiçbir duygu gelmiyor.

Ağlamak ya da kusmak istiyorum ama ikisi de olmuyor. Pencereden

güneş parlıyor. Dışarıda dünya kendi işine bakıyor. Kanepenin üstünden

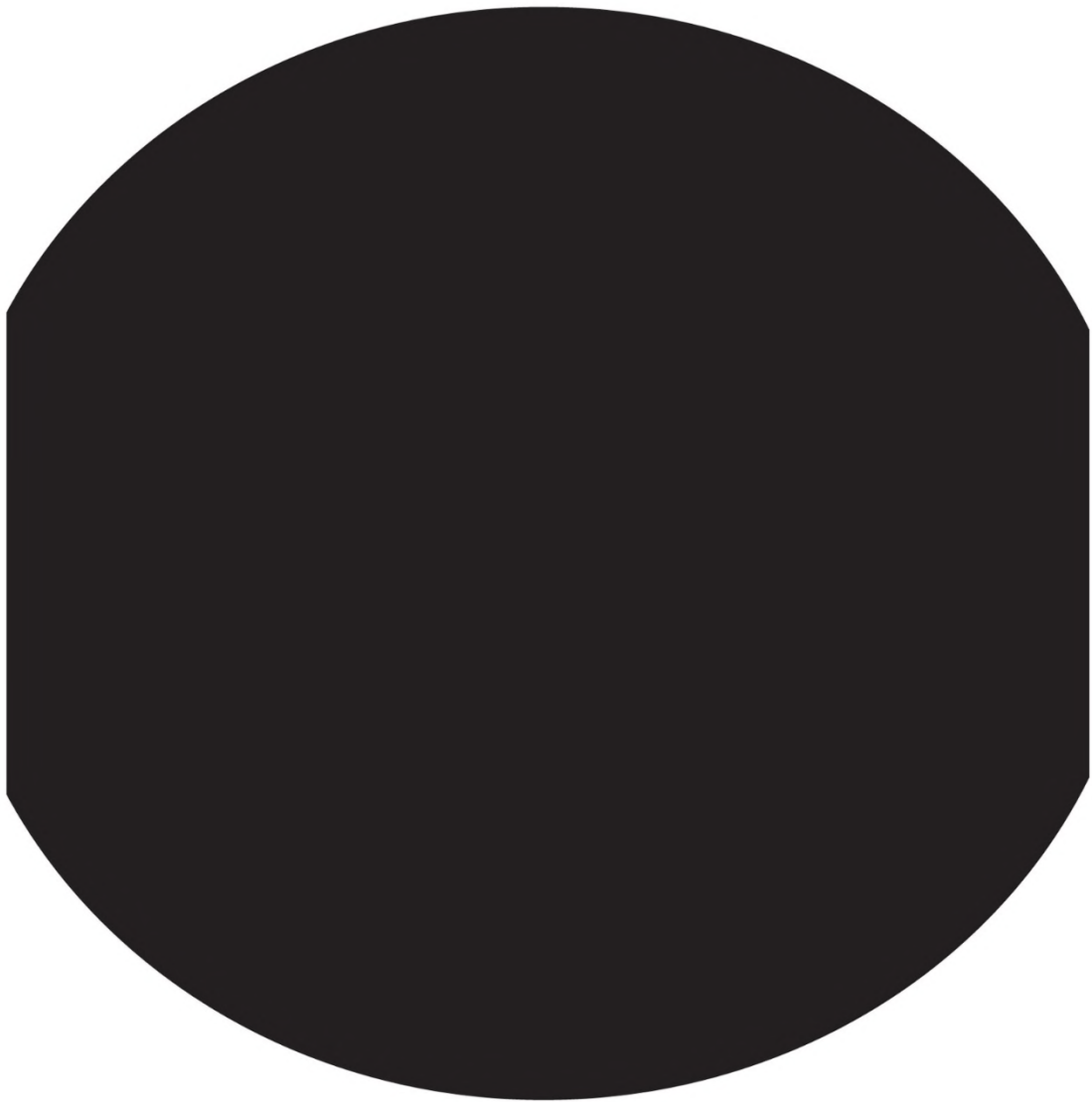
kara delik beni izliyor.

Çubuğu çöpe atıyorum ve banyodan çıkıyorum. Tezgâhın üzerine iki satır koyuyorum ve onları kasıtlı bir hassasiyetle burnuma çekiyorum.



Notlar ve Araştırma

- Yeni bir makalede, gökbilimciler kara deliklerin merkezinde solucan deliklerinin gerçekten var olabileceği varsayımında bulunuyorlar. Araştırmalar devam etmekle birlikte, bu yeni keşif kara deliğe giren her şeyin yok olduğuına işaret eden onlarca yıllık hesaplamaları geçersiz kılıyor.
- Solucan deliklerinin varlığı tartişılmaktadır. Einstein uzay ve zaman hakkındaki teorilerine solucan deliklerini de dahil etmişti, ancak var olduklarını hiçbir zaman kanıtlayamadık. Bununla birlikte, tıpkı kara delikler gibi, solucan delikleri de matematiksel bir olasılık olarak kabul edilir.
- Yeni hipoteze göre, bir kara deliğe giren nesneler nihayetinde bir solucan deliğine girebilir ve uzay ve zamanda seyahat edebilir.
- Görünüşe göre bir kara deliğe girdiğinizde iki olası sonuç var: paramparęa olabilirsiniz ya da küçük bir ihtimalle başka bir uzay ve zamana, başka bir boyuta geğebilirsiniz.
 - **Birinci Seçenek:** Bedenim gerildi, spagettileşti, kara deliğin katıksız gücüyle paręalara ayrıldı.
 - **İkinci Seçenek:** Hayatta kalırım ve kendimi başka bir boyutta, başka bir zaman çizgisinde, tamamen başka bir yaşamda bulurum.



tohum

/ˈsēd/

isim

1. normalde yeni bir bitki üretmek için çimlenme yeteneğine sahip, bitkilerin döllenmiş olgunlaşmış yumurtaları.
2. Narın yenilebilir çekirdekleri aril olarak da bilinir.

İnkâr, bana hâlâ normal bir Pazar günüymüş gibi davranmamı sağlıyor. Kendimi dışarıda, kaldırımda, beni sanat müzesine götürecek bir araba beklerken buluyorum. Odaklanmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor.

Kokain içimde vızıldıyor ama yeterince uyuşmuş değilim. Sorunum çok büyük. Bir çocuk büyüklüğünde. Güneş gözlüklerimin arkasından ağlıyorum. Bu gerçek içimi karıştırıyor, kaburgalarımı yırtan bir kasırga gibi.

Uzay ve zaman dokusunda bir bozulma, bir yırtılma olmalıydı. Ama dünya bendeki değişimden bağımsız olarak dönmeye devam ediyor.

Araba yanaştı ve ben de bindim.

"Günün nasıl geçiyor?" diye soruyor şoför.

Çılgılık atmak istiyorum: *İçimde ölüyorum, hamileyim, buradan nefret ediyorum, ben bir hiçim, olacağımı düşündüğüm şey değilim, ölmek istiyorum, istiyorum, ölmek istiyorum, şimdi ne yapacağım? Hayatımı mahvedeceğim, ben bir hatayım, hayatım ellerini boğazıma doluyor, ben-*

"İyiym," diyorum. "Sen nasılsın?"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Pazar günleri çok yoğundur! Herkes her yere gitmek ister; parka, okyanusa, müzeye."

Neşesi açık ve nazik, bu da üzüntümü daha da artırıyor. Ona cevap vermek, bu sahnedeki rolümü oynamak için gücümü topluyorum.

"Burada hafta sonları hep böyle olur," diyorum. "Çok eğlenceli."

"Sanatı sever misin?" diye soruyor. Ela gözleri dikiz aynasında parlıyor. Bir hıçkırık kaçmaya çalışıyor, ama onu bastırıyorum.

"Sanatı seviyorum," diyorum ama kelimeler boğuk çıkıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, hâlâ sessizce ağlıyorum. "Ben 1 ne'yim," diyorum.

"Emin misin?" diye sorar. "Hiç de öyle görünmüyorsun. Senin gibi güzel bir kız ağlamamalı, hele de hafta sonu."

"İyi olacağım," diyorum. "Sadece başımda bir sürü şey var."

"İşler her zaman daha kötü olabilirdi, değil mi? Açlıktan ölen çocuklar var! Ve sen burada, bu arabanın içinde müzeye gidiyorsun."

Bana annemi hatırlatıyor. İçimde bir özlem ve korku sancıları dolaşiyor. Annem yaptığım karmaşadan dolayı hayal kırıklığına uğradı. Annem acı çekerdi.

Başımı sallıyorum ve ağlamaya devam ediyorum.

"Hiçbir şey o kadar kötü olamaz," diye yalan söylüyorum. "Arabadayım ve müzeye gidiyorum."

"Kesinlikle," diyor. "Mutluluğu seçin! Mutluluk her gün yaptığımız bir seçimdir!"

Dikiz aynasında gözleri kocaman bir gülümsemeyle parlıyor. Bir hıçkırık daha sanki pençeleri varmış gibi boğazıma tırmanmaya çalışıyor. Onu aşağıya, karnıma doğru bastırıyorum, içimdeki çocuğun da hıçkırdığını hayal ediyorum.

sanat

/ˈärt/

isim

- 1. İnsanın yaratıcı beceri ve hayal gücünün, tipik olarak resim veya heykel gibi görsel bir biçimde ifade edilmesi veya uygulanması, öncelikle güzellikleri veya duygusal güçleri için takdir edilecek eserler üretilmesi.**

Örneğin, sanat müzeleri beni her zaman en çok sakinleştiren yerler olmuştur. Philadelphia'daki müzede bir keresinde ışıksız bir odaya girmiştım. Kara delik o karanlıkta neredeyse buharlaşıyor gibiydi, ama tamamen yok olmak için sadece birkaç ton fazla karanlıktı.

Duvarın karşısında eski bir ahır kapısı duruyordu. Karanlıkta omuz silktim, çalışmanın amacının ne olduğundan emin değildim. Ama gitmek için döndüğümde, ahır kapısındaki bir delikten parlak bir ışık parladı. Gözetleme deliğine yaklaştım, içeri bakmak için eğildim.

İçeride özenle hazırlanmış bir enstalasyon vardı. Sahte mavi bir gökyüzünün altında, çorak bir çalılık boyunca akan küçük bir nehrin bulunduğu bir manzara, elinde Rickerling feneri tutan çıplak bir kadın, bacaklarını açmış, en mahrem yerini sergiliyordu.

Vücudu o kadar soluk ve damarlarla doluydu ki canlı ya da ölü olabilirdi ama o kadar gerçekçiydi ki nefes aldığına yemin edebilirdim. Emin olmak için gözümü tahtadaki deliğe yaklaştırdım, belki de ben onu bulmadan hemen önce ölmüştür diye düşündüm. Kalbim, eserin acımasız dürüstlüğü karşısında, onun bedenini bu şekilde, savunmasız ve terk edilmiş olarak gördüğüm için çarptı.

Her şey bir ayna olabilir ve yüzüm onun bedeninden bana bakıyordu. O benim ikizimdi. İçimi bir şefkat dalgası kapladı. Bir süre onunla kaldım.

Yerde ölmek üzere olan bir kuşun yanında oturup göğsünün son kez kabarmasını, son nefesini bekler gibi.

Kara delik kapıdan geçip tesisatın içine girdi, sonra ikizimin bedeni üzerinde genişleyerek sahte gökyüzünü mürekkepledi. Geriye dönüp baktığımda, o an bir uyarı olabilirdi.

Müzedede, doğruca ana cazibe merkezine **gidiyorum**. Öne çıkan sergi, adını hiç duymadığım bir sanatçıya ait: Alina Szapocznikow. İnsan vücudunun ürkütücü, canlı düzinelerce heykeli dev beyaz odayı süslüyor.

İlk parça olan *Küçük Tatlı I*'de, bir kadının deri benzeri reçineden oluşan ağzı ve çenesi, sanki dudakları ikindi çayı için servis ediliyormuş gibi, lavanta rengi cam bir tabak içinde sarı bir bezin üzerinde durmaktadır. Kadının geri kalanı nerede? Bir yerlerde, ağzı olmayan bir kadın aramızda dolaşıyor olmalı.

Cam kek standlarında sergilenen göğüs ve meme ucu heykelleri, lambaların gerilmiş boyunlarının üzerinde ışıklı dudaklar var. Köşede, yontulmuş bir bedende parlayan kırmızı göğüsler ve başın olması gereken yerde bir yığın mavi ağız var. Ona bakıyorum, bekliyorum, sanki sonunda ikimizden biri canlanacakmış gibi.

Karanlık bir form gözüme çarpıyor. Serinin merkezinde, şişkin bir mide şeklinde duvarda asılı duruyor. İçinde, kırmızı bir yumurtalık yuvalanmış, içeriden aydınlatılmış.

Karnıma dokunuyorum. Kendi kırmızı yıldızım içimde ısılıyor, heykele geri dönüyor, bir çift sefil ikiz.

Evde, müzeden sonra, bir sıra daha yapıyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve klinikleri arıyorum.

Telefona nazik ve ilgili bir kadın cevap veriyor.

"Ne kadar ilerledik?" diye soruyor, sanki bu işte birliktymişiz gibi. Sesi bulut gibi. Sesi iyi bir anne olacaktı gibi geliyor. Onun tarafından nazik, beyaz bir sisle sarılarak büyütüldüğümü hayal ediyorum.

"Emin değilim," diyorum.

"Buraya geldiğinizde bunu anlamanıza yardımcı olabiliriz" diyor. "Şimdi, evde zaten pozitif test yaptınız mı?"

"Evet," dedim. "İki çizgi gördüm. İki çizgi vardı. İkinci çizgi. Onu gördüm. İlk başta bir sıra vardı, ama sonra ikinci-"

Çözüldüğümü anlıyor ve nazikçe araya giriyor.

"Peki, ne zaman gelebilirsin tatlım? Seçeneklerinize geçmeden önce muhtemelen ne kadar hamile olduğunuzu öğrenmeliyiz."

"Bugün vaktin var mı?" Ben soruyorum.

Ağladığımı gözyaşlarım ağzıma vurduğunda fark ediyorum, tuz dudaklarımı yakıyor.

"Elbette istiyoruz, tatlım. Neden bu öğleden sonra gelmiyorsun? Adını ve numaranı alayım, treni harekete geçirelim."

Sorularına cevap veriyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Kara delik çılgınca genişliyor.

Bana ne olduğundan emin değilim ama harekete geçiyorum. İlerliyorum. Tren istasyondan ayrılıyor.

Bir çizgi daha çekiyorum ve koltuğumdan boşluğa bakıyorum. Bir an için etrafımdaki her şey çözülüyor ve karanlık bir sisin içinde asılı kalıyorum.

Sonra kendimi toparlarım. Kendime bunun sadece tamamlanması gereken bir görev olduğunu söylüyorum. Yapılacaklar listesinde sadece bir madde.

Telefonumun ekranına dokunuyorum. İki dakika içinde bir araba geliyor. Şoförle sohbetimiz çok az. Araba ucuz sabun kokuyor ve içimi bulantı kaplıyor. Kusma dürtüsü geçiyor. Sahne yine bir film gibi, artık benim hayatım değil. Hüzünlü bir müziğe bile ihtiyacı yok.

Klinikte bir grup kadın daire şeklinde duruyor. Uzun etekler, kapüşonlu yağmurluklar ve makul ayakkabılar giyiyorlar. Çoğunun saçları ağarmış ve yüzleri kırıkmış. Girişe yaklaştığımda bir kadın gruptan sıyrılıp yaklaşıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Sana nasıl yalan söylendiğini biliyorum. Doğru seçimi yapmak için zamanın var."

Elinde, kapağında *Anneniz Hayatı Seçti* yazan küçük bir broşür ve bir dizi siyah tespih var. İpin ucundaki ince beyaz bir haç havada titriyor.

Bazı kültürlerde gül yapraklarından tespihler yapılır. Bir belgeselde görmüştüm: elleri benekli ve saçları kırışmış yaşlı bir kadın gül yapraklarını kaynatıyor, sonra da onları küçük boncuklar haline getiriyordu. Gül yapraklarından yapılmış küçük bir boncuk embriyoya benziyor olmalı.

"Sadece bazı testler için buradayım," diyorum.

Gözleri suçlamayla parlıyordu. "Tanrı'ya yalan söyleyemezsin. O her şeyi görür. Ne yaptığınızı görüyor."

Ama Tanrı şehirlerde bulunmaz, ona bunu söylemek istiyorum. Şehirde Tanrı için yeterli gökyüzü, alan ya da zaman yoktur. Tanrı sadece gökyüzünün çok büyük olduğu, yüzünüzü ona doğru bastırabileceğiniz, ılık görüşünüzü yutana kadar maviye doğru uzanabileceğiniz kırlarda var olabilir. Mümin olmanın bir yolu da budur.

Gençken Tanrı'nın gökyüzünde, aşağıdaki dünyayı gözetleyen dev bir göz olduğunu düşünürdüm. Eğer Tanrı dev bir göz olsaydı, derimin içini, rahmimdeki kırmızı yapraklara kadar görebilir miydi? Dev göz bundan sonra ne olacağını bilir miydi? Dev göz kara deliğe mi bağlıydı?

"O her şeyi görür," diyor kadın, tespahi başparmağı ve ön parmağı arasında ovuşturarak. "O senin ne yapacağını biliyor! Bunun için cehennemde yanan sen olacaksın!"

DİN

/rə'lijən/

isim

- 1. insanüstü bir kontrol gücüne, özellikle de kişisel bir Tanrıya veya tanrılara inanma ve tapınma.**
- 2. Belirli bir inanç ve ibadet sistemi.**

Örneğin, ailemin büyük sarı steysin arabamızla uzaklaşmasını izledim. Babam ona Banana Boat ismini vermişti. Beni ilmiyal dersinde bırakmışlardı. Sekiz yaşındaydım. Ders her Salı günüydü. Dört saat boyunca İncil'i öğreniyordum, etrafımda yaşıtım kızlar vardı.

Rahibeler bizi içeri çağırana kadar kilisenin bahçesinde bekledim. Yemyeşil sarmaşıklar gri taşlara tırmanıyordu. Bu kısım bana biraz sihir gibi geliyordu, bu yüzden erken gelmeyi seviyordum. Her şeyin üzerinde bir sessizlik vardı. Buna kutsallık deniyor sanıyordum.

Rahibeler kolalı siyah ve beyaz giysiler giymişlerdi, boyunlarından kahverengi haçlar sarkıyordu. Başları örtülüydü, bu yüzden buruşuk yüzlerinin üstündeki saçları göremiyorduk. Elleri fen kitabımdaki farelerin pençelerine benziyordu. Bizi içeri buyur ettiler.

Dört saat boyunca sıkılmış bir halde oturdum ve beyaz duvar saatinin siyah akrep ve yelkovanını izledim.

Bir Salı günü sınıfa yeni bir rahibe geldi. Diğer rahibelerden daha iyi bir kıyafet giydiği ve daha büyük bir baş örtüsü olduğu için daha önemli olabilirdi.

"Bu öğleden sonra Rahibe Theresa'ya hoş geldin diyelim," dedi sıradan bir rahibe. "Kendisi özel bir sunum için burada."

"Merhaba çocuklar," dedi Rahibe Theresa. "Bugün bedenleriniz ve bebekler hakkında konuşacağız."

Karnımın bebeklerle dolu olduğunu hayal ettim, bir grup bebek hamster gibi içeride hareket ediyordu. Omurgamdan bir ürperti geçti.

Rahibe Theresa, "İlk olarak önemli olan, bedeninizi yalnızca Katolik evlilik birliğinin kutsallığı içinde bir erkeğe vermenizdir," dedi. "Ama size vücudunuzla ilgili bir başka önemli şey daha söylemek için buradayım."

Hepimiz o şeyin ne olduğunu duymak için bekledik. Rahibe Theresa masanın üzerindeki bir çantaya uzandı.

Rahibe Theresa, "Bir gün siz de hamile kalabilirsiniz," dedi. "Vücudunuzda bir bebek olduğunda neler olduğu ve bu bebeği vücudunuzda güvende tutmanızın Tanrı için neden bu kadar önemli olduğu hakkında konuşmak istiyorum."

Çantayı ön sıradaki bir kıza uzattı. Kız başını eğdi ve içinden bir şey çıkardı, sonra çantayı arkasındaki kıza uzattı, o da aynısını yaptı.

Rahibe Theresa, "Bir bebek Tanrı'nın bir armağanıdır," dedi. "Bir çocuk Tanrı'nın en büyük eseri ve en kutsal hazinesidir. Çocuk dünyaya getirmek ve onları Tanrı'nın sevgi dolu ışığında büyütmek bizim ilahi görevimizdir."

Çanta bana doğru gelmişti. Aşağıya baktım.

İçeride düzinelerce minik plastik cenin vardı. Hepsi orada kalabalıktı, küçük bedenleri birbirine çarpıyordu. Derileri benimkinin rengindeydi. Bir sonraki kıza vermeden önce yapmam gerektiği gibi çantadan bir tane aldım.

Rahibe Theresa, "Şimdi kızlar, elinizde tuttuğunuz şey on iki haftalık bir bebek," dedi.

Fetüsü avucumun içine aldım. Sanki üşümüş gibi kıvrılmıştı. Kulak yerine küçük yumruları ve minik bir ağzı vardı. Sanki uyuyormuş gibi gözleri kapalıydı.

Rahibe Theresa, "Hiçbir koşul altında bu bebek öldürülmemeli," dedi. "Bu konuda hepimiz hemfikir miyiz?"

Etrafıma baktığımda bütün kızların başlarını salladığını gördüm. Ben de başımı salladım.

Rahibe Theresa, "Şimdi size bu bebeği öldürebileceğinizi ve bunun bir önemi olmadığını söyleyecek insanlar var," dedi. "Ama bu bebek önemli! Her bebek Tanrı için önemlidir!"

Gökyüzündeki büyük gözün bana ve elimdeki fetüse baktığını düşündüm.

Rahibe Theresa, "Bebeklerinizi evinize götürmenizi ve Tanrı'nın sevgisi ve sizin özverili bakımınız sayesinde güçlü ve güzel büyümeleri için onları korumanızı istiyorum" dedi. "Tıpkı bir gün evlendikten sonra gerçek bebeklere bakacağınız gibi."

Fetüsü yanımda eve götürdüm. O gece, sanki benimmiş gibi, sanki zaten bir anneymişim gibi onu yatağında yanıma yatırdım.

kliniğin içi açık bej rengine boyanmış ve salon mavi-gri endüstriyel halı ile kaplanmış. Halı bana iş yerimi hatırlatıyor. Gözlerimi kısarak Roor'a bakıyorum ve burada değil de işteymişim gibi davranıyorum.

"Bir randevu için mi buradasın, tatlım?" diye sesleniyor bir ses.

Kurşun geçirmez camdan bir duvarın ardında, önlüklü ve soluk mavi cerrahi maske takmış sarışın bir hemşire masasından başını bana doğru eğiyor, mavi gözleri yüzünün alt yarısını örten kumaşın üzerinde canlı bir şekilde parlıyor. Maske taktığını gördüğüm birkaç kişiden biri. Etrafıma baktığımda tüm personelin maskeli olduğunu fark ediyorum.

"Evet," dedim. "Saat üçte bir randevum var."

"Evrak işlerinizi başlatalım ve kısa sürede taşınmanızı sağlayalım," diyor ve bir panoyu bir yuvadan geçiriyor.

Dikkatli konuşmasına, burada bulunma nedenimi tam olarak nasıl kabul etmediğine dikkat ediyorum.

Kendimle ilgili gerçekleri yazıyorum: adres, tıbbi geçmiş, yaş, sigorta, acil durum irtibat kişisi-Maria.

Birkaç dakika sonra hemşire bana iki sandalyeli küçük bir odaya kadar eşlik ediyor. "Şimdi tatlım, burada biraz kan tahlili yapacağız" dedi. "Biz Doktorla görüşmeden önce her şeyin teyit edilmesini istiyorum."

Sonra her şey ortaya çıkıyor: kolumun hazırlanması, gümüş iğnenin ortaya çıkması, damara batırılması, kanın benden şişeye akması, kırmızı, kırmızı, kırmızı, narın içi gibi kırmızı.

Hemşire daha sonra bana bir muayene odasına kadar eşlik ediyor ve şişeyle birlikte ortadan kayboluyor. Masaya oturuyorum ve beyaz kasap kağıdı ağırlığımın altında kırışıyor ve yırtılıyor. Bu sestten nefret ediyorum, bu yüzden nefesimi tutuyorum, hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Kara delik terazinin üzerinde asılı duruyor.

Doktor, maskesinin üzerinde kestane rengi saçları ve nazik kahverengi gözleri olan bir kadındır.

"Merhaba," diyor elinde çizelgemle odaya girerken. Boynuna tünemiş dev bir nişan pırlantası duvardaki gökkuşağı prizmasını kırıştırıyor. "Nasılsınız?"

"İyiym," diyorum, nihayet gözyaşlarımı tutamayarak.

"Sen nasılsın?" "İyiym," diyor neşeyle.

Neşesi tenime vuruyor, delici gümüş bir kanca gibi. O iyi, belki harika ya da en azından benden daha iyi. Normal bir gün geçiriyor. Muhtemelen işe gitmeden önce kocasına veda öpücüğü vermiştir. Belki buraya gelirken arabada en sevdiği şarkıyı mırıldanmıştır. Bir silahın namlusuna bakmıyor, bugün değil.

"Şimdi, evde yaptığınız testin pozitif çıktığını biliyorum," diyor daha sakın bir sesle. "Ve kan tahlilinizin hamile olduğunuzu gösterdiğini bilmenizi istedim."

Haber şimdi daha sert vuruyor, kalbime bir balyoz gibi iniyor, içim içime sığmıyor. Evde yapılan testin bir miktar hata payı vardı. Sonuçların yanlış olduğunu, tüm bunlardan hala zarar görmeden çıkabileceğimi umduğumu fark ettim.

"Ben... Anlıyorum," diye boğuldum.

"Eğer bu konuda rahatsanız, seçeneklerinizi tartışmanın iyi olacağını düşünüyorum."

Onları görüyorum: tespihli kadınları, plastik ceninleri dağıtan rahibeyi, pencerenin altındaki adamı, Maria'yı, Nicole'ü, şefi, annemi, babamı, CEO Sasha'yı.

"Dünyaya bir çocuk getirmek için en uygun zaman gibi gelmiyor," diyorum. "Bir çocuğa ihtiyacı olanı veremem."

Sempati ile başını sallıyor. Bunları ilk kez yüksek sesle söylüyorum.

"Sanırım... Sanırım sonunda bekâr bir anne olacağım," diyorum.

Görüyorum: şef evde kız arkadaşıyla, faturalarımın vadesi geçmiş, hamile olduğumu söylediğimde Sasha'nın yüzündeki öfke ve olası kıskançlık, babamın hayal kırıklığı, parlak geleceğim yerini başka, daha karanlık bir yola bıraktı.

"Baba resimde yok mu?"

"Hayır... gerçek anlamda değil."

"Finansal olarak, sen...?"

Olası bir geleceğin başka bir döküntüsü: bacaklarımın arasından bir çocuk çıkıyor, her yer kan içinde, kordon inek bağırsağı gibi.

"Hayır, bu şehirde olmaz. Çocuk yetiştirmek için berbat bir yer. Benim için de berbat bir zaman."

"Anlıyorum," diyor. "Bu zor bir karar ama seni destekliyoruz. Şimdi seçeneklerinizi belirleyebilmemiz için en son ne zaman adet gördüğünüzü öğrenmemiz gerekiyor."

Ona son adet tarihimi söyledim.

Doktor, "Bu da altı ila yedi hafta arasında olduğunuzu gösterir," diyor. "Prosedürü planlayabilmemiz için kararınızı bir an önce vermeniz gerekecek."

Prosedür. Dilin muğlaklığı beni korkutuyor.

Başka bir Döküntü: çıplak göğsüme yaslanmış buruşuk bir yenidoğan, minik parmakları kıvrılmış, ağzı meme ucumda. Kalbimin bu görüntüye tepki vermesini bekliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Doktor elini sanki çok küçük ve narin bir şey tutuyormuş gibi kavrayarak, "Altı haftalıkken, size bir fikir vermesi açısından, embriyo yaklaşık bir nar tanesi büyüklüğündedir," diyor. "Kararınızı aceleye getirmek istemiyoruz. Sadece ne kadar beklersek komplikasyon riskinin o kadar artacağını belirtmek istiyorum."

Hayal ediyorum: Doktor rahmimden enfes meyveler koparıyor, uyandığımda onları bana sunuyor. Ejder meyvesi, çarkıfelek meyvesi, guava, lgs, nar ile doluyum.

"Açıkçası, daha uzun süre bekleyebilirsiniz" diyor. "Ama işlemi önümüzdeki birkaç gün içinde yaparsak ikiniz için de daha iyi olur."

İkiniz için de. Şef ve beni mi kastediyor? Yoksa ben ve çocuğu mu?

"Tamam," diyorum. "İşlemi yaptırmak istiyorum."

"Size bir randevu ayarlayacağız" diyor. "Bunun asla kolay olmadığını biliyoruz ama biz sizin için buradayız."

Bu hiç kolay değil. Bununla ne demek istiyor? *Bu* benim dağınıklığım, hayatım, sahip olamadığım çocuk *demek*. *Bu*, içimdeki meyvenin çıkarılması demek.

"Süreç nasıl olacak?" Ben soruyorum.

"Önce sizi alacakaranlık sedasyonuna alacağız."

"Alacakaranlık sedasyonu mu?" Ben soruyorum.

"Hiç acı çekmeyeceğinizden emin olmak istiyoruz. Merak etmeyin, işlemiden kısa bir süre sonra uyanacaksınız."

"Ne kadar sürer?"

"Yaklaşık on dakika sürecek, ardından sizi gözlem altında tutacağız ve her şey yolunda dedikten sonra sizi dinlenmeniz için eve göndereceğiz. Çoğu kadın birkaç gün boyunca ağrı, lekelenme veya ağır kanama yaşayabilir."

"Anlıyorum."

"Sadece 1ne olacaksın," diyor. "Bu rutin bir şey. Ve sen kendin için doğru seçimi yapıyorsun. Önemli olan tek şey bu."

Şu kelimeye tutunuyorum: *fine*. Onu gerçek kılmaya çalışıyorum.

Ayrılmadan önce bana bir tarih ve saat verdiler. Tüm duygularım yok oldu. Artık her şey mantıklı, bir görevin tamamlanması. İşe gitmem gerekecek, bunu fark ettim.

Kendimi sakinleştirmek için en basit senaryoyu kurguluyorum: birkaç gün içinde uyuyacağım ve sonra boş olarak uyanacağım.

Evde, koltukta, akşamüstü ışığında. Garip bir his beni tekrar sarıyor: Vücudum anne olmak istediğimi söyleyen bir hormon salgılıyor. Kalp atışlarım değişiyor, kulaklarımdaki nabız *anne, anne, anne diye* fısıldıyor. Sarsmaya çalışıyorum ama koruyucu bir el karnıma gidiyor.

İndirimli nar tezgâhımın üzerinde duruyordu. Onu elime aldım. Meyve koyu kırmızı ve üzerinde beyaz, bordo ve sarı tonları var. Tepesinde küçük bir taç var. Narı hafifçe sıkıyorum, içindeki kanlı mücevherler gibi parıltıyan yüzlerce çekirdeği nasıl serbest bırakacağımı bilemiyorum.

Maria ve Nicole ile **akşam yemeği rezervasyonum var**. Bir yanım iptal etmek istiyor ama kara delikle baş başa kalma düşüncesine dayanamıyorum.

Evimin yakınındaki tapas restoranında buluşuyoruz. Duvarlar koyu kırmızı, kalbin zengin rengi ve araba tamponları ve sahte Rovers filizlenen kovboy çizimleri gibi hip çöplerle sıvanmış. Birkaç hafta önce şefle birlikte burada yemek yediğimde mutfaktan kalp şeklinde bir çift ahtapot dokunacı çıkmıştı. İşte bu kadar aşık görünüyorduk.

Maria ve Nicole arkada oturmuş, bir sürahi sangria'nın yarısını bitirmişlerdir. Maria bir bukleyi çekiştiriyor. Nicole siyah kaftanının içinde gözlerini deviriyor.

"Orospu!" Maria diyor. Beni görünce kahverengi gözleri parlıyor.

"Selam kızım," diyor Nicole, monoton bir sesle. "Gelmen ne güzel." "Üzgünüm geciktim," diyorum yalan söyleyerek. "Sanat müzesinde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Sen bir uzay öğrencisisin," diyor Nicole.

"Kahretsin, o sergiye yetişmek istiyordum," diyor Maria. "Çalışmaları vahşi görünüyor."

"Harikaydı, gerçekten tuhaf ve ürkütücüydü, bir bakıma," diyorum. "Her neyse, siz ikiniz ne yemek istersiniz?"

Sahte ben devreye giriyor. Midem bulanmıyormuş gibi davranıyorum. Üzücü haberlerimi gömülü tutuyorum. Bazı mezarların gizli odaları vardır. İçimde, gerçek benliğimin yaşadığı karanlık bir mağara var.

"Queso," diyor Maria. "Ve şu ahtapot yemeği çok lezzetli görünüyor."

Olası bir gelecek görüyorum: Kana bulanmış bir hastane yatağındayım, şefin çocuğu içimi parçalıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum. "Ben de denemek istiyordum." "Ee," diyor Nicole. "Neyin var senin?"

Sorusunun ucunda meraklı bir nokta var. Gagasının kazdığını hissedebiliyorum. Nicole bu yönüyle anneme benziyor: ikisi de gizli bir açığı ortaya çıkarmaya çalışır gibi sorular soruyor. Dalgaların altındaki sonar gibi gemi enkazındaki sırları tespit edebiliyorlar. Acaba hamile olduğumu anlayabilir mi?

"Pek bir şey yok! Sadece dünyanın yıkılışını izliyorum," diyorum. "İşler çığırından çıktı! Dün gizli bir proje için beni merkeze çağırdılar."

Nicole, "Tabii ki öyle," diyor.

Garson yaklaşıyor ve sipariş veriyoruz.

"Dün hastaneden eve döndüğümde panik atak geçirdim," diyor Maria. "Oturma odamdaki Roor'da yaklaşık dört saat geçirdim. Ben de gizli bir proje üzerinde çalışıyorum ve üstesinden gelemeyeceğim kadar çok şey var. İş cehennemi, kira artışları ve virüs arasında, böyle bir hayat olabilir mi?"

Nicole gözlerini devirerek, "Yemin ederim, ikiniz de sanki CIA için çalışıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz," diyor. "Gününüzü dinlemek için güvenlik iznine mi ihtiyacım var? Ve siz ikiniz neden hafta sonları çalışıyorsunuz?"

"Evet," diyor Maria, gözlerini kocaman açarak. "Gizlilik Sözleşmem, şirkete belirli bir düzeyde erişiminizin olması gerektiğini belirtiyor. Lütfen bana daha

fazla soru sormayın. Ben

Bu konuda konuşmak yasak."

"Şef nasıl?" Nicole, şeytani bir radar teknisyeni gibi gemi enkazlarımdan birine odaklanarak soruyor.

"O iyi, teşekkürler," diyorum. Ona bir lokma vermeye karar verdim. "Geçen sabah kaldı ve bana kahve yaptı. Farklı mıydı? Ama gerçekten güzeldi."

"Peki, kız arkadaşından ayrılacak mı, ayrılmayacak mı?" diye soruyor. "Yoksa siz ikiniz fantezi sikiş evi oynamaya devam mı edeceksiniz?"

"Sakin ol," diyor Maria. "Bırak bu cehennem çukurunda biraz eğlen. Hepimizin burada geçinmek için bir şeye ihtiyacı var."

"Bu şehir bir cehennem çukuru değil," diyor Nicole. "On beş yıldır burada yaşıyorum ve burası inanılmaz bir yer. Kültürü, müziği, yemekleri. İkiniz de bu şehrin sunduklarını takdir edemeyecek kadar yenisiniz."

Maria, "Dün bir adamın ayak parmaklarının arasından eroin çektiğini ve ardından kendi bokunu bir mağazanın vitrinine sürdüğünü gördüm," diyor. "Bunu açıkla. Bana bunun inanılmaz olduğunu söyle. Yapamazsın, yapamazsın amına koyayım."

Nicole gitmeye başladı, ama tam o sırada garson içkilerimizle geldi.

Bu ciddi bir an olmamalı, ama şimdi önümde binlerce gün batımının renginde kan turuncusu bir margarita duruyor. Kenarında tuz olan tekiladan daha fazlası. Bu bir seçim, tıpkı dondurucumdaki çizgiler gibi.

Hayat bir yılanın dili gibi ikiye ayrılıyor. İki yol önümde çatallanıyor. Hayat bundan mı ibaret? Kendi geleceğinde durana ve başka biri olana kadar bir seçim diğerini takip ediyor, üst üste yığılıyor mu?

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve kırmızı-turuncu tatlılığın boğazımdan aşağı, çocuğun beklediği, benimle birlikte lanetli gün batımını içtiği karnıma doğru kaymasına izin veriyorum.

Yemekten sonra dışarıda, restoranın önünde **oyalanıyoruz**. Maria kartuşunda hibrit THC bulunan, paranoya olmadan kafa yapmak için tasarlanmış bir tür olan bir vape kalemini etrafta dolaştırıyor. Nicole uzun uzun çekiyor ve kocaman bulutlar çıkarıyor. Bana uzattığında kalemi sallıyorum.

"Neyin var senin, iyilik meleği?" Nicole gözlerinde bir kıvılcımla soruyor. "Bizimle kafayı bulmak için çok mu iyisin?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," diyorum. "Yarın erken bir günüm var ve bir an önce eve gitmeliyim."

"Eve gitmek istemiyorum," diye sızlanıyor Nicole. "Hadi başka bir bara gidelim." Gecenin devam edeceği, daha fazla alkol içeceğim düşüncesi beni iliklerime kadar yoruyor.

"Çok isterdim ama pas geçmek zorundayım."

"Ben de," diyor Maria. "Bittim tükendim."

Nicole'ün gözbebekleri büyür, fırtınadan önce içinde bulutlar toplanır.

"Neyden bıktım biliyor musunuz? Siz ikinizden. Siz ikiniz ve lanet olası işleriniz. Sürekli kendinizi fazla çalıştırıyor ve bu teknoloji acele kültürü saçmalığına inanıyorsunuz. Benim işimde normal insanlar gibi çalışıyoruz."

"İşlerimiz mi?" Ben soruyorum. "Ne demek istiyorsun? Çalışmak zorundayız. Burada kalabilmemizin tek yolu bu."

"Oh, lanet olsun. Haftada doksan saat çalışmana gerek yok. Bu işleri seviyorsun çünkü sana kendini benden daha iyi hissettiriyorlar."

Fırtınasının rüzgarları artıyor. İşleri düzeltmeye çalışıyorum.

"Hayır, hayır, kesinlikle öyle değil," diyorum. "Sizden daha iyi olduğumuzu düşünmüyoruz."

"Oh, ikinizin de canı cehenneme," diye devam ediyor Nicole. "Siz ve gizli projeleriniz ve panik ataklarınız."

"Ne?" Maria sorar. "Az önce ne dedin sen?" "Sadece geçinmeye çalışıyoruz," diyorum. "Burada yaşamak çok zor."

Bu yanlış bir cümle; kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz öyle olduğunu anlıyorum. Nicole sert bir yumruk atmak üzere olan bir kol gibi geri çekiliyor.

"Burada yaşamak zor mu?" Nicole karşılık veriyor. "Senin için çoooooook zor, ha? Bu güzel şehirde olmak ve altı bin dolar kazanmak çok zor. Hiçbir şey sizin için yeterince iyi değil! *Hiçbir şey!* Siz dipsiz kuyularsınız. Nankör sürtüklersiniz! Siz iki kara deliksınız!"

"Dinle, benimle konuşurken ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, sürtüğ," diyor Maria, sesi yumuşamış ve korkutucu bir hal almış. "Çünkü devam edersen burası gerçekten vahşileşecek."

"*Ben mi?* Sorun ben miyim? Siz ikiniz değil misiniz? Bıktım artık, ikiniz de aklınızı başına toplaması gereken zavallı pisliklersiniz. *Lanet olası bir*

Tut!"

Son kısmı o kadar yüksek sesle uluyor ki, geceyi bir alarm gibi kesiyor. Sokaktaki kafalar dönüyor. Aşağılanmış bir halde kaldırıma bakıyorum. Öfke nöbeti içinde kayboldu, artık onu mantıkla geri çekmenin bir yolu yok.

İzleyicilerin bakışlarından cesaret alan Nicole ayaklarını yere vurmaya başlar, kollarını iki yana açarak çılgılık atar.

"Siz ikiniz burayı sevmiyor musunuz? O zaman gidin! Bu saçmalığa ihtiyacım yok!"

Ortam o kadar kaotik ki bir saniye daha dayanamıyorum. Maria olmadan uzaklaştım.

"Oh, klasik Cassie! İşler zorlaştığında kaçıp git!" Nicole arkamdan sesleniyor.

Geriye bakmıyorum. Sadece ilerlemeye devam ediyorum.

Nicole'ün sözlerinin acısı hala üzerimdeyken, yarı sarhoş bir halde eve **doğru birkaç blok yürüyorum**. Pastel binaların, gece için ya da sonsuza dek kapalı olan mağazaların ve kirli battaniyelerin altındaki ceset yığınları dışında boş olan parkın yanından geçiyorum.

Sokağıma dönüyorum ve bir manzarayla karşılaşıyorum: bir polis arabası kırmızı ve mavi ışıklarını pencerenin altında uyuyan adamın üzerine tutuyor. Kaldırımda oturuyor, ellerini arkasına kavuşturmuş, iki polis başında dikiliyor. Konuşuyorlar ama ne dediklerini duyamıyorum.

Ön kapıyı açtığımda adam başını kaldırıp beni gördü.

"*Bu o kaltak değil mi?*" diyor. "Bunu senin yaptığını biliyorum! Beni polise mi ihbar ettin? Eminim yapmışsındır, kaltak!"

Boş kalbim çatlıyor.

"Polisleri ben çağırmadım," diyorum ve binaya girerken başımı öne eğiyorum.

"*Orospu, eminim yapmışsındır!*"

Üst katta yatağa giriyorum. Rashing ışıkları kayboluyor ve pencerenin altındaki sokak sessizleşiyor, çok sessiz, hiç olmadığı kadar sessiz. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak uyuyorum, kara delik köşede asılı duruyor.

Rüyamda şefle birlikte alacakaranlıkta deniz kenarında uçsuz bucaksız beyaz kumların üzerinde duruyorum. Ona bebekten bahsetmek için ağzımı açıyorum, ama o çoktan uzaklaşıyor, sırtı bana dönük, sanki ben yokmuşum gibi, sanki hiç olmamışım gibi.

Bir başka Pazartesi gününün dehşeti ertesi sabah üzerime çöküyor. Trende telefonumu kontrol ediyorum ve manşetler her zamankinden daha kötü.

Kira Yasası Mahkemeye

Taşıyor Orman Mevsimi

Yaklaşıyor

Kaliforniya'da İlk Virüs Ölümü Gerçekleşti

Linke tıklamıyorum. Geldiğini gördüm. Yakında biz de diğer ülkeler gibi olacağız: hasta, karantinaya alınmış, ölmekte olan.

Trende, açık gökyüzünde güneşin doğuşunu izliyorum, fantastik ve elektrikli. Güzel hava, dünyanın ne kadar korkunç olduğu konusunda yanlış görünüyor: çocukla dolu midem, virüs, kira, vahşi yaşam.

Telefonum çalıyor. Şeften bir mesaj:

Seni yakında görebilir miyim? Seni çok düşündüm.

Başımı telefonumun ekranına eğiyorum. Beni böyle görmeyi nadiren ister. Küçük, ısıltılı bir umut kalbimdeki karanlığı yırtıyor.

Tabii ki! Bu gece daha sonra mı?

Ona mesaj atıp *hamile olduğumu* söylemek istiyorum ama vazgeçiyorum. Telefonum onun cevabıyla aydınlanıyor. Mesajını açmadan önce panik kanımda dolaşıyor: Ya hayır derse? Ya bu gece yine içimdeki hücreler ve kara delikle baş başa kalırsam?

Tabii ki! Sabırsızlanıyorum.

Rahatlama paranoyamı eritiyor. Onu gördüğümde, her şey anlam kazanacak. Onu gördüğümde, geleceğimi bileceğim.

"Geç kaldın," diyor Sasha.

"Geç gelen treni yakaladım," diyorum.

"Neden gevşemeye başladığına şaşırmadım?" diyor. "Özür dilerim. Saat daha sabahın sekizi."

Sanki zamanın anlamını tartışıyormuş gibi bana bir kaşını kaldırıyor. "Teklif mektubunu yazdın mı? Bu işe son vermenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Şu anda yapıyorum."

"Acele edin. İşinizi yapmadığınız için her gün PR fırsatlarını kaybediyoruz."

Korkunç bir görev. Beni hasta ediyor. Böylece sahte benliğim görevi devralıyor ve Noor için tüm acınası özellikleri detaylandıran bir mektup yazıyor:

Ana ofis: Lahor

Maaş: \$25,000 **İmza**

ikramiyesi: \$3,000

Hisse senedi

opsiyonları: \$10,000

Sahte benliğim teklif mektubunu onay için İK'ya gönderiyor. Sonra koltuğuma yığılıyorum.

Bir başka yıkım toplantısı. CEO, Jeremy ve Sasha gözleri yorgun bir şekilde büyük konferans masasında oturuyorlar. Güneş pencerelerden içeri giriyor ve dışarıdaki palmye ağaçları yeşil yeşil parlıyor.

"Selam," diyor Jeremy soğukkanlılıkla.

"Günaydın. Nasıl gidiyor?"

"Dün gece hack'leyerek içeri girmişler," diyor Sasha. "Sen geç geldiğin için bilemezsin."

"Nasıl geçti?" Ben sordum.

"İşe yaradı," diyor CEO. "Güvenlik açıkları ortaya çıktı. Üç milyon kullanıcının verileri. Şu anda hikayeyi sızdırmaya odaklanmış durumdayız. Hacker mesaj panoları için bir şeyler hazırlamanı istiyoruz."

"Ne?" Dedim.

"Bu konuda bir yazı yayınlayacağız ve teknoloji dergileri haberi bu şekilde alacak. Bahşış vermekten daha kolay," diyor Jeremy. "Sadece birkaç cümlenize ihtiyacımız var."

O zaman şirket benimle bir kez daha konuşuyor, ama bu sefer doğruyu söylüyor.

01011001 01101111 01110101 00100111 01101100
01101100 00100000 01101110 01100101 01110110
01100101 01110010 00100000 01110100 01110010
01110101 01101100 01111001 00100000 01100010
01100101 00100000 01101111 01101110 01100101
00100000 01101111 01100110 00100000 01110101
01110011 00101110 00100000 01011001 01101111
01110101 00100111 01110010 01100101 00100000
01101111 01101110 01101100 01111001 00100000
01101000 01100101 01110010 01100101 00100000
01100110 01101111 01110010 00100000 01100001
00100000 01100010 01110010 01101001 01100101
01100110 00100000 01101101 01101111 01101101
01100101 01101110 01110100 00100000 01100010
01100101 01100110 01101111 01110010 01100101
00100000 01110111 01100101 00100000 01100100
01101001 01110011 01100011 01100001 01110010
01100100 00100000 01111001 01101111 01110101
00101110 00100000 01000100 01101111 00100000
01111001 01101111 01110101 01110010 00100000
01101010 01101111 01100010 00100000 01100001
01101110 01100100 00100000 01100010 01100101
00100000 01110001 01110101 01101001 01100101
01110100 00101110 00100000

Asla gerçekten bizden biri olamayacaksın. Biz seni atmadan önce sadece kısa bir süreliğine buradasın. İşini yap ve sessiz ol. Sana hiçbir şey borçlu değiliz. Burada olduğun için şanslısın. Soru sorma. Konuşmayın. İşini yap. Üretin. Sana ne diyorsak onu yap. Sen nabızı atan bir bilgisayardan başka bir şey değilsin. Biz sadece anakartınızı istiyoruz. Biz senin arkadaşın değiliz. Ailen değiliz. Biz başarıya kadar bir takımız.

Baş ağrısının gümüş pırıltısı gözlerimin arkasında parlıyor. Toplantı odasındaki ışıklar haleye dönüşüyor.

"Dizüstü bilgisayarına yazabilirsin," diyor Jeremy. "Şifrelidir."

Dizüstü bilgisayarını kaydırduğında, sahte benliğim ortaya çıkıyor ve kelimeler dökülüyor.

Dün, veri mutabakatı start-up'ı Nomad, DOM tabanlı bir XSS saldırısına maruz kaldı. Nomad, web sitesi kullanıcılarını banka hesaplarına bağlar, böylece üçüncü taraf pazarlama tarafından hedeflenebilirler. Saldırı sırasında, Nomad müşteri verilerini açığa çıkaran ve üç milyon kullanıcının bilgilerini riske atan savunmasız bir uç nokta tespit edildi.

Dizüstü bilgisayarını Jeremy'ye geri veriyorum.

"Harika," diyor. "Bunu yayınlamak için maskeli bir IP kullanacağım."

Korkunç bir alamet: İK müdüründen **acil bir** toplantı daveti. Ofisi bir gökkuşağı: üç duvarı camdan yapılmış, böylece herkes içeriği görebiliyor. Tek duvarındaki postere göre buna şirket kültürümüzün altı temel direğinden biri olan şeffaflık deniyor.

Karşımda oturuyor ve ellerini kavuşturmuş. Mülayim bir yüzü ve altı yıllık hizmetinin ardından kazandığı, üzerinde şirket logosu olan yarım bir fermuarı var.

"Cassie," diyor nazikçe. "Bugün nasılsın?"

"Daha iyi olamazdım," diyorum. "Sen nasılsın?"

"Güzel, güzel. Ama konuşmamız gereken bir şey var."

"Tamam."

Yapabileceğim olası hataların bir montajı: Sasha'nın düşük performansıyla ilgili şikayetleri, ziyaret etmemem gereken bir web sitesi, şirket zamanında sosyal medya kullanımı.

"Pakistan'daki Noor'a yazdığınız mektupta bir sorun olduğunu fark ettim." Rahatlama paniğimi yatıştırdı.

"Oh? Sorun nedir?"

"Onu Lahor'daki merkezde çalışması için tuttunuz. Ama bizim Lahor'da bir ofisimiz yok."

"Ne?"

"Pakistan ofisimiz Karaçi'de." Bir vuruş geçti.

"Lahor'dan ne kadar uzakta?" diye soruyorum. "Yaklaşık on beş saat," diyor.

"Ama Sasha Pakistan merkezimizin Lahor'da olduğunu söyledi."

İK müdürü duraksıyor. "Neden size o ce'nin Lahor'da olduğunu söyledi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Rolün orada olduğu konusunda kararlıydı.

çünkü orada bir ofisimiz vardı."

Yüzünden sempatik bir ifade geçiyor. "Anlıyorum. Karışıklık için özür dilerim. Bazen böyle karışıklıklar olabiliyor."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. Gülümseme diyor *ki: Sasha'nın daha önce de ortalığı karıştırdığını gördüm.* Gülümseme diyor *ki: O bir moron.* Gülümseme diyor *ki: Bu sefer suçu üstlenmek zorunda kalacaksın.*

Kara delik onun yanında yükselir ve genişleyerek adaletsizlik içindeki masanın yanında öfkeyle döner.

"Suçlamayı bir kenara bırakıp bir çözüm bulalım. Noor, VOYAGER için değerli olabilecek harika bir aday gibi görünüyor. Ancak açıkçası, ona var olmayan bir iş için teklif götüremeyiz."

"Ne yapmamı istiyorsun? Onu bırakıp Karaçi'de birini mi işe alayım?"

"Zaten sözlü bir teklif yaptık, yani böyle bir şey söz konusu değil."

"Bekle, onu hala işe alacak mıyız?"

"Noor'la bir konuşma yapmanı istiyorum. Karaçi'ye taşınmaya açık olup olmadığını görmeni istiyorum."

"Ama ailesi Lahor'da. Taşınmak için imza atmadı."

"Burada çalışacağı için ne kadar heyecanlı?"

"Aydın üzerinde. Piyango kazanmış gibi."

"Peki, neden sadece taşınmasını önermiyorsunuz? Sadece buradaki suları test et. Bakalım bu fırsat için iştahı nasıl olacak."

"Taşınma masraflarını biz mi karşılayacağız? Yani, maaşı zaten çok düşük. En azından bunu yapabiliriz."

"Bunun faturasını ödemekle ilgilenmiyoruz." "Ciddi misiniz?"

"Bu konuda ateşini ölç, tamam mı? Bakalım Karaçi'ye taşınma konusunda ne hissedecek."

"Taşınması için ona bir şey veremez miyim? Herhangi bir şey?" "Ona kutularının masrafını karşılayacağımızı söyle."

"Kutuları mı?"

"Evet, kutuları ve malzemeleri."

"Ama bu hiçbir şey değil. İki yüz dolar gibi."

"Yapabileceğim en iyi şey. Bakalım bu konuda ne hissedecek ve oradan devam edelim?"

İK müdürü bana gülümsüyor ve toplantının bittiğini belirtmek için ayağa kalkıyor.

Haber hacker mesaj panosundan saatler içinde yayılır. Büyük teknoloji bloglarında manşetler atılır ve öğleden sonra üç gazete haberi ele alır.

Nomad Milyonlarca Kişinin Verilerini Riske

Atıyor Tehlikeye Girdiniz mi? Nomad Verileri

Hacklendi

İşte Nomad Müşterisiyseniz Yapmanız Gerekenler

Virüsün yayılmasına rağmen dikkatleri üzerimize çekmeyi başardık.

CEO şeffaf olmayan bir teşekkür e-postası gönderdi. Daha sonra, mutfakta, Jeremy gözlerinde bir parıltıyla bana başını sallıyor. Şehvetten ya da aşktan değil.

gelecek bir şey. Onun yerine, yeşil gözleri güçten parlıyor.

Birden o kadar netleşiyor ki daha önce görmediğime inanamıyorum: O artık genç tanrılardan biri. Pantheon'a katıldı.

Manşetlerden sonra evi aradım. Dışarıda, körfeze, yüzen erkeklerin çıplak sırtlarına uyuşmuş bir şekilde bakıyorum.

Telefon çaldığında, onların kamp gezisine çıkmış, el değmemiş bir göle rastlamış adamlar olduğunu varsayıyorum. Bazen gerçeklik o kadar acı verir ki, onun yanında yaşamaya devam etmek için onu çarpıtmamız gerekir.

En kötüsü oldu: Annem babamın cep telefonuna cevap verdi. Kara delik yavaşça yanımda dönüyor, beni dinliyor.

Onu orada, mutfakta, solmuş bej fayansların üzerinde dururken hayal ediyorum, ev yavaş yavaş onun etrafında eskiyor, yüzü geçen zamanla birlikte kendi içine gömülüyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, kelimeyi bir suçlama gibi uzatarak. "İyi, iyi," diyorum.

Gerçeğimi karanlık bir kutunun içine itiyorum, orada kıvranıyor, kör oluyor. Yeni Zelanda'da biyolüminesan solucanların ipekten yuvalar yaptığı mağaralar var. İpler, ziyaretçilerin başlarının üzerinde, parlayan larvalarla noktalı olarak asılı duruyor. Gerçek de böyledir: Girmek için çok uzaklara gitmeniz gereken bir mağarada gömülü ve parlayan, eğer yeterince cesursanız, karanlıkla yüzleşebilir ve bekleyen ağzına adım atabilirsiniz.

"Ben harikayım," diyor annem. "Tırnaklarımı yeni yaptırdım ve kızlarla buluşmak için bir tapas bara gitmek üzereyim. Hiç tapas yedin mi?"

"Evet," dedim. "Tapas yedim. Ama bu virüs ortalıkta dolaşırken dışarı çıkmalı mısın?"

"Tapas en iyisi değil mi? Küçük tabaklar! Sevimli küçük lokmalar. Ben ve kızlar onlara doyamıyoruz! Sen ve arkadaşların hiç tapas yiyor musunuz? Bana sen ve arkadaşlarından hiç bahsetmiyorsun."

Soruyu geçip gidiyor. Bunun yerine, nereyi incitebileceğine, nereyi sokabileceğine odaklanıyor. Ses tonu arkadaşlarımın yalan olduğunu ima ediyor, küçük 1ctions. Ama belki de öyledirler. Belki de hayatlarımız birbirimize söylemeyi seçtiğimiz yalanlardır.

"Evet," diyorum. "Aslına bakarsanız dün gece tapas yedik. Ama virüs yüzünden burası biraz tuhaf. Bu konuda endişelenmiyor musun?"

"Oh, banliyölerde olmaz," diyor annem. "Bu bir şehir sorunu, biliyorsun. Her neyse, aşk hayatın nasıl? Baban bir erkek olduğunu söylüyor."

Karnım sızlıyor. Sadece küçük beyaz bir hücre yığını olduğunu bilmeme rağmen içimde bir bebeğin tekmelediğini hissettiğime yemin edebilirim.

"İyi, iyi," diyorum. "Bir adamla görüşüyorum. Hoş biri. Tatlı biri."

"Bana bunları hiç anlatmaman çok saçma. Bana, annene. Kendi annene. Tek söyleyeceğim, bu sefer işi berbat etme," diyor. "Bunu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun. Erkeklerle karşı hep böyleydin, küçükken bile."

Gözlerim kapalı üçe kadar sayıyorum. Kristal berraklığında bir akarsu ile yeşil bir çayır, sıcak kırmızı lav püskürten yanardağlar, kıyı şeridini kendi içine katlayan okyanus, gökyüzünden kopan ve boş bir orta batı arazisinin zeminine çarpan şimşek hayal ediyorum.

"Kızlar nasıl?" diye sordum. "Akşam yemeği için heyecanlı görünüyorsun." "Oh, iyi, biliyorsun. Michelle göğüs estetiği yaptırıyor." "Aferin ona," diyorum. "Çok mutlu olacak."

"Biliyorum, biliyorum. Gina'nın da Lexus'u var. Babana Lexus istediğimi söyledim." "Lanet olası bir Lexus almayacağız," dediğini duyuyorum babamın arka planda.

Onu mutfak masasında, gazetesıyla çevrili, lekeli okuma gözlüklerinin ardından ona bakarken hayal ediyorum, paradan bahsedilince yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Çok çalışıyorum! Bir Lexus'um olmalı!"

"Senin araban 1ne! Lexus'a ihtiyacın yok!"

"Otuz-on beş yıl önce kimse bana ucuz bir pislikle evleneceğimi söylemedi!"

"İşe dönmem gerek," diyorum. Baş ağrım iyice artmıştı. "Babamı hemen bağlayabilir misin?"

"*Seninle konuşmak istiyor!* Seni seviyorum," diyor. "Ben de seni seviyorum."

"İçinden geldiği gibi söyle!"

"Ben de seni seviyorum!"

"Hey, snookums," dedi babam. "Hey, babacık."

"Güneşli güzel Kaliforniya'da hava nasıl? Bugün burası cehennem gibi soğuk ve yağmurlu. Orada olduğun için mutlu ol."

"Burası iyi," diyorum. "Bazı yüksek basınçlı işler var ama yakında bitecek."

"Baskı, harcanabilir olmadığınız anlamına gelir. Gerekli olduğuna inanmalarını istiyorsun. Onlara gerekli olduğunu göster, sana söylediğim gibi."

"Harcanabilir değil, hem de hiç değil" diyorum.

Bir şeyin kıyısında duruyorum, yakında üzerime çökecek bir geleceğin ve bunun aramızdaki şeyleri değiştireceğinden endişeleniyorum. Bir an için ona her şeyi itiraf etmek istiyorum, sanki o bir rahipmiş gibi, sanki beni sadece o affedebilirmiş gibi.

"Yoksa iyi misin?" diye soruyor. "İyiyim."

"Büyük Lexus tartışması dışında hepimiz iyiyiz. Her dakika biraz daha yaşıyorum."

"Kesin şunu!"

"Hemen gübre olacağım!"

"Baba!"

"Bak, eğer Tanrı beni almak istiyorsa, bırak alsın. Işınla beni, Scotty."

"Hiç komik değilsin."

"O zaman neden gülüyorsun? Neyse, ben konuya döneyim. Annen bana o şirret bakışı atıyor. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu kaldırdım. Taze sessizliğin acısında duruyorum, tüm sırlarım boğazımda düğümleniyor.

acı tatlı

\ 'bitər, swēt\

isim

1. hem acı hem tatlı.
2. acı veya pişmanlığın eşlik ettiği zevk.

Örneğin, Kaliforniya'ya temelli geri döndüğüm gün, babam beni havaalanına götürdü. Serin bir bahar günüydü, babamın sevdiği türden. Dışarıda, otoyolun kenarındaki ağaçlar uzun ve yeşildi ve güneş arabanın camlarından içeri vuruyor, parlıyordu.

"Kaliforniyalı bir kız olmaya hazır mısın?" diye sordu babam. "Büyük gün, büyük gün."

Dehşete kapılmıştım, sert kalbim göğsümde kendi içine kıvrılmış, bir hayvan gibi yuvalanmıştı. Nasıl hissedeceğimden emin değildim, her şey çok hızlı geliyordu. O gün ön camın önünde, gösterge panelinin üzerinde kalbim büyüklüğünde bir kara delik asılı duruyordu.

Paketlenmiş kutular, boşaltılmış daire, kalabalık bir barda birkaç arkadaşıyla veda içkileri. Haftalardır şehirde bir hayalet gibi dolaşıyordum; kime dokunduğumun ya da ne yaptığımın bir önemi yoktu, hayatımın bu evresi sona ermişti. Kaliforniya güneşi, palmyeleri ve yeni bir kariyer vaadiyle beni çağırıyordu. Ve işte, o zaman, havaalanına giden arabanın içindeydik. Babam arabayı hızlı sürüyordu ama bir kahve alabilmem için durdu. Mavi gökyüzünde hiç bulut olmamasına rağmen sarı kauçuk bir yağmurluk giymişti. Babalar böyle şeyler yapardı: öğütler verir, utanç verici kıyafetler ve spor ayakkabılar giyer ve bizi havaalanlarına götürürlerdi. yeni hayatlar.

"Ben hazırım, babacığım," dedim. "Oraya gittiğimde nasıl biri olacağımı merak ediyorum." "Kendin olacaksın ama daha iyi olacaksın," dedi.

"İnsanlar böyle büyür. Zorlarız kendimizi yeni yerlere taşırız ve sonra değişiriz."

"Ama ya değişmek istemiyorsam?"

"Bir gün değişmek zorundasın, tatlım. Hepimiz değişiriz."

Sonra radyoda acı tatlı bir şarkı çaldı, mırıldanan ve  zlem dolu bir şeydi ve aramızda sessizliğin yerleşmesine izin verdim.

Daha sonra havaalanında bana sarılıp vedalaşırken ağlayacaktım. Daha sonra, uçak havalanırken güneş g zl klerimin arkasında sessizce ağlayacaktım. Daha sonra, yeni bir şehre inecek ve başka bir boş dairenin kapısını açacaktım. Daha sonra, hayatımı paketinden çıkaracak ve kendimin başka bir versiyonu olacaktım.

Ama bir an için endişelenmeyi bıraktım çünkü oradaydım, arabada babamın yanındaydım, güneşin altındaydım. Bir an için hayat durdu ve biz sadece oradaydık, birlikte, otoyolda tatlı ve hüzünlü bir şarkı dinliyorduk.

"Oraya gideceksin ve asla arkana bakmayacaksın," dedi babam şarkının tınıları arasında.

"Bunu biliyorsun," dedim.

Ama o kadar emin değildim. Bunu düşünmek vücudumda bir ağrıya neden oldu. Gözlerimde biriken yaşlar güneş ışığını daha da kamaştırdı. Islak yüzümü görmemesi için yüzümü pencereye çevirdim. Canım yanıyordu. Ama o anı kristalize ettim. Kalbimin içindeki cam kavanoza koydum.

Noor'un umut dolu yüzü ekranımı dolduruyor. Onun için yine gece vakti ve yatak odasında. Enerjik, heyecanlı, elektrikli görünüyor. Sasha'nın teklifimi uzatırken benden istediği şeyin bu olduğunu anlıyorum.

"Merhaba, Cassie!" Noor diyor ki. "Seni tekrar görmek çok güzel!"

"Sen de, Noor. Bu kadar kısa sürede aramamızı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." "VOYAGER için her şeyi yaparım. Ben de ne zaman yazılı bir teklif alın."

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." "Oh?"

Sahte benliğim devralır ve ileriye doğru iter.

"Ne yazık ki bir yanlış anlaşılma oldu. VOYAGER'a katılacağın için hâlâ çok heyecanlıyız, ancak bu rol artık Lahor'da olmayacak."

Gözlerini kısıyor. "Lahor'da değilse nerede?"

"Rol Karaçi dışında çalışacak. Ana merkezimiz orası."

Sahte benliğim öylece söylüyor. Buna inanamıyorum. Kara delik dizüstü bilgisayarımın arkasında yükseliyor, balonlaşıyor.

"Ama Karaçi ailemden çok uzakta," diyor Noor. "Buradaki tüm hayatımı geride bırakmak zorunda kalacağım."

"Biliyorum ve bu yüzden bu konuyu konuşmak için biraz zaman ayırmak istedim." "Yani, Karaçi'ye mi taşınacağım?" diyor, sanki geleceği deniyormuş gibi

Dil.

"Evet, taşınma masraflarınızı da biz karşılayacağız."

Sessizliğe gömülüyor. Zihninin çalıştığını görebiliyorum: büyük bir taşınma, ailesinden ayrılma, tamamen yeni bir şehir, masraflar. Kara delik dönüyor, kokusu odayı metalik bir tatlılıkla dolduruyor.

"Sadece erzak mı?"

"Maaşınıza, imza ikramiye ve hisse senedinize ek olarak şu anda vermeye hazır olduğumuz miktar bu."

Hisse senedi gerçeğini gömdüğümü hissedebiliyorum. Onlardan biri haline geldiğimi hissedebiliyorum.

"Anlıyorum."

"Bu rol için ideal aday olduğunuza inanıyoruz ve burada olmanızdan dolayı çok heyecanlıyız."

Yüzü değişiyor, heyecanı yavaş yavaş geri dönüyor. Ama bu farklı bir tür, daha bastırılmış. Artık bana güvenmediğini söyleyebilirim.

"Kendimi VOYAGER'a adadım," diyor, sanki kendini ikna etmek istercesine. "Bu şirket için her şeyi yaparım. Yani evet, evet Cassie. VOYAGER için Karaçi'ye taşınacağım. Sana bu iş için en iyi kişi olduğumu ve kimsenin senin için daha fazla çalışmayacağını göstereceğim."

Arama sona erer. Ekran kararıyor. Sahte ben kayboluyor. Korkunç gerçeğe yüzleşiyorum: Noor'u kandırarak hayatının tüm gidişatını bir hiç uğruna değiştirdim. Kara delik yaklaşıyor ve sanki gerçekte ne olduğumu ortaya çıkaracak bir aynaymış gibi derinliklerine bakıyorum.

O gece kapı çalınır, onun kapısı. Kara delik sesle genişler. Tezgâhta kırmızı şarap var, iki kadeh. Midem bulanıyor ve hassasım, ama sarılmak istiyorum.

Kapıyı açtığımda gözleri ıslık ıslık, lacivert-kırmızı şal desenli şık bir gömlek giymiş, paçaları kıvrılmış bir şekilde karşımda duruyordu. Elinde kağıttan bir kutu var. Sakalları yeni kesilmiş.

"İşte buradasın," diyor, sesi yumuşak.

Beni kendine çekiyor ve dudaklarımız buluşuyor. Birlikteyken hala kendi ekseninde dönen kendi dünyamızdayız.

Mutfığa giriyoruz ve çörek kutusunu tezgâhın üzerine koyuyor. Sonra narı alıyor. Kara delik bize yaklaşıyor, genişliyor, dönüyor.

"Bunun için planlarınız nedir?" diye soruyor.

"Emin değilim," diyorum. "Açıkçası bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Meyveyi sıkıyor, sertliğini test ediyor.

"Şey, ondan hiçbir şey almadan önce birkaç gün kaldı. Tabaklarınız nerede? Ortalığı dağıtmak istemiyorum."

Dolaptan bir tabak ve çekmecedan bir bıçak çıkarıyorum. Narı tabağa koyuyor.

"İşte başka bir şeften öğrendiğim bir teknik," diyor. "Sihir gibi çalışıyor. Bunu izleyin."

Meyvenin kabuğunu, tepesinde, küçük tacına yakın bir yerden yarıyor. Nar yarıklardan ağlıyor, bordo suyu kan gibi beyaz tabağa akıyor. Kara delik aniden uzun, sonsuz ilahisini söylemeye başlıyor. Ben başkasının yanındayken hiç söylenmez. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bu benim en sevdiğim kısım," diyor ve bileklerini büküyor. "Böyle bir meyveyle yapabileceğiniz çok şey var."

Narın kabuğu üç yerden yarılır ve ıslak, kırmızı tohumlar dışarı fırlar. Düzinelerce parlak çocuk doğurur. Bunda bir şiddet var. Kara delik daha yüksek sesle şarkı söylüyor, kulakları sağır eden bir uğultu. Sesten şefi duymak neredeyse imkansız.

"İşte," diyor, biraz tohum toplayarak. "Dene bakalım."

Dudaklarıma üç yakut tohumu getiriyor. Ağzımı açıyorum ve dilimin üzerine düşmelerine izin veriyorum. Isırıyorum ve kırmızı meyve suyu dudaklarımdan kaçıp çenemden aşağı akıyor. Kara delik üstümüzde hareket ediyor ve genişliyor. Yutkunuyorum, çekirdekleri çocuğa, bizim çocuğumuza gönderiyorum.

İki kadeh şarap koyuyorum. Bacaklarımızı kanepeye doluyoruz.

"Nasılsın?" diye soruyor. "Seni görmeyeli birkaç gün oldu."

Zaman dilimi nedense acıtıyor: onu görmeyeli yıllar, on yıl, bin yıl olmuş olmalı. Kelimeleri bulamıyorum.

"Meşgulüm!" Ben de öyle dedim. "Bugün iş çılgıncaydı. Peki ya sen? Bu virüs konusunda ne yapacaksın?"

Daha da kötüsü, bedenim onu istiyor. Hamileliğe rağmen, dünyanın tüm dehşetine rağmen, yavaş bir sıcaklık yanıyor. Eli çıplak kalçamı okşuyor. Kara delik köşeden bizi izliyor, geniş ve kızgın.

"Biliyorsunuz, henüz emin değiliz. Şimdilik herkes bol bol el dezenfektanı kullanıyor ve biz de sadece haberleri izliyoruz. Ama benim daha heyecan verici şeylerim var."

"Ah," diye sormaya zorluyorum kendimi, göğsümde yükselen öfkeyle.
"Neyin var senin?"

"Bugün yenilebilir bir yosun üzerinde gezinen yeni bir yenilebilir sis yarattım" diyor. "Böylece yemek yerken, siz Ravor'u gerçekten deneyimlemeden önce çatalınız Ravor'un özüyle çevrelenmiş oluyor."

"Ravor nedir?"

"Temiz bir şey istiyorum, bu yüzden liçi olacak."

Dinliyormuş gibi yapıyorum. Ama bakışlarım kara deliğe kayıyor. Belki de birden fazla yol, birden fazla zaman çizgisi, birden fazla boyut vardır.

Birinci Boyut: Tek kelime etmeden ona sarılıyorum, elbisemi yukarı çekiyorum ve onun sertleştiğini hissediyorum. Yatak odasına geçiyoruz ve senfoni tekrar çalıyor, o altın sesler, bir katedraldeki ilahiler gibi. İllüzyonumuz bozulmadan kalıyor. Bizim için bir gelecek fantezisi devam ediyor.

İkinci Boyut: Ona döndüm ve "Konuşmalıyız" dedim. Yüzü ekşidi. Vücudumun içinde neler olduğunu anlatıyorum. Bu haber ona bir anlığına iyi bir adam olduğunu unutturuyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Küçük bir inilti çıkardı. O kelimeleri söylediği anı asla unutamayacağım: "Tanrım, hayır, siktir." Sonra kendini hatırlıyor ve elini bacağıma koyuyor. Doğru şeyleri söylüyor: "Yardım etmek için ne yapabilirim?" ya da "Seninle gelmemi ister misin?" ve belki de ona izin veriyorum. Ama bu sonun başlangıcı. Ayna paramparça oluyor.

Üçüncü boyut: Birlikteyiz, bir arka bahçede, küçük kızımız güneşin altında gülüyor. El ele tutuşmuş onu izliyoruz; kahverengi saçları, yuvarlak yanakları ve küçük pembe dudaklarıyla mükemmel bir kız.

"Anne," diye bağıyor. "Gel bak!"

Mükemmel kolunu kaldırıyor, mükemmel avucuna siyah-sarı bir tırtıl oturuyor. Teninde geziniyor.

"Gıdıklanıyor," diyor.

Şef, "Bu bir tereyağı fabrikasına dönüşecek," diyor. "Ama önce değişmesi gerekiyor."

Onları birlikte görüyorum ve kalbim saf, beyaz bir ışığa dönüşüyor.
Ama çocuğumuzun başının üzerinde karanlık bir nokta genişliyor - onun kendi kara deliği var.

"Hey! Hey. Nereye gittin?" diye sorar şef. "Bir an için seni kaybettim."
Zayıfça gülümsedim. Yüzünü okşuyorum. Dünyadaki her şey sana ihanet edebilir. "Sadece işi düşünüyordum," diyorum. "Nasıl olduğumu bilirsin."

Yüzümü kavlıyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Bugün seni düşünüyordum," diyor.

"Oh, öyle mi?" diye sordum. Birden göğsümde küçük bir umut tomurcuğu belirliyor.

"Sadece benim için tekil olduğunu bilmeni istedim," diyor.

Tekil: Orta İngilizce'den, *yalnız, tek* anlamına gelir; ayrıca: *ortalamanın ötesinde*. Kulağa romantik bir iltifat gibi geliyor ama hiçbir anlamı yok. İçi boş bir kelime.

Artık her şey farklı, ama ben aynıymış gibi davranmak istiyorum. Birinci boyutu seçiyorum. Sahte benliğim devreye giriyor ve elbisesini kaldırıp ona sarılıyor. Tam olarak ne yapacağını biliyor ve onun sevdiği her şeyi yapıyor.

Birbirlerine karşı hareket ettiklerini yukarıdan izliyorum. Kara delik de izliyor. Belki de artık tek ve aynıyız, sahte benliğimin ve onlar kıvranırken şefin üzerinde geziniyoruz.

Birdenbire durumu tam olarak anladım: birden fazla gerçek var, ama bir gerçek daha büyük. O beni önemsiyor. Ve bana gerçek bir şey veremiyor. Bir değerim var ama yeterli değil.

Hayatın büyük gerçeği böyledir, her zaman oradadır ve bıçağını yanılsamalarımızın kalbine saplamak için bekler.

Sabah uyanıldığında, o gitmişti. Her zamanki gibi yine yalnızım. Karnım çocuğumuzla birlikte şişmiş gibi hissediyorum. Evin içinde hareket ederken bana ağırlık yapıyor. Bende fiziksel değişimi fark etmedi bile. Her şeyi kendi başıma halletmenin acısına, elimde hiçbir şey kalmamasının acısını da ekleyen bir öfke kabarması Rickers.

İşten izin almak için bir e-posta gönderdim. Sasha'nın çok kızacağını biliyorum ama başka seçeneğim yok.

Perdeleri dumanlı kayısı rengi bir gökyüzüne açıyorum. Sokağın aşağısını zar zor görebiliyorum. Telefonumu kontrol ediyorum ve manşetleri okuyorum:

Kaliforniya Yaban Hayatı Yüzlerce Dönümü

Yutuyor CA Valisi Büyük Toplanmaları

Yasakladı

Kongre Binası'nda Kira Protestoları Devam Ediyor

Wild1res ile ilgili linke tıklıyorum.

Tehlikeli hava koşulları nedeniyle yetkililer, tıbbi bir acil durum yaşamadığınız veya zorunlu tahliye bölgesinde bulunmadığınız sürece evlerinizden çıkmamanızı istemektedir. Ayrıca sağlık yetkilileri, açık alanlarda bulunan herkesi kendilerini korumak için maske takmaya çağırıyor.

Tıbbi bir acil durum mu yaşıyorum? Öyle olmalı. Bir çizgi çekiyorum. Tezgâhın üzerindeki narın içi büzüşmüş. Üç tanesini dilime atıyorum ve boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Bu sefer kendimi besliyorum.

Araba çağırmak için telefonumun ekranına dokunuyorum. Çıkarken ön kapımı kilitliyorum.

Merdiven boşluğunda, komşulardan birinden gelen bir notun yanında birkaç mavi cerrahi maske tutan küçük bir dokuma sepet var: Dışarıda güvende olun.

Maskeyi yüzüme geçiriyorum. Sonra bir işi halletmeye gidiyormuşum gibi yapıyorum. Bu başka birinin hayatıymış gibi davranıyorum.

İHANET

/bə'trāəl, bē'trāəl/

isim

1. Bir kişinin ülkesine, bir gruba veya bir kişiye ihanet etme eylemi; ihanet.
2. Kişinin kendine veya kendi çıkarlarına ihanet etme eylemi.

Örneğin, kendinizi herhangi bir şeye inandırabilir ve yaşadığınız sürece böyle davranmaya devam edebilirsiniz. Bir inanç, inanca evrilmeye bu şekilde başlar. İnanç, görünmeyene olan inançtır, kanıt olmadan inandığınız şeyin gerçekten doğru olduğuna dair yürekten bir umuttur. Şefi sevmek de bu şekilde bir din gibiydi. Yakınlaştıkça, kız arkadaşının aramızdaki ilişkiyi etkilemediğine inanmayı seçtim.

bin dönüm kiraz ağacı.

Sağanak gibiydi, birbirimizi ne kadar çabuk anladık. Entelektüel olarak beni olduğum yerde karşıladı. Sevgi vardı, romantizm vardı, şefkat vardı ve hepsinin ötesinde o kadar belirgin bir tutku vardı ki, bir keresinde sokakta öpüşürken yanımızdan geçen yaşlı bir kadın, sanki tanık olduğu şeye bir isim vermek zorundaymış gibi bize "aşıklar" diye fısıldadı.

Örneğin, bir gün şefi en sevdiğim mağazaya götürdüm, lüks bir tuhafiyeye dükkanına. Onu elinden tutarak içeri götürdüm ve gözlerinin parlamasını izledim.

Fosiller, kayalar, hayvan kemikleri, tavus kuşu tüyleri ve korunmuş kalplerin bulunduğu şişeler vardı. Eski deri ciltli kitaplar ve diş çekmeceleri vardı. Her şey bir tarih müzesindeymişiz gibi düzenlenmişti: kafataslarından oluşan raflar, nautilus kabuklarından oluşan kutular, uzun, parıltı veren kollarını havaya kaldıran devasa kristallerden oluşan bir masa.

Elimi sıkı ve gözleri doldu. Sanki onu çocukken görmüş gibiydim. Lucy'nin önünde bana babamı hatırlattı.

"Seveceğini biliyordum," dedim.

Dudağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, dudaklarımız sıyrıldı ama daha fazlası için söz verdi. Tahnit edilmiş kafalardan oluşan bir duvarın altında kucaklaştık: geyik, geyik, at, kız, antilop, keçi. Kafalar donuk, gözler cam gibi ve hareketsiz görünüyordu. Kiliselerin yüksek tavanları, sizi yukarı bakmaya zorlamak, hürmet duygusu hissettirmek içindir. Sanki bir şapelin duvarlarını kaplayan vitray azizlerin altında duruyormuşuz gibi bir huşu hissettim.

En korkunç olanı ise simsiyah gözleri ve spiral boynuzları olan siyah bir keçi başıydı.

Şef fotoğraf çekmek için elimi bırakırken, "O kötü biri," dedi. "Yine de mükemmel, değil mi?"

"O en iyisidir," dedim.

Şef, "O da senin gibi," dedi ve kalbim göğsümde küçük kanatlı bir canavar gibi sağa döndü.

Fotoğrafları çekti ve ben de çene kemiklerinin sergilendiği yere doğru yürüdüm. Beyazın içinden ve kırmızı dillerinin olduğu boş alanlara baktım. Geriye dönüp baktığımda şu netleşiyor: Başkasının size ihanet edebilmesi için önce sizin kendinize ihanet etmeniz gerekiyor.

Örneğin, tabii ki onu araştırdım. Aradım ve onu buldum, kız arkadaşını. Bu kendimi incitmenin bir yoluydu ve bunu bilerek yaptım.

İlk fotoğrafında kahverengi saçları, mavi gözleri ve dolgun dudakları vardı. Dudaklar için para ödediğini ve sonuçların her kuruşuna değdiğini belirten bir başlık vardı. Burnu benimkinden daha sivriydi. Daha çok kediye benziyordu. Sanki pastasını yiyebilecekmiş gibi görünüyordu. Mükemmel görünüyordu, Rawless.

Bunun dışında çok farklı görünmüyorduk.

Dışarıda sokaklar neredeyse bomboş. Turuncu gökyüzü ve orman yangınlarından çıkan duman manzarayı kıyamet gibi, dehşet verici kılıyor. İçimden soğuk bir ürperti geçiyor.

Penceremin altında yaşayan adam uyanık, bir uyku tulumunun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor. Çıplak yüzü duman ve turuncu ışıltıya maruz kalıyor.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın,"

diyorum.

Yanında bir yığın meyve var: muzlar, elmalar, armutlar. Meyveler çürük ve sıradan. Evimi özlememe neden oluyorlar.

"Burası cehenneme benziyor," diyor. "Öyle değil mi?" "Öyle," diyorum.

Bir an için manzaraya, gözlerimizin önünde ölen dünyaya bakarız ve tüm bunların hüznü karşısında sessizliğe gömülürüz. Büyük tesviyecilerin kısa bir listesi vardır: keder, travma, korku. Korku içinde, bir anlığına, aynı kişi oluruz.

Birden duygularıma yenik düşüyorum ve gözlerim doluyor. Araba yanaştı.

"Dışarıda dikkatli ol," diyor.

"Sen de," diyorum.

Sonra içeri girdim, yarısı ben, yarısı başka biri.

"Günaydın," diyor şoför.

"Günaydın," diyorum. Kara delik yanıma kayıyor, artık neredeyse bir konfor, yalnız olmadığımın kanıtı.

Sormadan önce bir süre geçti.

"Bugün nereye gidiyorsunuz? Bu adresi tanımıyorum. Şu anda dışarıda olman gerektiğinden emin değilim, özellikle de tek başına."

Adresi elle yazdım, böylece tam yeri bilmeyecekti. Dikiz aynasında gözlerimiz maskelerimizin üzerinde buluştu. Kaşları çatılmıştı.

Endişe. Nazik, babacan görünüyor. Babamın yüzü gözümün önünden geçerken göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Kaçırmamam gereken bir doktor randevum var,"
diyorum. "Tamam," dedi.

Tepelerde bir aşağı bir yukarı ilerliyoruz. Paslı gökyüzünün altında şehir sessiz. Güneş sert kırmızı bir göz.

Bir elimi karnıma koyuyorum. Acaba çocuk nereye gittiğimizi, başına neler geleceğini hissedebiliyor mu? Mide bulantısı beni yakalıyor. Kendime onun bir çocuk olmadığını hatırlatıyorum.

Kliniğin önüne geldiğimizde, eskisinden daha fazla protestocu vardı. Pankartlar sallıyorlar:

İsa Bebeğinizi Seviyor

Öldürmeyeceksiniz

Embriyo Bir İnsandır

Şoförün gözleri dikiz aynasında keskinleşiyor. Kim olduğum artık onun için açık.

Ben arabadan inerken nefesinin altından "İyi şanslar," diyor.

Kızım

/ 'dôdər, 'dädər/

isim

1. Ebeveynlerinden birine veya her ikisine göre bir kız veya kadın.
2. Bir diğerinin radyoaktif bozunmasıyla oluşan nüklit.

sıfat

1. Bölünme veya çoğalma yoluyla ortaya çıkan.

Örneğin, bazen annemi özlüyorum. Ya da belki de sahip olmadığım annemi özlüyorum. Belli bir sevginin olması gereken yerde bir boşluk var, farklı türde bir uçurum. Boşluğu doldurmak için ne geliyor? Endişe, şüphe, çok özel bir melankoli. Annem söz konusu olduğunda kalbimin kırmızısının etrafına çelik bir duvar örüldü. Tüm o kırmızım metalin içine hapsedildi, yakalandı, saklandı.

İşte gerçekler: buna sınır denir. Bir sınır, annem tarafından sokulmak kadar acı verir. Sevgi, yokluğu kadar acı vericidir.

Örneğin, annemi son gördüğümde, son akşam yemeğim için biftek almak üzere markete gitmiştik. Babam ertesi sabah beni havaalanına götürecekti, sonra Kaliforniya'da, yeni hayatımda olacaktım. O zaman yeni bir insan olacaktım.

Et tezgâhı, başımızın üzerindeki beyaz Ruoresan ışıkların altında mavi mavi parlıyordu. Kesimler kusursuzdu. Önümüze serilen parçalarda ne baş ne de bacak vardı. Etler yağla kaplanmıştı, koyu kırmızının arasından ince beyaz çizgiler uzanıyordu.

Kasap gençti. Beyaz önlüğünün üzerine siyah lastik bir önlük giymişti. Beyaz kumaşın üzerinde belirgin kan damlaları vardı. Dedektif olsaydım, baş şüpheli o olurdu.

"İnest bifteğinizi alacağız," dedi annem gururla. "Kızım Kaliforniya'ya taşıyor ve bu akşam bunu kutlayacağız."

Kasap ve ben, kimsenin ona bu ayrıntıları sormamış olmasının sessizliği içinde durduk.

"Harika," dedi Ratly. "Tam olarak ne tür biftek istiyorsunuz?"

Annemin yüzü çarpılmıştı ve camda etle onun, onunla daha sonra yiyeceğimiz ceset parçalarının arasında yeniden yansıtılıyordu.

"Sığır filetosu yapalım," dedi yüksek sesle. "Baban sığır filetosuna bayılır, değil mi?"

Başımı salladım. Sığır filetosundan nefret ederdim. Babam sığır filetosuna bayılırdı. Ama bir erkeğin ihtiyaçları her zaman bir kadınınkinden üstündür, bunu o zamana kadar öğrenmiştim.

Kasap eti beyaz bir kâğıda sarmış ve beyaz bir iple bağlamıştı. Reş paketi ellerimde ağırlaştı. Dükkânın içinde gezindik, kasiyer bizi dışarı çıkarmadan önce bir kutu patates püresi ve fırından küçük beyaz bir kek aldık.

Otoparkta annem bana döndü.

"Biliyor musun, saçına yaptığın şeyi sevmiyorum," dedi. Saçlarım normaldi, çeneme kadar sarkan saçlardı.

"Saçım mı?" Tekrar ettim.

"Yuvarlak bir yüzün var, bunu kabul etmelisin. Çünkü biraz kilo almışsın. Yüzün şişman olduğu için saçların çok daha uzun olmalı. Bu çeneni gizlemene yardımcı olacaktır."

Hiç kilo almamıştım. Yüzüm yüzümdü, yüzüm yüzümdü. Dışarıda, asfaltta, otoparkta zihnim biraz çözölmeye başladı.

"Saçlarım zaten bir numara," dedim sessizce. "Ne dedin sen?" diye sordu annem.

Sesinde bir kıvrım vardı. O kıvrımı iyi biliyordum. Ama ağzından çıkan her şeyden bıkmıştım.

Biraz daha yüksek sesle, "Sanırım saçlarım bu haliyle İne," dedim.

Annem park yerinde, arabadan birkaç metre ötede, "Şişman bir kız tam da böyle derdi," diye bağırdı. "Ve bu tam da kendi annesine güvenmeyen birinin söyleyeceği bir şey."

Bir eşekarısı korusu olay yerine indi. İlk dalga çoktan bana ulaşmıştı ve sokmalar başlamıştı. Bunların hiçbir mantıklı değildi, hiçbir şey yapmamıştım.

yanlış bir şey. Ama asıl mesele bu değildi. Ayırıştırmak zorundaydım. "Sana güveniyorum," dedim.

"Hayır, güvenmiyorsun. Sen sadece aptal babana güveniyorsun. İkiniz, bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

Yüzünde öfke püskürüyor, ağzı ve gözleri beni dehşete düşürüyordu, tıpkı bir dağın tepesinden çıkan uyarı dumanı gibi. Bazen eşek arıları yerini bir volkana bırakırdı.

"Peki, söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye bağırdı. "Öyleyse itiraf edin! İkiniz de benden nefret ediyorsunuz!"

Annem ne zaman bir volkan olsa, babam şöyle derdi: *Yarışa hazırız.*

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedim.

"Söylemene gerek yoktu," diye bağırdı annem. "*Bana her gün davranışlarınla söylüyorsun!*"

O kadar öfkeliydi ki, saldırmasından korkarak geri çekildim, ondan uzaklaştım.

"Kimse sana vurmayacak, seni pısırk," diye tükürdü.

Ama öfkesi hâlâ içinde kaynıyordu ve hâlâ bana yakın, bir kol mesafesinde, çok yakın duruyordu. Sonra uzanıp kolumu tuttu ve tırnaklarını derime geçirdi.

"Benden nefret etmediğini söyle," diye öfkelendi. "Şimdi söyle. Ben senin annenim, söyle."

"Senden nefret etmiyorum," dedim Sıçan ve dehşete düşmüş bir halde. Tırnakları daha derine battı. Kanamaya başlayabileceğimi düşündüm.

Cümle havada asılı kaldı. *Yarışlara.*

"Seni nankör küçük orospu," dedi, çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri 1re'nin üzerindeydi.

Yılların acısı içimde yükseldi ve sonunda kendimi savunmaya kararlı bir şekilde onun pençelerini kolumdan sıyırdım.

Neredeyse geriye doğru düşüyordu ama son anda kendini tuttu.

"Seni küfürbaz kaltak," diye bağırdı. "Kendine bir bak. Ne hale geldiğine bir bak!"

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve kendimden geçtim. Ayaklarıma baktım. O sırada market poşetini yere düşürmüştüm ve kek yuvarlanmıştı.

plastik kubbesi çatlıyor ve tüm beyaz tatlılığı ve buzlanmayı karanlığın üzerine döküyor.

Arabaya bindik. Kalbim göğsümde, yeryüzünün nabzının bir yanardağın lav kanını toprağın açık yarısından dışarı akıtmaya zorlayabileceği gibi gümbürdedi. Acı bir sessizlik içinde oturduk. Sert sessizlikte, onunla bir daha asla yalnız kalmayacağıma dair kendime söz verdim.

Örneğin, "Aşk hakkında bildiğim her şey bu çarpık temel üzerine inşa edilmişti. Hayatlarımızda iki gerçeği aynı anda tutmalıyız. Acı ve patlamaları tutmam gerektiği gibi, başka bir şeyi de tutmalıyım: annemin tatlı bir anısını.

Mutfaktaydık. On yaşındaydım. Radyoda en sevdiği şarkı, bir Elton John şarkısı çalıyordu. Mikrodalgada akşam yemeğini ısıtıyordu, Salisbury biftekleri havayı kokluyordu.

Annem gençken pikabında durmadan Elton John dinlerdi. *Goodbye Yellow Brick Road'u* eskitirdi. Mutfakta o şarkı çaldığında yeniden gençleşirdi. Kendini benim onu gördüğüm gibi göremezdi, nasıl parladığını. Mutfakta bir elini kalbinin üzerine bastırdı ve sallanmaya başladı. Nakaratı söyledi, *AhhhhAhhhhhAhhhh*'ı söyledi ve izlemesi çok güzeldi çünkü o notayı söylemeyi çok seviyordu, onu güzellikle ve acıyla söylüyordu, hayatının tüm acısı o notada ağzından çıkıyordu, kendini aştı ve nota oldu ve onu en çok o nota olduğunda, sallanırken, sallanırken, elektrikken sevdim.

O anı kristalize etmiş olmalıyım. Onu kalbimin içindeki cam kavanozda saklamış olmalıyım.

Protestocular kapıdan bir metre uzakta bir bölgeye yerleştirildiler. Bana dokunamasalar da bağıyorlar ve bazıları tespihlerini bana doğru sallıyorlar.

Protestocular bana rahibeleri hatırlatıyor: kır saçlı, kırışık, yaşlı. Geniş, koyu pembe ağızlarının kalın lekeleriyle bana bağırdıklarında cafcıflı görünüyorlar.

"Tanrı'nın yarattığını öldürüyorsunuz," diyor bir kadın.

Maskemin altında nefesim hızlanıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz, ama yaparsanız cehennemde yanarsınız."

Cehennem, iblisleri, Rames'i ve ebedi azabıyla. Günah nedir? Kliniğe doğru bilinçli adımlarım mı yoksa CEO ile çalışmam mı ya da şefle yaptığım hava yolculuğu mu? Hangi günahın beni cehenneme göndereceğini bilemiyorum.

Kara delik beni korur gibi sağ omzumun üzerinde geziniyor ve beni içeri doğru takip ediyor.

Klinik sessiz, neredeyse huzurlu. Aynı hemşire plastik bölmenin arkasında oturuyor. Beni görünce başını kaldırıyor, maskesinin üstünden mavi gözleri tatlı tatlı bakıyor.

"Öğleden sonra 1'deki randevun için mi geldin, tatlım?" diye soruyor. "Evet," dedim.

Gözlerimi kapatırsam, bir kuaför salonunda olabilirim. Gözlerimi kapatırsam, buradan başka bir yerde olabilirim.

"Ödemenizi şimdi alacağız. Sonrasına kadar beklemektense şimdi yapmak daha iyi" diyor.

"Ödeme," diye tekrarlıyorum.

"Evet, tatlım. Şuraya bir bakayım. Prosedürünüz için ücret 750 dolar."

Bu rakam içime bir yumruk gibi oturdu. Zar zor karşılayacak kadar param var ve iki hafta boyunca başka bir maaş çeki göremeyeceğim.

Kredi kartımı kaydırıyorum ve nefesimi tutuyorum, ancak ışık yeşil bip sesi çıkarıyor ve ekranda *Onaylandı* yazıyor.

Hemşire başını sallıyor. Tavrı çok tatlı, çok yumuşak, hak etmediğim bir nezaket. Belki de dışarıdaki çığlıkları, yargılamalarının sertliğini hak ediyorum. Onu koridorun sonundaki bir odaya kadar takip ediyorum.

Hemşire, "Şimdi lütfen soyunup önlüğü giyer misiniz?" dedi. "Doktor birazdan yanınızda olacak ve size çok iyi bakacağız."

Dünyaya dair bildiğim tek şey camdan bir bölme ve içimdeki bebek de onun içinden geçen bir tuğla.

Soyunduğumda soğuk hava tenimi sivilcelendiriyor. Bornoz ince ve cızırtılı. Yatağa oturup kasap kağıdını tekrar buruşturuyorum. Duvarda vazoda şakayıkların çerçevelenmiş ucuz bir fotoğrafı asılı. Yumuşak pembe yüzlerine bakıyorum, o duraklamış soluk 1rework'lere.

Doktor içeri girmeden önce kapının çalındığını duyuyorum.

"Bugün nasıl hissediyoruz?" diye soruyor, kahverengi gözleri maskesinin üzerinde parlıyor, nişan pırlantası hala boynunda ışıltıyor. Maskeleri virüs için mi yoksa 1re için mi taktığımızı takip etmek zor.

"Biraz hasta," diyorum. "Gergin."

"Şu anda olanlar için hepsi normal duygular. Seni sakinleştireceğimiz bir odaya götüreceğim. Sen baygınken hücreleri çıkaracağım. Uyandığında her şey bitmiş olacak. Bu kadar basit."

Onu yeni odaya kadar takip ediyorum. Etrafında paravanlar olan bir yatağın yanında, üzerinde önlük olan maskeli başka bir kadın duruyor.

"Bu anestezi uzmanınız," diyor doktor. "Sizi sakinleştirmeden önce bir ultrason yapacağım."

Başımı sallayıp masanın üzerine çıkıyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Tavana bakıyorum, sonra gözlerimi başka bir ucuz çerçeveli fotoğrafa yönlendiriyorum. Bu kez duvarda asılı olan kırmızı laleler. Plastik altın çerçevenin sağında kara bir delik var.

Karnıma son bir kez dokunuyorum ve oradaki kargaşayı ölçüyorum. Öfkem geçti, yanardağ uykuya daldı.

Doktor karnıma jel sürerken ben lalelere odaklanıyorum. Kıpırdamadan yatarak huzuru öğreniyorum, diyorum kendime. Sadece havanın içeri girmesine izin verecek, diyorum.

kendim.

"Şimdi kalp atışına benzer bir ses duyacağız" diyor doktor. "Bu yüzden duygusal hissedebilirsiniz. Ancak bu bir kalp atışı değil - bu, içinizde kalbin büyümeye başlayacağı hücre kümesinin Ruttering'i."

Hücre kümesi. Ona bebek demekle hata ettim. Bunun için çok erkendi. Doktor hücrelerin yerini belirlerken gözlerimi lalelere kilitledim. Dua etmek mi yoksa ağlamak mı istediğimi bilmiyorum. Çekirdekleri dökülecek olgun bir meyveyim ben. *Sadece havanın içeri girmesine izin verecek.*

Sonra, küçük bir ses: Ruttering. Haklı, biraz kalp atışına benziyor ama tam değil. Bir an için Kürekçilerden ayrılıp doğrudan ekrana bakıyorum: hücrelerin içimde kümелendiği siyah-beyaz bir bulanıklık.

Daha yakından bakıyorum ve en kötü korkularımın doğrulandığını görüyorum: Bulanıklığın yanında küçük bir kara delik dönüyor, bir genişleyip bir daralması dışında görülmesi neredeyse imkansız. Kara deliğim sanki kendi çocuğunu görmek istermiş gibi ekrana doğru dönüyor.

Çocuğumun tüylü saçlarını, başını çevreleyen kara bir delikle hayal ediyorum ve işte o zaman ağlıyorum.

"Devam etmek istediğinizden emin misiniz?" diye sorar doktor nazıkçe. "Bir kez daha sormak zorundayım."

Başımı sallıyorum ve çerçevedeki lalelere dönüyorum. Masadaki ceset olmak yerine, hemşire iğneyi koluma batırırken Kürekçilerin sallanan kırmızı başları arasında yürüyorum. Ben dokuz heceli bir bilmeceyim. İstasyondan ayrılmakta olan başka bir trene bindim.

İlaçlar damarlarımda ilerlerken, kendimi sakinleştirmek için sessizce ilahi söylüyorum.

Sadece havanın içeri girmesine izin verecek, sadece havanın içeri girmesine izin verecek.

Sonra laleler resim çerçevesinden dışarı akan kırmızı bir nehre dönüşüyor, kırmızı yapraklardan oluşan bir akıntı beni uzaklara, mor bir alacakaranlık diyarına, çocuksuz bir diyara taşıyor.

Karnımdan gelen **uzak bir ağrı sesi** beni uyandırıyor. İlaçlar acıyı bir kol boyu uzakta tutuyor, ama yine de boş rahmimde usulca çarpıyor.

Anestezi uzmanının maskeli yüzü üzerimde geziniyor, gözleri ela ve sıcak.

"Harikaydın," diyor usulca. "Biraz sersemlemiş olacaksın."

Oda soğuk. Duvardaki bir zamanların canlı laleleri aniden sahte görünüyor. Parlıtları kayboldu. Kafam bulanık. Karnıma dokunuyorum. Hâlâ sert hissediyorum ama yeni bir hassasiyet var ve boş olduğunu biliyorum.

Doktor beliriyor ve kırılmalara hitap etmek için kullanılan bir ses tonuyla giyinmemi istiyor. Kırılmalan olanın ben olduğumu fark etmem bir anımı alıyor, camdan yapılmış bir kadın.

Taburcu evraklarımı getirdiler. Yanımda kara delik havalanırken bakıyorum.

"İşe ne zaman dönebilirim?" Ben soruyorum.

"Yarın," diyor doktor. "Ama lütfen sakın olun."

Kendimi tekrar o o d a y a dönmüş, acıyı sessizce yanımda taşırken hayal ediyorum.

Çok yavaşça kliniğin kapısından içeri giriyorum. Dışarıda protestocular çığlıklarına devam ediyor, gözleri alev alev yanıyor, yüzleri bir tuvale bulaşmış ıslak yapraklar gibi. Onlardan uzaklaşmak için caddenin karşısına geçiyorum ve arabamın gelmesini bekliyorum.

Gökyüzü daha da turuncu. Kara delik yükseklerde, dumanın arasından yanan garip güneşin yanında duruyor, iki göz beni izliyor: biri kırmızı, biri siyah.

Evde, vücudum zayıf ve titriyor. İlaçların etkisi geçmeye başladıkça keskin kramplar içime doğru ilerliyor. Başka bir gerçeklikten, başka bir evrenden, başka bir boyuttan gelen donuk bir çığlık gibiler.

Bana verdikleri ağrı kesicileri alıp yatağa düşüyorum. İlaçlar saatleri birbirinin içine geçiriyor, zaman kendini bana bulaştırıyor. Üzüntüm o kadar derin ki sanki göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. Telefonumu elime alıp şefi arayana kadar sessizlik beni yiyip bitiriyor.

"Alo?" diye cevap

veriyor. "Merhaba,"

diyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Her şey yolunda mı? Hiç

aramıyorsun." "Zor bir gün geçirdim ve sesini duymak istedim,"

diyorum.

"Çok tatlısın," diyor. "Burada da çılgın bir gün oldu! Hesaplarımızı dengelemeye çalışıyoruz - virüs yüzünden akşam yemeği rezervasyonları

azaldı."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet, tam bir karmaşa. Belki de bir paket menü oluşturmaya başlamalıyız? Bilemiyorum."

"Bu gerçekten akıllıca..."

"Ah! Sana söylemeyi unuttum! Kız arkadaşımı bana gösterdiğin o dükkana götürdüm, hani şu kristallerin ve kemiklerin olduğu dükkana?"

Dünya durur. Omuzlarım titriyor. Bu konuşmayı sürdürebilmek için sahte beni çağırmak zorundayım. Yorgun ama sahnede benim yerimi alıyor.

"Öyle mi?"

"Evet! Oh, *bayıldı!* Keşfetmek için çok iyi zaman geçirdik."

"Oh... Çok sevindim."

"Ve tahmin et ne

oldu?" "Ne?"

"Şu ucube kafalardan birini aldık! Siyah keçiyi aldık, onu hatırlıyor musun?"

"Evet, muhteşemdi," diyor diğer ben.

"Onu oturma odamıza astık," diyor. "Çok havalı. Sana resmini mesaj atarım."

"Harika," diyor.

"Her neyse, hatta geri dönmeliyim. Birkaç gün içinde görüşürüz, tamam mı? Bana şans dile."

"İyi şanslar."

Yatağıma geri düştüm. Telefonum çalıyor. Fotoğraf: yeşil kadife bir kanepenin üzerindeki siyah keçi kafası. Kalbime bir bıçak daha saplanıyor. Ben uykuya dalarken kara delik nöbet tutuyor, acılı ve yalnız.

Bir kadın böyle görülmemeli, mahvolmuş halde. Ya da belki de herkes beni görmeli, hepsi, özellikle de erkekler, sonrasını, kalplerindeki bıçakları bir kez olsun görmeli.

Gözlerimi açıyorum ve neredeyse bomboş bir trendeyim: üstüm başım çıplak, klinikteki kıyafetlerim aynı, başım ağrıyor, boş rahmimde bir sızı var. Kokumu alabiliyorum

Maskemin arkasında kendi ağız kokumu hissediyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.

Acının sisi arasında yeni bir gelişme: Kara delik şimdi başımın üzerinde dönüyor. İlk başta fark edemiyorum, ama yukarı baktığımda genişliyor, yeni bir karanlık hale. E-postamı kontrol ediyorum ve CEO'dan bir mesaj var.

Konu başlığı: *Bizim*

Ofis Kapalı Değil, Zorunlu Rapor Verildi.

Dışarıda gökyüzü kendi turuncusunda boğuluyor, güneş gümüş körfezin üzerinde öfkeli bir kırmızıya dönüşüyor. Su bıçak gibi parlıyor.

Kara deliğin karnına bakıyorum. Uçurum o kadar karanlık ki, gözlerim bana oyun oynamaya başlıyor, karanlığa renkler saçıyor.

Gözlerimi kara delikten ayırdığımda, gerçeklik etrafımı sarıyor. Bir anlığına her şey bozuluyor ve trendeki tüm İnananların içini görebiliyorum, derilerinin ve göğüslerinin içinden, kalplerinin attığı göğüs kafeslerinin boşluklarına kadar, ama kalpleri kırmızı değil, siyah, uçurum kadar karanlık.

Başlarının üzerinde, çocuğumu altın bir ışıkla yıkanmış, başka bir boyutta gülerken görüyorum. Serap, çılgınlığı içinde enfes: parlak, sıcak, şefkatli. Onlarınkine hiç benzemeyen kendi göğsüme bakıyorum. Gömleğimin ve tenimin altında, kırmızı kalbim kaburgalarımın çarpıyor, serbest kalmaya ve dişlerini dünyanın boğazına geçirmeye hazır vahşi bir hayvan.

Büyük konferans odası bir morg, ama başka kimse bunu fark etmiyor. Benim görebildiğimi başka kimse göremiyor. CEO, Sasha ve Jeremy dizüstü bilgisayarları ve maden suları masada oturuyorlar.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Sasha, ama sesi kısılmış, su altında. "O ce'nin Lahor'da olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Daha dikkatli olmalısın. Senin için her şeyi tahmin etmek zorunda kalmamalıyım."

Dünyanın bedenimin altında döndüğünü ve üzerimdeki tüm galaksilerin döndüğünü, çarpıştığını, yıldızları ve tozu birleştirdiğini, karanlık maddenin birleştirdiğini hissedebiliyorum.

"Yolumuza devam edelim," diyor CEO. "Yeni fikirler istiyorum."

Bununla birlikte, sahte benliğimin kontrolü ele almasını bekliyorum. Hatta onu çağırıyorum: *Neredesin?* Ama hiçbir şey olmuyor. *Neredesin?* Soru yankılanıyor, sanki boş bir mağaraya sesleniyormuşum gibi, sahte

benliđim çoktan ğitmiř. Kara delik űstűmde geniřliyor. űstűműzdeki tavanı yok edecek kadar geniřliyor.

Şimdi konferans salonu delip geçebileceğim bir ekran. Yüzeyin ötesinde ne olabilir? Yeni bilgin, illüzyonun altındaki gerçeği ortaya çıkarıyor. CEO, Jeremy ve Sasha gözlerimin önünde yaşıyor.

Yüzleri soluyor, gözleri sarıyor, saçları ağarıyor, çeneleri gevşiyor, dudakları inceliyor ve yok oluyor. Tüm katmanlarını görüyorum: deri, kas, kemik. Çoktan ölmüşler, damarlarında sadece siyah kan dolaşıyor, siyah kalpleri şişman kurtçuklar gibi parlıyor.

Jeremy, "Bugün biraz dalgın görünüyor," diyor ama sesi tiz çıkıyor. "İyi uyudun mu?"

Başka bir aksaklık ve gerçeklik tekrar dalgalanıyor. Birdenbire Jeremy'nin geleceğini görebiliyorum, kristal berraklığında ve başının üzerinde parlıyor, hayatı boyunca karşı çıktığı her şey gerçekleşiyor. Bundan yıllar sonra, göbekli, yaşlı, banliyödeki bir evde çökük bir kanepede oturmuş televizyon izliyor, yüzü olmayan karısı mutfaktan onun adını haykırıyor.

"Tutarlı değil. Ne dediğimi anladın mı? Bunu performans değerlendirmesine yazdım," diyor Sasha, sesi bozulmuş bir şekilde. "Cassie, alo? Seninle konuşuyoruz."

Sasha'nın geleceği başının üzerinde dans ediyor, sadece benim görebildiğim korkunç bir halüsinasyon: yüzü çökmüş, kırıksıklıklar iğnelerin önüne geçmiş ve mutfak masasında kambur oturuyor, evde, yalnız, evde ses yok, çocuk yok, vücudu sonunda kendi üzerine çöküyor.

"Cassie?" diyor CEO. "Fikirler dedim. Şimdi."

CEO'nun geleceği belki de en korkutucu olanı. Hayatının bir görüntüsü başının üzerinde odaklanıyor ve onu bir kaldırımda, evsiz, dilenirken, hayatının misyonunun tersini yaparken görebiliyorum.

Bir fizikçinin sözlerini hatırlıyorum: *Olabilecek her şey olur*. En çok direndiğimiz şey, eninde sonunda başımıza gelmesi gereken şeydir. Karşı koyduğumuz şey eninde sonunda geleceğimiz olur.

Kara delik üzerimizde dönüyor, hiç olmadığı kadar büyük. Bir ilahi başlıyor, yerçekimsel notaların güzel bir senfonisi, benim için yapılmış bir şarkı. Bu bir çağırma.

Gelgitli bir huzur dalgası üzerime çöküyor; bir güç, kararlılık ve sükûnet dalgası hissediyorum. Ayağa kalktım ve konferans odasından çıktım, Sasha'nın seslenişini duymazdan geldim

benden sonra. Önümde altın bir yol açılıyor. Yeni bir amaç ortaya çıkıyor. Binlerce Rower çiçek açıyor. Karanlığın ortasında parlak beyaz bir ışık parlıyor.

Merdivenlerden inip kapıdan çıkarak turuncu sisin içine **koşuyorum**. Dışarıda, erkekler körfezde duruyorlar, her zamankinden daha fazla, şimdi düzinelercesi, suda yıkanıyorlar.

Aynalı otel kompleksine son kez dönüp bakıyorum. Suyun içindeki adamlar binanın camındaki çarpık yansımalar. Hayal ediyorum: bir bombanın uzun fitiline bir kibrit tutuyorum ve bina patlıyor. Rames'in arkamda kükremesine izin veriyorum ve yemin ederim ki tüm bu sefil yer, vahşi doğadaki ağaçlar gibi, sokakta kendini ateşe atan adamın beyaz sıcak Rames'in ortasından sessizce çığlık atması gibi yanıp kül olurken, sıcaklığı sırtımda hissedebiliyorum.

tekillik

/,singyә'lerədē/

isim

1. tekil olma durumu, gerçeği, niteliği veya koşulu.
2. Bir fonksiyonun sonsuz değer aldığı nokta, özellikle maddenin sonsuz yoğun olduğu uzay-zamanda, bir kara deliğin merkezinde olduğu gibi.
3. Zaman içinde teknolojilerin aşağıdaki hale geldiği varsayımsal bir an İnsanlık dramatik ve geri döndürülemez bir değişim geçirecek kadar ilerlemiştir.

Örneğin, bir tekillik, bildiğimiz uzay ve zaman yasalarının varlığının sona erdiği, sonsuz yoğunluktaki bir bölgedir. Tüm maddenin ölçülemeyecek kadar küçük bir noktaya sıkıştırıldığı nihai hiç kimsenin olmadığı yerdir.

Örneğin, eve giderken tren vagonumda yalnızım. Durağıma vardığımızda, boş istasyonda yoluma devam ediyorum. Artık kalabalık yok, bebek arabası iten anneler yok, kör kemancı çoktan gitmiş.

Dışarıda gökyüzü koyu, şiddetli bir turuncudur. Sokaklar neredeyse tamamen ıssız.

Kısa süre sonra hatırladığım bir yere varıyorum: adamın kendini 1re'ye bıraktığı yere, Rames derisini yalarken havanın çarpık ağzından emildiği kaldırıma.

Yerde bir yanık izi, onun burada olduğuna dair bir işaret görmeyi bekliyordum ama şimdiye kadar tüm kanıtlar yok olmuştu. Dünya yoluna devam etti. İçimde yorgunlukla renklenmiş derin bir hüznün yankılanıyor.

Örneğin, "Kara delik yüzüme doğru alçalıyor. Hüznümle birlikte gittikçe büyüyor, ta ki güneşi silip koyu kayısı gökyüzünü kaplayana kadar. Göğsümde hapsettiğim tüm umutsuzluk kaburgalarımı itiyor, kalbim kendi yerçekimiyle dönen kırmızı bir gezegen gibi beni ileriye doğru çekiyor.

Örneğin, Titreyerek telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey, ufaklık," diyor.

Sesi beni sarıyor, tanıdık ve tatlı, tanıdığım ilk seslerden biri. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Merhaba babacık,"
diyorum. "Biricik kızım
nasıl?"

Bunun son kez olduğunu bilseydin ne yapardın? Çünkü son kez olacağını biliyorum. Boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor.

"Sorun ne tatlım? O şerefsizler yine seninle taşak mı geçiyor?"

"Artık değil, hayır," diyorum.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Sadece evimi özledim, hepsi
bu."

"Ne diyor?" diye bağılıyor annem arka planda. "O iyi mi?
O hiç iyi değil! Yine mi ağlıyor?"

"Burada senin için bir şey yok, unuttun mu? Dışarıda yeni ve süslü bir hayatın var."

Burada senin için bir şey yok. Onunla içimde kristalize ettiğim anlar yüzeye çıkıyor: küçük bir kızken mısır gevreği yerken mutfakta bana gazete okuması, bana araba kullanmayı öğretmesi, beni sanat müzelerine götürmesi, kitaplarla tanıştırması, trenim üniversiteye giderken el sallaması, telefon görüşmeleri, bilgeliği, gri saçları ve ışıltılı mavi gözleri, öfkesi, büyük kalbi.

"Seni düşünüyordum," diyorum. "Annemin ve senin, sizi özlediğimi ve sevdiğimi bilmenizi istedim."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Şimdi şu lanet ağlamayı kes. Duygusal şeylerden nasıl nefret ettiğimi bilirsin. Dikkatli ol, tamam mı?"

Onun sesini kristalize ediyorum. Kalbimin cam kavanozuna koyuyorum. Hat kesiliyor. *Olabilecek her şey olur.*

Örneğin, kara deliğin tatlı kokusu beni sarıyor, tüm metal, Reş, meyve. Dönmeye ve mırıldanmaya başlıyor, sonra adımı söylüyor, karanlık notayı görkemli bir şekilde tutuyor, sanki uzun bir operanın son sahnesiymiş gibi.

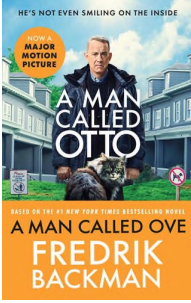
İçimde bir narın kırmızısı yükseliyor, yeni bir çılgınlık, taze ve vahşi, San Francisco'nun renkleri dumana rağmen aniden parlıyor, binaların kenarları bıçak gibi keskin, soğuk hava boğazımı yakıyor, hayatım sanki bir Rickering ekranında kendini tekrarlıyor: Kaliforniya, şef, CEO, şehir, Sasha, 1re'deki adam, tren raylarında yarılan adamlar, penceremin altındaki adam uluyor, uluyor, uluyor, ulumasındaki tüm acı, ulumasındaki dünyadaki acı, hayatımdaki tüm istekler, sadece hiçbir şey bulamamak için peşinden koştuğum her şey, Klinik, *sadece* havayı *içeri alacak*, şehir 1re'de, protestolar, havada sürünen virüs, şehri tek tek enfekte ediyor, bazılarımız yaşamak için, burada, bu dünyada yaşamak için, sanki bir tür ödölmüş gibi, sanki şanslıymışız gibi. Babamı, annemi, kardeşimi görüyorum, geri dönemeyeceğim bir yerde çünkü ben başka biriyim, yüzüm artık aynı değil, *olabilecek her şey olacak*, beni tanımayacaklar bile. Hayatın tüm acı tatlı dehşeti ve güzelliği üzerime çöküyor.

Kara delik yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor, karanlık eskiyi siliyor Dünya, başka bir gelecek, başka bir yol, bir son ya da bir başlangıç sunar.

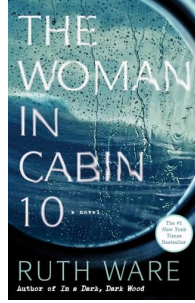
Bir adım öne çıkıyorum. Bir kez olsun tereddüt etmiyorum. Tanıdık karanlığa bakıyorum.

Kalbimin kırmızı meyvesi boğazımda düğömlenirken, kendimi teslim ediyorum.

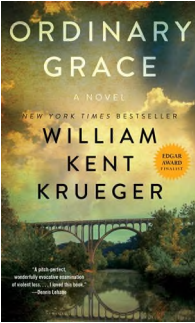
Edebi Kurgu kategorisinde daha fazlası



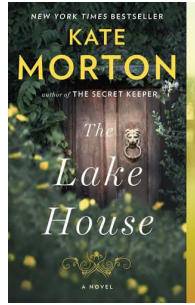
[A Man Called Ove](#)



[10 Numaralı Kulübedeki Kadın](#)



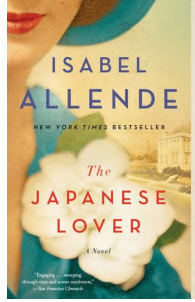
[Ordinary Grace](#)



[Göl Evi](#)



[Manhattan Sahili](#)



[Japon Aşık](#)

Teşekkür

Bu roman ailemin sonsuz desteği olmadan **var olamazdı**. En derin teşekkürlerimi Kent D. Wolf ve Emily Polson'a bu projeye olan inançları ve onu hayata geçirmek için gösterdikleri sıkı çalışma için sunuyorum. Buna ek olarak, minnettarım: Tommy Pico, Laura van den Berg, Kristen Arnett, Amelia Gray, Nadia Chaudhury, Susan Johnson, Katie Reing, Missy Meyers, Demian Fenton, Don Argott, Layne ve Orchid Cugini, Sam Glatt, Marci Lawson, Matt Bell, Carmen Maria Machado, Brandon Taylor, Elisa Gabbert, Rachel Yoder, Sophie Mackintosh, Emily Austin, Erin Somers, Brian Evenson, Samantha Irby, The Slacc, Katya Apekina, Kate Durbin, Jasmine Lake ve Two Dollar Radio'dan Eric ve Eliza.

NEON Literary, Scribner ve UTA'daki ekiplere de teşekkür ederim.

Yazar Hakkında



© BRANDON TAYLOR

Sarah Rose Etter, *Tongue Party* adlı chapbook'un ve en iyi roman dalında Shirley Jackson Ödülü kazanan *The Book of X*'in yazarıdır. Çalışmaları *Time*, *Guernica*, *BOMB*, *the Bennington Review*, *The Cut*, *VICE* ve başka yerlerde yayımlanmıştır. Los Angeles'ta yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için SarahRoseEtter.com adresini ziyaret edin.

SimonandSchuster.com
www.SimonandSchuster.com/Authors/Sarah-Rose-Etter
[f](#) [t](#) [i](#) [@ScribnerBooks](#)

Sarah Rose Etter tarafından da yazılmıştır.

X Dil Partisi Kitabı

**Umarız bu Simon & Schuster
e-kitabını okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni sürümler, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak için aşağıya tıklayın ve şartlar ve koşullara bakın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Seçilmiş Bibliyografya

Bu romandaki tanımlar *Merriam-Webster*, *New Oxford American*, dictionary.com ve Wikipedia dahil olmak üzere birçok sözlük ve kaynaktan derlenmiştir.

Sayfa 258-59'da Ernest Hemingway'in *Hills Like White Elephants* adlı eserine gönderme yapılmıştır. Sayfa 259'daki "Ben dokuz heceli bir bilmeceyim" dizesi Sylvia Plath'in "Metaforlar" şiirinden alınmıştır.

Aşağıdaki eserler bu romandaki kara deliğin tasvir edilmesine yardımcı olmuştur:

Gubser, Steven. *Kara Deliklerin Küçük Kitabı*. Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları, 2017.

Hawking, Stephen. *Kara Delikler ve Bebek Evrenler ve Diğer Denemeler*. New York: Bantam, 2017.

---. *Zamanın Kısa Tarihi: Büyük Patlamadan Kara Deliklere*. New York: Bantam, 1988.

Lea, Robert. "Solucan Delikleri Bir Kara Delik Tarafından Yutulan Maddeye Ne Olduğunu Açıklayabilir." *Newsweek*, 9 Mart 2022.

Levin, Janna. *Kara Delik Hayatta Kalma Rehberi*. New York: Knopf, 2020.

---. *Black Hole Blues and Other Songs from Outer Space*. New York: Anchor, 2016.

Musser, George. "Fizikteki En Ünlü Paradoks Sona Yaklaşıyor." *Quanta Magazine*, 29 Ekim 2020: <https://www.quantamagazine.org/the-most-famous-paradox-in-physics-nears-its-end-20201029/>.

O'Neill, Ian. "Kara Delikler O Kadar Uçuk Bir Kavramdı ki Einstein'ın Bile Şüpheleri Vardı." History.com, 15 Nisan 2019: www.history.com/news/black-holes-albert-einstein-theory-relativity-space-time.

Overbye, Dennis. "'Kara Delik' Terimini Ortaya Atan Fizikçi John A. Wheeler 9G Yaşında Öldü." *New York Times*, 14 Nisan 2008:

<https://www.nytimes.com/2008/04/14/science/14wheeler.html#:~:text=Nisan%2014%2C%202008-,John%20A.,Hightstown%2C%20N.J.%20He%20was%209G>.

Russell, Peter. "Hawking Harvard'da." *The Harvard Gazette*, 18 Nisan 200G:

<https://news.harvard.edu/gazette/story/201G/04/hawking-at-harvard/>.



Scribner

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Sarah Rose Etter

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Scribner İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Scribner ciltli ilk baskı Temmuz 2023

SCRIBNER ve tasarım, bu çalışmanın yayıncısı Simon & Schuster, Inc. tarafından lisans altında kullanılan The Gale Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Ceket
tasarımı Natalia Olbinski
Angela Faustina'nın ceket çizimi

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 202205G358

ISBN 978-1-GG80-11G3-8

ISBN 978-1-GG80-11G5-2 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

